

Giới thiệu Ác Ma Khuynh Thành

Một Băng Huyết xinh đẹp thân thủ nhanh nhẹn cùng mưu kế thâm độc khiến người đời xem nàng là một sát thủ máu lạnh cỡ máy giết người, một người lãnh huyết vô tình. Khi nàng đã nói "giết" thì mục tiêu căn bản không thể sống, một mình nàng chống lại cả một tổ chức là điều bình thường.

Nhưng vận mệnh của nàng bắt đầu thay đổi khi bất ngờ xuyên không vào thời cổ đại, nơi mà nàng bị thế nhân coi là phế vật của Diệp gia, linh căn không có, linh mạch bị hủy, bị Diệp gia vứt bỏ. Kiếp trước và kiếp này nàng đều bị người thân vứt bỏ nhưng bản thân lại không buông tay, nếu đã được trọng sinh vậy nàng liền sống một cách thật phần khích. Đối tốt với ta, ta liền liều mình hỗ trợ, không tiếc thứ gì. Thương tổn ta, ta liền không từ thủ đoạn giúp người huyết tẩy một phen. Mời các bạn đón đọc truyện xuyên không Ác Ma Khuynh Thành về nữ sát thủ xinh đẹp này.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 1: Các người chuẩn bị tốt sao?

Dưới bầu trời đen một mảnh tĩnh mịch, ngẫu nhiên vang lên vài tiếng chim hót khiến màn đêm đen kịt bao phủ rừng rậm càng thêm quý mị. Đột nhiên, vài tiếng súng cất ngang qua màn đêm yên tĩnh, vang vọng cả bầu trời. Con gió đêm âm lãnh đi qua thế nhưng mang đến vài tia huyết tĩnh.

"Bùmmm!!", phía sâu trong rừng cây phát ra tiếng nổ lớn, ngọn lửa vurun đến tận trời, trong nháy mắt đốt sáng cả màn đêm.

"Huyền..." theo sát sau đó là một tiếng rên rỉ thê lương, tuyệt vọng giống như tiếng thú mắc bẫy kêu đau, đau triệt nội tâm.

Dưới ánh lửa lớn kia dĩ nhiên lại là căn cứ điểm của tổ chức sát thủ phệ hồn nổi tiếng thế giới, phòng chừng thế nhân có nghĩ tới nát óc cũng chẳng thể nào đoán ra được cái tổ chức đệ nhất khủng bố, đệ nhất thần bí thế nhưng lại ở tại nơi thâm sơn cùng cốc* xây dựng căn cứ. Càng không thể tưởng tượng được là, tổ chức sát thủ vô cùng khủng bố này thế nhưng lại bị hủy trong tay hai đứa nhỏ 17 tuổi.

*Thâm sơn cùng cốc: núi sâu!

Cho dù đó là nhóm sát thủ đứng đầu trong bảng truyền kì, được mọi người gọi Từ Thần. Dưới ánh lửa, nơi nơi đều là thi thể không trọn vẹn, khắp nơi đều là máu, giống như địa ngục nhân gian.

Một cô gái mặc quần áo bó sát màu đen, giống như búp bê nát vụn, bị thương ôm một cậu bé không chỗ nào hoàn hảo, hơi thở tuyệt vọng càng đặc hơn, nhưng lại không cách nào che dấu được sát khí của Từ Thần.

"Huyền.." Nhìn miệng của Huyền lúc này đầy máu tươi, Băng Huyết lần đầu tiên cảm thấy chán ghét màu sắc này.

"Huyết nhi, phải...thật tốt... sống sót, nhất định phải học được...hạnh phúc." Huyền nhìn dung nhan tuyệt sắc trước mặt, trong nháy mắt thoáng qua luyến tiếc.

Không đủ, hoàn toàn không xem đủ. Bản thân kiên cường cỡ nào cũng không đủ, cứ tưởng sẽ mãi nhìn thấy cô..Nhưng mà không sao... chỉ cần cô bình an, chỉ cần cô sống tốt.

Nước mắt, lần đầu tiên Băng Huyết khóc, khóc không ngừng lại được, như vậy thật rất đau khổ. Nhẹ nhàng đặt người trong lòng xuống, giống như ngọc trân lục bảo, khoe miệng khẽ gọi lên, tuy rằng thân nhiên cười nhưng cũng khuynh thành tuyệt thế như vậy.

"Huyền, em đáp ứng anh, kiếp sau Huyết nhi sẽ học được hạnh phúc. Huyền, kiếp sau để Huyết nhi đến thủ hộ anh, được không? Huyền, kiếp sau Huyết nhi nhất định sẽ đến tìm anh trước. Chờ Huyết nhi." Chậm rãi ngẩng đầu, xoay người, sát khí nháy mắt bùng nổ, giống như địa ngục từ thần, âm lãnh thị huyết.

"Các người chuẩn bị tốt sao?"

Những người trước mặt Băng Huyết đều là đầu lĩnh* của tổ chức, bình thường hô phong hoán vũ*, lãnh huyết vô tình lúc này lại bị cô gái hệt như ác ma địa ngục trước mặt dọa cho cả người phát run, thậm chí cả linh hồn cũng đang sợ hãi, đã sớm mất đi năng lực ngôn ngữ.

_đầu lĩnh*: Người đứng đầu

_hô phong hoán vũ*: Kêu mưa gọi gió

Sao...vì sao...một người có thể có năng lực khủng bố như vậy. Một người...một người đơn phương độc mã giết hơn một ngàn sát thủ, viên đạn kia đâm vào người nàng giống như không hề gây ra bất kỳ cảm giác gì.

"Các người không nên thương tổn Huyền, lại càng không nên đem hán đến áp chế tôi. Nếu Huyền không có việc gì, chúng tôi cùng lắm qui ẩn, nhưng

mà, các người lại lựa chọn chọc giận tôi, chẳng lẽ các người không biết, chọc giận địa ngục ác ma, kết cục chỉ có một, là dùng máu để trả giá."

"Các người...chuẩn bị tốt sao?" Nhìn thấy sắc mặt mấy người đối diện đã sớm xanh tím, hai mắt lồi ra, cả người sụp ló, Băng Huyết mỉm cười, nháy mắt biến thành một bóng đen, phóng về phía trước, hàn quang chợt lóe, một mảnh thịt nát, cùng với tiếng kêu thảm thiết thấu tận trời là từng miếng từng miếng tiếp theo rơi xuống đất.

Cực hình tàn khốc nhất cũng không gì hơn thế này, tận mắt nhìn thấy thịt trên người mình bị cắt lấy, không phải một đao đâm chết, lại đau không thể hôn mê, chỉ có thể trơ mắt nhìn, hồi hận, tuyệt vọng, đau khổ...nhưng lại không cách nào thay đổi. Theo một đao cuối cùng hạ xuống, Băng Huyết nhìn mấy người cả người run rẩy, năm ngón tay trái vừa động, vài đạo ngân quang lóe ra, mấy người nháy mắt bị một sợi tơ vô hình buộc chặt cùng một chỗ, tay trái hơi dùng sức, nháy mắt phân thân, thi thể rơi xuống đã sớm không phân biệt là ai với ai, đều ngấm trong máu tươi đầm lệ.

Địa ngục, đây mới chân chính là địa ngục nhân gian. Đi thẳng đến bên người Huyền, quần áo bó sát màu đen đã sớm thấm đẫm máu tươi, dung nhan tuyệt thế đã sớm một mảnh trắng bệch, không có lấy một tia huyết sắc.

"ừ...", một tiếng kêu đau đớn, rốt cục vẫn chống đỡ không được, Băng Huyết té ngã trên mặt đất, hơi ngẩng đầu, hai mắt có chút mơ hồ, nhìn Huyền cách đó không xa, hai tay run run vươn ra từng chút từng chút hướng đến bên người Huyền.

Rốt cục...rốt cục, lại có thể nằm trong lòng Huyền, nhìn bầu trời đầy sao, thoải mái như vậy, hiện tại là đêm, là đẹp đẽ như vậy.

"Huyền, Huyết nhi mệt mỏi quá, lại buồn ngủ. Thật tốt, em nghỉ ngủ một giấc này, khẳng định không có ai tới làm phiền. Rốt cục có thể thật tốt mà ngủ. Huyền, nếu có kiếp sau, Huyết nhi nhất định sẽ học hạnh phúc, nhất định sẽ thật tốt mà sống sót."

"Phanhhhhh..", ánh lửa tận trời lại truyền đến một tiếng nổ, sáng ngời chói mắt đem cả toà nha bao vây trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Ác ma trọng sinh

Edit: Yết Vạn Dương

Ở một hậu viện cũ nát, tràn đầy cỏ dại truyền đến một loạt tiếng chim hót, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ cũ nát phóng đến trong phòng nhỏ nhỏ. Phòng nhỏ, hẹp, dơ bẩn, đơn giản chỉ có cái giường nhỏ dùng hai mảnh gỗ đóng lại, lại không có gia cụ*.

Lúc này trên giường nhỏ truyền ra một tiếng hừ nhẹ, cái mặt nhỏ dưới chăn mỏng cũ nát hơi giật giật, từ trong chăn cứng nhắc vươn ra một cái tay nhỏ bần hê hê, nhẹ nhàng bắt lấy mép chăn. Chủ nhân của cánh tay hơi mờ hai mắt, bề ngoài nàng chỉ khoảng năm tuổi, da vàng như nến, tóc khô quắt, nhưng lại có đôi tròng mắt sáng ngời lợi hại, giống như nhìn thấu thể gian.

Đau... Đây là cảm giác đầu tiên sau khi Băng Tuyết tỉnh lại. Không thể chịu đựng được, đau, đau như đến tận xương tủy, đau đến tận sâu trong linh hồn.

Đúng, chính là linh hồn, cảm giác như toàn bộ linh hồn đều đang run rẩy, như là đang liều mạng dung hợp cái gì đó, cảm giác này làm cho Băng Tuyết thập phần không khỏe. Bất quá, cho dù là đau đớn khó nhịn, nàng vốn là đã sống hơn chục năm trong cái địa ngục phệ hồn trên [dien/dan/le/quy/don/etvanduong/] mặt vẫn không có nửa điểm biểu tình. Giống như qua nửa thế kỉ, đau đớn rốt cục cũng chậm rãi thối lui, nhưng là chuyện kể sau đó lại làm cho Băng Huyết không thể nào giữ bình tĩnh. Lại mở hai mắt, đôi mi thanh tú hơi nhắm lại, nhìn đôi tay nhỏ xa lạ trước mặt, rõ ràng chịu sự chi phối của chính mình, Băng Huyết phá lệ phát ra một lần ngốc.

"Diệp gia Tiểu Thất? Năm tuổi...Linh hồn xuyên qua sao?" Phục hồi lại tinh thần, xem lại chút ít dữ liệu đơn giản trong đầu, cuối cùng rốt cục thừa nhận, nàng thế nhưng xuyên không, chuyện vốn chỉ có trong tiểu thuyết.

"Như vậy..." Chậm rãi ngẩng đầu, nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, mỉm cười."Nếu ông trời đã cho ta trọng sinh, như vậy Băng Huyết ta liền hoàn toàn trọng sinh, không bị kẻ nào khống chế, tại dị giới này sống một cuộc sống ta yêu thích. " Cúi đầu nhìn thân thể gầy nhỏ yếu ớt, quần áo đơn bạc cũ nát, còn không có nổi một cái chăn bông, lại ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, căn phòng nhỏ hẹp trừ chính mình cùng cái giường nhỏ, chẳng có đồ đạc gia cụ gì.

Bất đắc dĩ lắc đầu, đứng dậy đi xuống giường, tuy rằng cả người đau đớn vô lực, cũng không cản trở được động tác của Băng Huyết. Băng Huyết đột nhiên cảm thấy có chút may mắn, may mắn nàng kiếp trước sinh hoạt tại nơi không khác gì địa ngục, mỗi ngày lại tiếp nhận huấn[dien/dan/le/quy/don/etvanduong/] luyện tàn khốc. Băng không lấy tình trạng bây giờ của nàng, người thường không có tinh thần lực cùng linh hồn lực tuyệt đối không làm được, phải biết có bao nhiêu mệt mỏi cùng đau đớn. Cứng nhắc ra khỏi phòng, đi vào phía nội viện, nhìn toàn bộ tiểu viện, trừ bỏ cũ nát, nàng không tìm thấy từ nào để hình dung nơi này nữa.

"Diệp gia Tiểu Thất, hẳn là con của người đứng thứ bảy mới đúng, vì sao lại chỉ một thân một mình sống ở chỗ này?" Băng Huyết đi đến cái ghế duy nhất

trong viện ngồi xuống, hưởng thụ ánh nắng ấm áp khó có được, suy tư về thân phận của thân thể này.

Lúc này, một trận tiếng chạy từ ngoài cửa truyền đến, càng ngày càng gần, đánh gãy suy tư của Băng Huyết, mở mắt nhìn về phía cửa. Cửa nhỏ lung lay sắp đổ bị đẩy ra từ bên ngoài, một cậu bé quần áo hoa lệ, nước da trắng nõn, đại khái khoảng 6-7 tuổi, trong tay cầm theo một hộp đựng thức ăn đi tới. Sau khi tiến vào còn không quên đẩy lại cửa về chỗ cũ.

Nam hài này nhìn thật đáng yêu, ánh mắt to tròn, lông mi dài, làn da trắng nõn, có thể khiến rất nhiều thiếu nữ ghen tị phát cuồng. Trường bào đơn giản nhưng không mất đi quý khí, ngọc thạch phi thủy bên hông liếc mắt một cái liền biết giá trị xa xỉ. Thất lung bên sườn lộ ra bảo kiếm quý giá, chuỗi kiếm khảm một viên bảo thạch màu lam loé sáng, phụ trợ giá trị bảo kiếm.

Băng Huyết nhìn nam hài, lộ ra ánh mắt khó hiểu, vì sao trong gia tộc tiểu thiếu gia lại đến tiểu viện trừ rách chính là rách của nàng, mà xem bộ dáng quen thuộc của hắn, chẳng lẽ lại là khách quen nơi này.

"Thất muội muội, muội hẳn là đang đói bụng đi. Mau đến xem ca mang cho muội thử gì ngon a~." Nam hài hoàn toàn không phát hiện ra người trước mặt mình vốn[diên/dan/le/quy/don/yetvandung/] đã không phải tiểu cô nương mình quen thuộc, chính là cười thật vui, vẻ mặt tươi cười nhìn Băng Huyết, đơn thuần, đáng yêu.

"Ca ca?" Băng Huyết kinh ngạc nhìn qua nhìn lại mình cùng nam hài, ca ca muội muội? Đây địa vị không phải cách xa bình thường đâu nha.

Nhưng mà nửa ngày Băng Huyết cũng không nghe được bất kỳ giải thích nào, ngẩng mặt một lần nữa đem ánh mắt dời đến khuôn mặt nhỏ bé kia, nhìn thế nào cũng thấy hắn chính là bộ dạng ngày ngốc, tay nhỏ bé còn run run.

"Có gì không đúng sao?" Băng Huyết cúi đầu nhỏ làm cho chính mình nhìn càng giống tiểu oa nhi năm tuổi, dù sao thực sự thân thể này cũng mới có năm tuổi.

"Thất muội muội?" Đột nhiên tiểu bóng dáng đi tới trước mặt lại khiến Băng Huyết có chút sửng sốt, trên mặt tuy không hiện ra biểu tình quá lớn, nhưng trong lòng lại kinh ngạc nửa ngày không thể bình tĩnh, này thoát nhìn chỉ là tiểu nam hài 7 tuổi thế nhưng lại có tốc độ như vậy.

Chẳng lẽ nàng không phải là xuyên qua đến một cái thế giới cổ đại bình thường?? Không để cho nàng nhiều thời gian tự hỏi, thân thể nhỏ gầy đã bị kéo vào một cái ôm ấm áp.

Ấm áp thật lâu khiến cho Băng Huyết phục hồi tinh thần, trong lòng tự nhiên dậy sóng. Trừ Huyền, nàng chưa bao giờ gần gũi người ngoài, càng đừng nói là bị ôm ấp như[diên/dan/le/quy/don/yetvandung/] thế này, phỏng chừng thân thủ đứa nhỏ này có điểm kì lạ, nhưng mà nàng lại không nỡ đẩy hắn ra, vẫn là nàng tham luyến ấm áp này, hay là bản năng thân thể này quấy phá?

"Thất muội muội, muội có thể nói chuyện? Muội thực sự có thể nói chuyện? Trời ạ, thật tốt quá. Vừa rồi không phải ta nghe lầm đúng không, Thất muội muội vừa mới kêu ta là ca ca đúng không, có đúng hay không?" Âm thanh nam hài run run vang lên bên tai, sự vui sướng, thỏa mãn đó, làm cho tâm lạnh như Băng Huyết chậm rãi sinh ra lo lắng.

Đúng vậy, nàng đã trọng sinh, không còn là cỗ máy giết người lạnh như băng của kiếp trước. Nàng đã đáp ứng Huyền, kiếp sau nàng nhất định sẽ học được hạnh phúc. Ngẩng đầu, nhìn cặp mắt to kia tràn đầy kinh hi lại mang theo kì vọng, đôi mắt Băng Huyết xuất hiện ý cười thần nhiên.

"Ca ca." Nghe được thanh âm mình mong muốn, nam hài rốt cuộc không khống chế được cảm xúc của mình, tràn đầy vui vẻ ôm lấy Băng Huyết, hưng phấn hoan hô, giống[diên/dan/le/quy/don/yetvandung/] như là hướng toàn thế giới tuyên bố, muội muội của hắn không có việc gì, muội muội của hắn rất tốt, muội muội của hắn rất thông minh nha

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 3: Thế giới thần kỳ

Edit: Yết Vạn Dương

Băng Huyết nhìn nam hài, trong lòng đối với cái gia tộc này lại càng thêm hiếu kì, là gia tộc như thế nào mới có thể làm cho nam hài 7 tuổi có tâm trí bậc này, ánh mắt già dặn như vậy?!

"Ca ca, nơi này là chỗ nào? Ta là ai?" Băng Huyết cúi đầu nhỏ, tận lực làm cho chính mình thoát nhìn vô hại, thanh âm thanh thúy làm cho nàng nổi da gà.

Diệp Băng Thành tuy rằng đối với chuyện muội muội đột nhiên biến chuyển tốt cảm thấy khó hiểu, nhưng là không có nghĩ nhiều, chỉ cần muội muội không có việc gì mới là tốt nhất. Tay nhỏ bé lôi kéo Băng Huyết, kiên nhẫn giải thích:"Thất muội muội họ Diệp, mọi người[diên/dan/le/quy/don/yetvandung/] đều gọi muội là Diệp gia Tiểu Thất, năm nay năm tuổi. Nơi này là Nam Diệp quốc tứ đại gia tộc chi thứ nhất Diệp gia, lấy tinh thần làm chủ, Diệp gia. Ta chính là tam ca của muội, Diệp Băng Thành."

Vào lúc Diệp Băng Thành nhắc tới Diệp gia, Băng Huyết nhìn ra được chán ghét cùng thống hận trong mắt hắn, vì sao? Nhìn hắn hắn là rất được sủng ái mới đúng đi. Diệp Băng Thành mềm nhẹ nắm tay nhỏ bé của Băng Huyết, tại vết thương nhẹ nhàng xoa nắn, dùng âm thanh non nớt lại kiên định vạn phần nói: "Thất muội muội không cần lo lắng, mặc kệ Diệp gia không lộ cùng cường đại cỡ nào, ca ca cũng sẽ liều mạng bảo hộ muội, sẽ không cho bất luận kẻ nào thương tổn muội, tuy rằng muội đã có ý thức, nhưng là ta biết, muội không thể tu luyện, bọn họ vẫn sẽ không chịu nhận muội. A...dù không nhận thì như thế nào, muội là người Diệp Băng Thành thế cả đời bảo hộ, ta sẽ không cho bất luận kẻ nào thương tổn muội. Bất luận kẻ nào cũng không được..." Băng huyết bị sự kiên định trong lời nói của Diệp Băng Thành làm cho chấn kinh rồi, lòng của nàng không do dự liền tin.

Nàng tin tưởng hắn, tin tưởng hắn làm được. Đây là lần đầu tiên, không hề có lý do tin tưởng lời nói của một người, hơn nữa là trong thời gian ngắn ngủi, liền tin. Hắn là do bản thân thay đổi đi, tâm tình thay đổi, thái độ đối nhân xử thế cũng biến đổi.

Nàng cũng không chán ghét thay đổi lớn này, chính là như vậy làm cho nàng cảm thấy bản thân còn sống, càng thêm chân thật. Nắm lấy đồng dạng tay nhỏ bé, Băng Huyết ngọt ngào cười, dùng thanh âm non nớt ngọt ngào nói: "Ca ca, Thất Thất cũng sẽ bảo vệ huynh."

Diệp Băng Thành hoàn toàn không ngờ muội muội sẽ nói như vậy, mặc kệ có phải hay không, mặc kệ có thể hay không thật sự làm được, trong lòng đều là mật ngọt, sủng nịch xoa xoa đầu Băng Huyết: "Đưa ngọc, ca ca chỉ hy vọng muội có thể vui vẻ hạnh phúc lớn lên."

Băng huyết vô cùng buồn bực, nàng sống lâu như vậy tới nay đây là lần đầu tiên để cho người khác hoài nghi thực lực, bất quá cúi đầu nhìn thân thể, hiện tại nàng quả thật thực làm cho người ta hoài nghi a.

"La thật, ca ca phải tin tưởng Thất Thất, Thất Thất nhất định trở nên cường đại." Băng Huyết hơi nhếch miệng nhỏ nhắn, không thuận theo nhìn Diệp Băng Thành.

"Tốt tốt tốt, ca ca tin thất muội muội. Đến đây đi, muội nhất định là đói bụng rồi, nhìn xem có thích hay không thức ăn ca ca mang cho ngươi." Diệp Băng Thành lấy hộp cơm đặt trên một tảng đá lớn, cho Băng Huyết có thể thoải mái dùng.

"Ăn ngon." Băng huyết ăn đồ ăn đã có chút lạnh, lại cảm thấy đây là đồ ăn tốt nhất nàng từng ăn qua bởi vì người trước mặt này tự xưng là ca ca của nàng, nàng nhất định ... nhất định thủ hộ hắn cùng đối xử với hắn thật tốt.

Phải cường, nhất định trở nên cường đại. Nàng sẽ không lại để cho những người bên mình rời đi, tuyệt đối sẽ không.

"Ca ca kêu Diệp Băng Thành, vậy Thất Thất về sau kêu Diệp Băng Huyết được không?"

Bụng nhỏ no rồi, Băng Huyết liền tùy ý Diệp Băng Thành giúp mình chà lau khóe miệng, quần áo dính dầu mỡ.

Diệp Băng Thành nghe được lời nói của Băng Huyết, có chút cúi đầu, làm cho Băng Huyết nhìn không được vẻ mặt của hắn, nhưng là lại nghe được một cái vấn đề làm cho Băng Huyết kinh ngạc: "Thất Thất muốn mình họ Diệp?"

Họ Diệp, nàng không nên họ Diệp sao? Xem ra thân phận nàng tại Diệp gia vẫn là nỗi xấu hổ. Đúng rồi... Vừa rồi ca ca nói nàng không thể tu luyện, cũng chính là một cái phế vật! Nhưng mà bởi vì từ nhỏ si ngốc, thân thể phế tài, mới có đãi ngộ hiện tại này đi. Đương nhiên càng không thể được vào gia phả đại gia tộc, cho nên nàng mới được xưng là Diệp gia Tiểu Thất, mà không phải Diệp Tiểu Thất. 'Hừ!!Ta nghĩ muốn họ gì, ngoại nhân còn không có tư cách quản ta.'

"Ca ca, bởi vì ca ca họ Diệp, Thất Thất là muội muội của huynh cho nên cũng họ Diệp. Ca ca kêu Diệp Băng Thành, Thất Thất kêu Diệp Băng Huyết được không... Chính là máu đỏ tươi diễm lệ loá mắt."

"Được, chỉ cần thất muội muốn, ca ca nhất định đều giúp Thất Thất, về sau Thất Thất liền kêu là Diệp Băng Huyết. Một ngày nào đó, ca ca sẽ làm tất cả mọi người thừa nhận muội muội của Diệp Băng Thành tên là Diệp Băng Huyết."

Băng Huyết mỉm cười nhìn vẻ mặt kiên định của nam hài trước mặt, nàng đương nhiên hiểu được ý tứ của hắn, hắn lại hướng chính mình hứa hẹn, hứa hẹn một ngày nào đó, hắn sẽ làm Diệp gia thừa nhận, thừa nhận đứa nhỏ không thể tu luyện như nàng.

Không thể tưởng tượng sẽ xuất hiện đau khổ như thế nào, nhất định rất khó, rất gian khổ. Cho dù như vậy... Nàng vẫn là vô điều kiện tin tưởng, hắn sẽ làm được, hắn có thể làm được hứa hẹn với nàng.

"Thất Thất tin tưởng ca ca, nhưng mà Thất Thất chính là đơn thuần nghĩ cùng ca ca họ Diệp, không cần người khác. Hơn nữa Thất Thất nhất định biến cường, nhất định sẽ."

"Ừ, ca ca tin tưởng thất muội muội, ca ca cũng sẽ cố gắng, chỉ có trở nên cường đại mới có thể bảo vệ tốt Thất Thất của ta a."

Diệp Băng Thành vui mừng, hạ quyết tâm trước làm cho muội muội béo lên, nàng rất gầy. Mãn đêm lặng lẽ buông xuống, Diệp Băng Thành bởi Băng Huyết một hồi liền rời đi, dù sao hắn cũng là vụng trộm chạy tới, lúc gần đi đáp ứng ngày mai mang vài quyển sách lại đây cho Băng Huyết, dù sao vẫn là đứa nhỏ 7 tuổi, nghĩ ngợi không nhiều lắm, hiện tại trạng thái hưng phấn bởi muội muội không có việc gì lại vây lấy tâm trí hắn, hoàn toàn không có chú ý tới tiểu muội muội mới năm tuổi thế nhưng có thể tự đọc sách.

Tối tối, tiểu viện càng thêm quạnh quẽ, gió đêm từ từ gợi lên rung động tại cửa sổ cũ nát. Băng Huyết leo lên nóc nhà bằng rơm không tính là cao, hai tay đặt ở sau đầu, yên tĩnh nằm, nhìn bầu trời đêm, bình tĩnh suy nghĩ.

Trong đầu nghĩ về lời Diệp Băng Thành, tuy rằng lòng đã bình tĩnh trở lại, nhưng vẫn cảm thấy bất khả tư nghị. Chính mình xuyên qua thời không vốn chỉ gặp trong tiểu thuyết, TV, lại đi tới một cái thế giới tràn ngập sắc thái ma huyền, nơi này cường giả vi tôn, có được pháp cùng đấu khí, lại có thêm ba cái chức nghiệp được mọi người kính nể: luyện khí sư, luyện dược sư, thuần thú sư. Nhưng là ngoài con người còn có cao cấp sinh vật, tỷ như có thể tu luyện ma pháp ma thú, linh thú hay tinh linh, yêu thú...

Thế giới này, nàng thích. Cường giả vi tôn, cá lớn nuốt cá bé, mới là thế giới nàng muốn. Diên cuồng đi... Thế giới này nhất định vì linh hồn nàng đền đĩ thế này mà diên cuồng...!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyển Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 4: Quyết không buông tay

Edit: Yết Vạn Dương

"Thế giới cường giả vi tôn, ta thích!" Băng Huyết ở trong tiểu viện cũ nát cỏ dại mọc đầy, nằm trên cái ghế duy nhất, nhìn bộ sách sáng sớm Diệp Băng Thành đưa tới, một quyển miền nam sử ký thật dày ghi lại tin tức hiện trạng của quốc gia này cùng với lịch sử văn hóa.

Đại lục này tên là Hạo hân đại lục, là cường giả vi tôn, thế giới cá lớn nuốt cá bé. Nhân loại chủ yếu sinh hoạt tại trung ương đại lục, phân chia làm 5 khối lớn, 9 cỗ thế lực. Nhất đảo, nhất điện, nhất viện, hai quốc gia, tứ gia tộc. Mà thần bí cường đại nhất là nhất đảo —— Mặc đảo.

Một lãnh đời gia tộc, lãnh đời gia tộc cường đại. Mọi người chỉ biết là vị trí Mặc đảo là ở phía đông Đế anh học viện, mà vùng đất phía đông lại là một mảnh biển xanh mênh mông vô bờ, trong biển có vô số hải vực ma thú cường đại.

Không ai biết vị trí cụ thể của Mặc đảo ở Đông Hải, cũng không có người gặp qua đảo chủ mặc đảo là ai. Đối với tư liệu về Mặc đảo, cũng chỉ là ở gần vùng đất phía đông mà thôi.

Thế lực khắp nơi đều đã từng đến Đông Hải thử tìm Mặc đảo, nghĩ muốn xâm nhập điều tra. Nhưng không một lần tra ra được chút ít dấu vết nào, ngược lại bởi vì tiến vào Đông Hải, bị vô hạn hải vực ma thú công kích mà tổn thất thảm trọng.

Cho dù Mặc đảo lãnh đời không ra, thần bí khó lường, nhưng không có một người hoặc là một thế lực nào tiến đến khiêu chiến quyền uy Mặc đảo, liền ngay cả có được vô số tín ngưỡng của dân chúng, thế lực khổng lồ - Quang Minh Thần Điện đều đối mặc đảo thần bí sợ hãi ba phần.

Ở thời điểm năm năm trước, trên đại lục, thượng cổ đại gia tộc là ngũ đại gia tộc, đều không phải là tứ đại gia tộc hiện tại.

Thời điểm thứ nhất thế gia - Thành gia, gia đại, nghiệp đại, thế lực phi phàm, còn có cường giả thánh cấp pháp sư hàng năm đóng ở bốn gia, dưới lại có cường đại pháp sư, chiến sĩ vô số. Nhưng mà là vì gia thế bối cảnh cường đại, làm cho gia tộc bốn gia đệ tử dưỡng thành kiêu ngạo ương ngạnh, không chuyện ác nào không làm, thị phi chẳng phân biệt.

Lúc ấy Thành gia thiếu chủ, là thiếu niên hư hỏng nổi danh, giết người phóng hỏa cướp của, không chuyện ác nào không làm, lại ham mê nữ sắc, đoạt vô số mỹ nữ đến làm phong phú hậu viện. Nhưng mà dựa vào cỗ thế lực gia tộc, thế nhưng dám cướp đến trên người mặc đảo thiếu chủ lúc ấy đến đại lục vui chơi.

Đến đêm, mặc đảo chuyên dụng Diêm Vương Lệnh —— mặc sát bay vào chủ thỉnh Thành gia. Sáng sớm hôm sau, mọi người theo một cỗ mùi máu tươi nồng đậm đi tới đại môn(cửa lớn) Thành gia, là lúc thấy được một cảnh tượng giống như là địa ngục. Nơi nơi đầy rẫy thi thể không hoàn chỉnh, không ai sống sót, hơn nữa để cho mọi người e ngại không chỉ có thủ đoạn giết người, càng là vì đêm đó Thành gia biến đổi lớn như vậy, bên ngoài thế nhưng không một người phát giác, đủ để chứng minh, người đó ở thành gia đã bày raket giới ngăn cách không gian bên ngoài, thực lực vô cùng cường đại.

Từ đó về sau Mặc đảo nổi danh, đi vào trong tầm nhìn mọi người lại mang theo một tầng khăn che mặt nồng đậm thần bí khó lường, cường đại ngang nhiên. Cũng vì vậy mà ngũ đại thế gia sửa thành tứ đại gia tộc, mặc đảo Diêm Vương Lệnh —— mặc sát mai danh ẩn tích, chỉ chừa một khối, đến nay còn đang ở tại phía trên bảng hiệu Thành gia, sự tình mặc dù đã tiêu tán, lại không người dám đem nó quên đi, các thế lực lớn, gia tộc lớn đến nay vẫn đang giữ lại cái mặc sát kia làm bản vẽ, để hậu nhân ghi nhớ kĩ, đó là Mặc đảo thần bí nguy cơ không thể đụng vào.

Tiếp theo là sùng bái quang minh, thờ phụng Quang Minh Thần là chủ Quang Minh Thần Điện. Quang Minh Thần Điện chia làm hệ thống phụ trợ: quang minh điện cùng hệ thống chiến đấu: thánh điện.

Quang Minh Thần Điện tín đồ vô số, trải rộng toàn bộ đại lục. Mọi người thờ phụng Quang Minh Thần thống lĩnh, Quang Minh Thần giáo, tin tưởng vững chắc Quang Minh Thần sẽ bảo vệ bọn họ. Nhưng mà có bảo vệ bọn họ hay không, Băng Huyết liền không được biết rồi, nàng làm sát thủ, chưa bao giờ tin cái gì thần, nàng chỉ tin nhiệm chính mình, chỉ có chính mình có được thực lực cường đại, mới có thể cho chính mình hết thảy những gì mình muốn. Hơn nữa không biết vì sao, thời điểm nhắc đến Quang Minh Thần giáo, thế nhưng có loại kháng cự cùng chán ghét đến từ sâu trong linh hồn.

Lắc lắc đầu, tiếp tục nhìn quyển sách trên tay. Đại lục thế lực tương đối đặc thù chính là nhất viện —— Đế Anh học viện. Đế anh học viện tọa lạc ở giải đất trung tâm đại lục, không ai biết học viện này thành lập từ khi nào, chỉ biết là khi có đại lục này, học viện cũng đã tồn tại, chiếm cứ vị trí có lợi nhất, đi

ra vô số cường giả.

Từng cũng có rất nhiều thế lực muốn công chiếm phong thủy bảo địa của Đế Anh học viện, nhưng cuối cùng kết cục không lúc nào không phải là lấy thất bại chấm dứt, hoặc là nói trở thành lịch sử trên thế giới này.

Từ đó về sau, trăm ngàn năm qua, không người dám đi khiêu chiến quyền uy Đế Anh học viện, Đế Anh học viện lại tọa ở vị trí thứ nhất học viện. Không có biện pháp, không có người sẽ tự tìm phiền phức đi khiêu chiến học viện có trăm ngàn năm lịch sử, lại sinh ra vô số cường giả, trước không kẻ trụ cột trong học viện —— ngũ đại trưởng lão là cường giả mà tại đại lục này tuyệt đối chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, học viên của Đế Anh học viện cường đại trải rộng toàn bộ đại lục, mỗi người đập người một cước cũng đủ giẫm chết người. Cho nên càng thêm không có thế lực dám đánh chú ý tới Đế Anh học viện.

Mà hai quốc gia, chia làm chỗ ở hiện tại của Băng Huyết là Nam Diệp quốc, còn lại là Đông Phong quốc. Hai quốc gia trăm ngàn năm qua kiềm chế lẫn nhau, thực lực, binh lực chẳng phân biệt được cao thấp. Trong nhiều lần giao chiến, người tưởng nuốt ta, ta nghĩ chiếm người, suýt nữa làm cho hết thấy bộ lạc nhỏ khác chiếm được tiện nghi, cuối cùng ký kết hiệp nghị trăm năm hòa bình, đình chiến trao đổi.

Mà một trong tứ đại gia tộc – Diệp gia, lại là gia tộc phụ trợ Nam Diệp quốc. Diệp gia ma pháp sư làm chủ gia tộc, lão tổ tông Diệp gia là công thần khai quốc Nam Diệp quốc, cùng Đế nhất hoàng đế Nam Diệp quốc là sinh tử chi giao. Cho nên lịch đại gia chủ Diệp gia đều sẽ từ trong trực hệ huyết mạch chọn lựa một vị con cháu tư chất cùng trí tuệ hơn người đến kế thừa lão tổ tông, phụ trợ vương khác họ, xưng là vì nước phụ trợ.

Mặt khác tam gia cũng là lấy ma pháp sư làm chủ: Lạc gia, lấy chiến sĩ làm chủ: Vũ gia và đồng sự*. Tứ đại gia chủ tranh đấu gay gắt, gần trăm năm lại lấy văn bối nhà ai xuất sắc để so đấu.

Ba năm một lần, gia tộc sắp xếp vị tái đấu làm gia tộc bài danh quy củ, lại đem bốn chữ cường giả vì tôn triệt để phát huy. Trừ bỏ này đó, còn có vài cỗ thế lực không nhỏ hấp dẫn ánh mắt Băng Huyết, đó chính là mấy đại công hội trải rộng đại lục.

Công hội Linh đánh thuê, công hội Luyện dược sư, công hội Luyện khí sư, công hội Thuần thủ sư. Khi nhìn đến công hội linh đánh thuê, hai tròng mắt lạnh của Băng Huyết hiện lên một tia tinh quang.

"Công hội linh đánh thuê, thích hợp với ta." Đem quyền sách trên tay khép lại phóng tới một bên, nhìn thiên bầu trời xanh thẳm, cảm thụ được gió phất qua mặt ôn nhu. Đã bao lâu không có thoải mái nằm nhìn lên phía chân trời như vậy, đã bao lâu không nhìn đến ánh nắng ấm áp mùa hè, có bao nhiêu lâu không cần thời thời khắc khắc lo lắng sẽ có người đột nhiên xuất hiện cho một kích trí mệnh.

Lâu lắm, lâu đến ngay cả chính nàng đều quên nàng rốt cuộc có hay không đã từng như vậy. Nhẹ nhàng nâng lên cánh tay, chỉ chỉ lên trời, lạnh như băng rút đi, thay bằng một khuôn mặt tươi cười, đó là khuôn mặt tươi cười kiên định không bạt, bất khuất, dũng cảm tiến tới.

"Thế giới, Băng Huyết đã qua đời, Diệp Băng Huyết trọng sinh, phế tài sắp biến mất, ta san bằng ngàn vạn trở ngại, đi lên đỉnh cường giả."

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 5: Kiên định tín niệm

Edit: Yết Vạn Dương

Khi trời vừa tờ mờ sáng, gió lạnh theo cửa sổ cũ nát gần như sắp đổ thổi vào trong phòng tối. Đột nhiên có cảm giác mát làm cho Băng Huyết trong lúc ngủ mơ chậm rãi mở đôi mắt lạnh như băng sương không có cảm xúc, cho dù là vừa tỉnh lại, Băng Huyết vẫn là không có một tia cảm xúc dư thừa biểu hiện ra ngoài.

Nhiều năm sống kiếp sát thủ, sớm làm cho Băng Huyết dưỡng thành thói quen đem hết thảy cảm xúc chôn dấu ở chỗ sâu nhất, cho dù đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, người ngoài vẫn không thể đọc ra ý nghĩ ở chỗ sâu nhất kia. Từ một góc khác trên giường lấy ra một kiện áo ngắn thoáng sạch sẽ màu đen, đi vào đôi giày ngắn đã sớm biến thành màu đen. Tuy rằng thoạt nhìn đã thực cũ nát, nhưng coi như sạch sẽ.

Tùy tiện ăn chút điểm tâm tối hôm qua Băng Thành đưa tới, liền buộc trọng lực thạch ở trên tay chân, bên hông đeo hắc thiết thạch chùy thủ mà Diệp Băng Thành mang [dien/dan/le/quy/don/yetvanduong]tới, chạy lên phía sau núi bên cạnh tiểu viện.

Cho dù không có linh mạch tu luyện ma pháp, cũng không có linh căn tu luyện chiến sĩ. Nhưng mấy chuyện này vô pháp ngăn cản được quyết tâm phải biến cường của Băng Huyết. Không thể tập hợp nguyên tố tu luyện ma pháp, không thể tập hợp đầu khí tu luyện vũ kỹ. Như vậy ta có thể lựa chọn có được một bộ cường kiện khí lực, thân thể nhẹ nhàng mềm dẻo.

Đem kỷ xảo ám sát, khinh công cổ võ kiếp trước một lần nữa tu luyện. Kiếp trước từ khi năm tuổi nàng liền bị tổ chức kiểm trở về từ trên đường cái, trực tiếp quăng đến hoang đảo không có tháng ngày, tiến hành huấn luyện ma quỷ, đến ngày thứ ba liền bị nhốt vào căn phòng tối tăm, dựa vào thân thể năm tuổi, một cây chùy thủ cùng một cái bụng đói ba ngày tiến hành cùng sói sinh tử đấu. Hai năm sau, Băng Huyết lại bị quăng đến một cái phòng, vẫn là một phen chùy thủ, nàng tàn sát một nam tử trung niên hình thể so với chính mình gấp hai có thừa. Đó là lần đầu tiên nàng giết người.

Chỉ dựa vào tinh thần vĩnh viễn không chịu thua, cần tín niệm nhất định phải sống sót. Thời gian mười năm Băng Huyết đem ba mươi tám loại binh khí, các môn phái cổ võ, tuyệt kỹ ám sát cùng với các ngành sản xuất này nọ loạn thất bát tao đều học thấu, trở thành sát thủ hoàn mỹ tất cả mọi người tán thành. Lại lấy thành tích không bao giờ thất bại trở thành truyền kỳ giới sát thủ.

Này hết thầy chính là bằng sự kiên định không sợ, tinh thần vĩnh viễn không chịu thua cùng tín niệm muốn sống sót. Cho dù không có cường giả thân thể, như vậy liền tất có cường giả tâm ý nói: dù thân thể không mạnh như người khác, nhưng tâm kiên định, mạnh mẽ hơn).

Cho nên nàng sẽ không vì thân thể hiện tại phế tài, vị trí, hoàn cảnh liền cam chịu. Nếu ngay cả chính mình đều buông tha cho chính mình, nàng cũng không lại cố gắng, vậy như thế nào có thể được những người khác tán thành, như thế nào có thể lấy được hết thầy thứ mình mong muốn.

Luôn trông cậy vào người khác cho, thậm chí là bố thí, như vậy... Thật có lỗi, ta Băng Huyết tình nguyện đứng tử, tuyệt không ngồi sinh (D: giống câu thà chết vinh còn hơn sống nhục của VN). Cho nên nàng quyết không buông tay, không có ma pháp, không có đầu khí lại như thế nào. Nàng cũng muốn dùng lực lượng lớn nhất của bản thân mình, đem giá trị bản thân phóng tới hạn độ lớn nhất.

Nếu thật sự có một ngày bị giết, như vậy chỉ có thể nói bản thân kỳ nghệ không bằng người, đó là thiên hạ của cường giả, cho nên muốn thành một cường giả, một cường giả đi lên đỉnh cao nhất, như vậy cũng chỉ có thể cần rèn, hàm chứa huyết(máu) hướng về phía trước mà đi.

Mặc kệ gặp được bao nhiêu trở ngại, mặc kệ gặp được bao nhiêu nguy hiểm, đều phải nhất nhất vượt qua. Như vậy, tương lai một ngày nào đó, chính mình vĩnh viễn cũng không có hối hận.

Băng Huyết sao có thể là một người buông tha dễ dàng như vậy, trong từ điển của nàng, căn bản chưa từng có qua hai chữ buông tha này. Chưa thử qua sao biết không có khả năng, không đi qua, sao biết con đường này không thông.

Kiếp trước khổ như thế nào không có chịu qua, kiếp trước cái dạng gì không có ăn qua, kiếp này cho dù thiên không bằng nhân, như vậy phải đi trả giá so với những người khác cao hơn gấp trăm lần ngàn lần cố gắng. Không đạt được mục đích, quyết không bỏ qua.

Hai tay huy động đại lực, dưới chân đạp từng bước chân nặng nề, gian nan hướng đến sườn núi mà chạy. Bởi vì thân thể này thật sự là quá mức gầy yếu, mang theo siêu nặng trọng lực thạch, song chừng mỗi một lần huy động, hai chân mỗi bước bước ra đều là vạn phần gian nan. Nhưng trong hai trông mắt trong suốt lại lóe ra ánh sáng kiên định, cho dù cả người đau đớn, khó thở, mặt vẫn không chút thay đổi, nỗ lực.

Khi đại đa số hài đồng vẫn đang ngủ, Băng Huyết lại dựa vào kiên định, tín niệm không chịu thua, làm huấn luyện thể năng người thường không thể làm được.

Cho dù như vậy, mỗi bước chạy của Băng Huyết, đều ẩn địa thế có lợi nhất mà tiến hành. Làm sát thủ nhiều năm luôn bên cạnh sinh tử, mặc kệ dưới tình huống gì, đối bốn phía vẫn duy trì vị trí có lợi nhất, dùng cảm quan khôn khéo nhất cảm thụ bốn phía có hay không xuất hiện nguy hiểm.

Nghe Diệp Băng Thành nói qua, phía sau núi này là địa phương gia tộc để hậu bối lịch lãm, là nơi ma thú hoành hành, rừng rậm ma thú. Thường xuyên sẽ có chút dê giai linh thú lui tới. Băng Huyết hiển nhiên là rất tự giác, tuy rằng nàng cuồng ngạo, nhưng tuyệt không tự đại.

Nàng hiểu rõ, đối với nàng hiện tại, tùy tiện đi ra một dê giai linh thú, cũng sẽ có một phen liều chết quyết đấu. Thế giới này, linh thú cho dù là một đầu lợn rừng giai thấp nhất, đều có chứa thuộc tính nguyên tố trời sinh năng lực công kích.

Tuyệt đối không thể cậy mạnh, đánh thắng về phía trước. Trọng yếu nhất là, có rất nhiều dê giai linh thú thực thích kết đội thành quần thể hoặc là hai ba con kết bạn mà đi, đối với bản thân hiện tại, gặp, cũng chỉ có chạy trốn chết.

Băng Huyết vẫn tôn thờ một cái nguyên tắc, đánh không lại bỏ chạy, chờ khi có thực lực, chắc chắn góc đầu trở lại, tìm về trả thù. Tuyệt đối sẽ không không có đầu óc đi lấy mệnh giao tranh, biết rõ không địch lại, lại vẫn là đánh thắng về phía trước, đó là lỗ mạng.

Bất quá, thường thường sự tình luôn tồn tại ngoại lệ. Mà nguyên tắc ngoại lệ của Băng Huyết, chính là nghịch lân* của nàng.

Mà nàng nghịch lân kiếp trước chỉ có Huyền, vì Huyền, nàng có thể liều lĩnh, quân chi phải trả giá bằng sinh mệnh, đều phải đem người thương tổn Huyền giết. Này nhất thể, đồng dạng như thế.

Bất quá nàng hiện tại, nghịch lân lại thêm một người, là thương nàng như bảo vật, Diệp Băng Thành. Long có nghịch lân, chỗ chi tắc tử. Đây là nguyên tắc của Băng Huyết.

Vì chính mình, vì người trong lòng mình cả đời an khang, cho nên nàng phải cường đại, cường đại đến mức có thể vì bọn họ chắn trừ hết thầy nguy cơ.

Phía sau núi, bên ngoài, từng bước một chạy hơn phân nửa vòng, tư duy bởi vì rèn luyện mà bắt đầu thiếu đường khí, làm cho đầu có trạng thái choáng váng, tứ chi nhỏ gầy xuất hiện hiện tượng phát run.

Từng ngậm từng ngậm hít sâu, chậm rãi tiêu sái đến phía dưới một cây đại thụ to, dựa lưng vào thân cây, tay phải tự nhiên mà cầm chủy thủ ở thắt lưng, bảo trì trạng thái công kích tốt nhất, tai nghe tám phương, không buông tha một phương hướng nào có khả năng sẽ bị công kích.

Loại trạng thái thời khắc bảo trì cảnh giác này sớm từ mười mấy năm chém giết mà dung nhập cốt tủy. Quần áo trên người đã bị mồ hôi làm cho ướt sũng, một thân chật vật nhưng không làm cho khí chất cao quý tổn hại một phần.

Bên tai truyền đến thanh âm thân nhiên của dòng nước, ngẩng đầu nhìn về phía phía trước cách đó không xa, lại cúi đầu nhìn nhìn quần áo chặt vật trên người, nghe mùi hôi bởi vì lâu ngày không có tắm rửa mà truyền ra, xưa nay yêu thích sạch sẽ - Băng Huyết, lúc này trên mặt tuy rằng vẫn không cảm xúc, nhưng trong hai tròng mắt trong suốt ngoại trừ lạnh như băng xuất hiện một tia cảm xúc khác. Chán ghét... Hơi nhú nhú mây, hướng về dòng nước thanh mát bước tới.

Băng Huyết đi đến bên bờ, dòng nước trong suốt thấy đáy, thân nhiên đỡ xuống trọng lực thạch trên tứ chi. Đột nhiên nghĩ đến, nàng giống như còn không có xem qua bộ dáng hiện tại của chính mình, cho dù Băng Huyết lạnh lùng, chưa bao giờ trọng yếu bề ngoài, thế nhưng lại dâng lên một tia tò mò. Đi về phía trước hai bước, cúi đầu nhìn về phía ảnh ngược trong nước.

Ngạch... Ngây đại...!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 6: Nhặt được vị đại thúc

Edit: Yết Vạn Dương

Ánh nắng mùa hạ tươi sáng, gió mang theo mùi hoa thân nhiên thổi qua, trong đó còn kèm theo mùi cỏ xanh tươi mát. Nơi nơi là đại thụ to lớn, ánh mặt trời lộ ra phía trên những cành lá sum xuê, ngẫu nhiên truyền ra tiếng chim của những loài không biết tên, khiến rừng rậm yên tĩnh tăng thêm một tia sức sống.

Nhìn phía trước có thể thấy được con sông, chậm rãi nhìn xuống phía cuối sông, mọi vật sinh sôi không ngừng. Băng Huyết nhìn hình ảnh phản chiếu trong nước, cứng ngắc nâng hai tay, mềm nhẹ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn đầy bụi bẩn, trong mắt lộ ra kinh ngạc cùng kinh diễm.

Giống như là không tin, nhéo nhéo hai má, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xa lạ trong nước cũng làm cùng động tác. Rốt cục xác định khuôn mặt xinh đẹp hơn người này thật là chính mình .

Bởi vì dinh dưỡng không đủ trong thời gian dài, tóc dài đã sớm mất đi màu sắc cùng sắc thái vốn có, dùng một cái buộc tóc màu đen tùy ý giữ phía sau đầu, chỉ có thể lộ ra màu lam nhạt dưới ánh mặt trời sáng rọi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt hiện ra màu vàng thiếu dinh dưỡng như nến, hai má bởi vì vừa mới vận động kịch liệt nên phồng hồng.

Để cho nàng kinh ngạc là đôi con ngươi màu tím kia, sáng ngời trong suốt, lạnh như băng sương mang theo yêu diễm tà mị, lại không mất sự hồn nhiên kiêu diễm. Một đôi tử mâu(mắt tím) cỡ nào mâu thuẫn, lại như vậy làm người kinh diễm.

Đó là một đôi tử mâu làm cho người không thể quên, giống như sao sáng giữa trời tối đen, làm người khác nhìn liền không thể dời mắt.

Vì sao chính mình lại có một đôi tử mâu khác hẳn người thường như vậy, sách không phải nói trên thế giới này có người có hồng mâu(mắt đỏ), lam mâu(mắt màu lam), hắc mâu(mắt màu đen), lại chưa từng nghe nói qua có tử mâu , chẳng lẽ nàng là ma thú.

Cũng không đúng a, nào có ma thú vô dụng như vậy. Diệp Băng Thành nói nương nàng là nữ nhi của gia chủ đương nhiệm Diệp gia, khuê danh gọi là Diệp Khê Nhi, mẫu thân từ lúc nàng sinh ra được hai năm liền vô cơ mất tích, phụ thân là ai lại không ai biết. Mà mẫu thân là người có lam mâu, tóc lam nhạt.

Chẳng lẽ tử mâu của mình là di truyền từ phụ thân? Nghẹn nghẹn miệng, không hề nghĩ nhiều, dù sao chính mình đã muốn tiếp thu thân thể này, như vậy thân thể thần bí này, sớm muộn cũng có một ngày sẽ tự cởi bỏ hết thảy bí ẩn, hơn nữa tìm được mẫu thân.

Trong ấn tượng, mẫu thân luôn dùng cặp mắt tràn ngập ôn nhu cưng chiều nhìn thân thể này, cái ôm ấm áp, hai tay nhẹ nhàng, lời nói dịu dàng, nhỏ nhẹ ru đi vào giấc ngủ.

Diệp Băng Thành nói, mẫu thân nhất định là bắt cóc đi mới có thể rời đi nàng, nàng cũng tin tưởng vững chắc , mẫu thân có đôi mắt ôn nhu như vậy, tuyệt đối sẽ không đem chính mình vứt bỏ .

Cho nên nàng nhất định tìm mẫu thân. Nàng kiếp trước lạnh như băng vô tình, nhìn thiên hạ đau khổ, trừ bỏ Huyền, nàng không để ý bất luận kẻ nào. Nhưng không ai biết, nàng kỳ thật có bao nhiêu khát vọng cái ôm ấm áp của cha mẹ, cỡ nào khát vọng tình cảm gia đình.

Cho nên, nàng mặc kệ gian khổ, nguy hiểm vẫn phải tìm mẫu thân. Đây cũng là tín niệm khiến nàng không ngừng trở nên mạnh mẽ.

"Mẫu thân, chờ con. Con nhất định sẽ tìm được người, bảo hộ người." Nhìn cặp tử mâu, thân nhiên lộ ra một cái tươi cười, tuy rằng màu da âm đạm, lại vẫn có thể thấy được nhan sắc kiêu diễm của nàng.

Chậm rãi tiêu sái đi xuống hạ nguồn con sông, cảnh giác quan sát bốn phía, tay phải vẫn đang nắm chủy thủ bên hông. Linh thú hoành hành phía sau núi,

ai biết ở con sông có thể hay không đột nhiên xuất hiện một cái linh thú thủy hệ. Mẫu thân cùng Huyền còn không có tìm được, thân thể bí ẩn vẫn chưa sáng tỏ, nàng tuyệt đối không thể chết. Dựa vào bên bờ, tìm được một vị trí có lợi nhất, ngồi xõm xuống, cho dòng nước tự nhiên cọ rửa thân thể mảnh mai.

Băng Huyết không có cởi quần áo, thứ nhất có thể thuận tiện gột rửa một thân quần áo, thứ hai làm cho nàng sẽ có chút cảm giác an toàn. Tay trái nhẹ nhàng vốc một ngụm nước, rửa khuôn mặt nhỏ nhắn bản đến nỗi nhìn không ra bộ dáng, vừa mới vì mang theo trọng lực thạch chạy bộ, nên đã ngã vô số lần.

Đột nhiên... Băng Huyết mạnh mẽ ngừng đầu, nhìn về phía đầu nguồn con sông, tay phải nháy mắt rút ra chủy thủ bên hông, thân thể nhảy về phía sau, chân trái nâng lên nhìn thẳng phía sau tảng đá, hai mắt híp lại, một đôi từ màu đây sát khí lạnh như băng. Làm sát thủ, nàng đối với huyết tính cực kỳ mẫn cảm.

Trong nháy mắt, cái mũi linh mẫn của nàng liền ngửi được mùi máu tươi, theo nước sông chảy xuống, mùi máu tươi càng ngày càng đậm. Thậm chí có thể nhìn thấy trong nước sông mang theo màu đỏ chảy xuôi xuống dưới.

Tiếp theo Băng Huyết liền thấy được một người mặc trường bào màu lam, toàn bộ thân mình nổi giữa con sông, xem thân hình hẳn là một vị nam tử, dưới thân nước sông đã muốn bị nhuộm thành màu đỏ, cho dù hôn mê, vẫn đang gắt gao ôm trong tay một mảnh gỗ. Có thể thấy được hẳn muốn sống là cỡ nào mãnh liệt. Lòng thiện lương của Băng Huyết sớm đã bị Satan thu làm điếm tâm, thế nhưng ma xui quỷ khiến lại hướng phía nam tử kia đi đến. Dùng sức bắt lấy mảnh gỗ, khiến cho người này đình chỉ trôi xuống dưới. Dò xét hơi thở, thế nhưng còn sống.

"Thấy người giống ta đều có một tinh thần ương ngạnh, ta cứu người một mạng, hy vọng người đừng để ta thất vọng." Cũng không quản nam tử có nghe thấy lời mình nói hay không, nếu quyết định cứu, như vậy cho dù là Diêm Vương cũng đừng hòng thay đổi quyết định của nàng.

Lợi dụng sức nước, thoải mái đem nam nhân hướng bên bờ đẩy đi. Nhìn nam nhân bị chính mình thô lỗ thôi lên bờ, ngồi bên cạnh nam tử Băng Huyết lại nhìn thân thể nhỏ bé của mình, bất đắc dĩ thở hắt ra, lý tưởng là tốt đẹp, sự thật là tàn khốc, nàng thế nhưng lại quên, chính mình hiện tại là thân thể nhỏ bé cùng nam nhân cao lớn khỏe mạnh trước mắt có nhiều chênh lệch. Rất nhanh điểm vài huyết đạo trên người nam tử, rốt cục ngừng chảy máu, bằng không không đợi nàng đưa hắn về tiểu viện, hắn liền mất máu quá nhiều mà vong mạng.

"Nam nhân này có phải hay không có chút tiểu cường(D: ahihi... tiểu cường, con gián nhỏ-sống giai), chảy nhiều máu như vậy thế nhưng không chết." Giọng điệu Băng Huyết mang theo ngạc nhiên cùng tiếu nhủi.

Đúng... Chính là tiếu nhủi. Nếu nam tử mà tỉnh lại nghe lời này, phỏng chừng sẽ bị khẩu khí tiếu nhủi của Băng Huyết mà học máu, đương nhiên máu này là vì tức mà nhỏ ra. Phỏng chừng cũng sẽ đối với trời bị phản hờ hét: "Ta không chết, còn không được a. Người rốt cuộc là cứu ta còn như thế nào nữa a..."

Băng Huyết lắc lắc đầu, nháy mắt bày ra mặt than, đem trọng lực thạch đeo trên người, thứ này chính mình thật vất vả mới tìm được, cũng không thể quẳng ở trong này.

Lại dùng cái thân thể nhỏ bé đáng thương đem nam nhân cao hơn phân nửa thân mình kéo phía sau lưng. Sử dụng hết sức lực từ khi bú sữa hướng tiểu viện đi tới. Cũng không biết quần áo trên người nam tử làm bằng gì, hai chân lết trên mặt đất, thế nhưng không có một vết thương, cũng ít nhiều nhờ quần áo thần kỳ này, bằng không khi nam tử tỉnh lại tuyệt đối sẽ bị nhiều vết thương đau xót mà khóc không ra nước mắt.

"Rầm!" thân thể hung hăng va chạm mặt đất.

"Ngạch..." Thực rõ ràng, âm thanh non nớt lại mang theo lạnh như băng từ Băng Huyết phát ra. Bởi vì sức nặng trên người mang đi trong thời gian dài, khuôn mặt của Băng Huyết đã đỏ bừng, đầu đầy mồ hôi. Hơn nữa lại đi chậm rãi, cẩn thận nên mỗi bước đi đều cùng mặt đất tiếp xúc thân mật là chuyện thường, gần đây chuyện này vẫn thường xuyên xảy ra.

"Đại thúc sao có thể nặng như vậy. Ngược đãi nhi đồng! Ta mặc kệ!" Như là buồn bực từ sâu trong lòng. Rốt cục lửa nóng chôn dấu dưới đáy lòng nhịn không được bạo phát.

Bất quá Băng Huyết không có phát hiện, lần trọng sinh này, đã làm cho nàng chậm rãi thay đổi. Ở sâu trong đôi mắt không phải là lạnh như băng vô tình, không phải chỉ có hắc bạch hoặc là huyết sắc quang mang, mà là thêm rất nhiều sắc thái chân thật trước kia chưa từng có.

Hoặc là nói chậm rãi có sức sống như người bình thường, chậm rãi giống người sống.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Hù dọa đại thúc

Dùng sức chín trâu hai hổ đem vị đại thúc nhặt được kia quăng lên giường nhỏ của chính mình. Băng Huyết nhìn giường lung lay sắp đổ, khẽ nhíu mày.

Nàng thật sự rất sợ, sau này, cái giường này sẽ thông báo tuổi thọ của nó sớm. Đem trọng lực thạch đeo ở trước người một lần nữa cột vào tứ chi và lưng, xoay người rời khỏi tiểu trúc lâu, lại hướng về ngọn núi phía sau đi.

Nàng tuy rằng vận dụng cổ võ, điểm huyết ngừng máu trên người nam tử, nhưng miệng vết thương này nếu không thể chữa tốt, sẽ bị viêm (chắc nhiễm trùng). Nam tử vẫn là khó thoát khỏi cái chết. Lấy địa vị của nàng ở Diệp gia, nếu như nói quân gia đưa được trị liệu miệng vết thương, tuyệt đối là không có khả năng.

Cho nên hiện tại đành phải đến phía sau núi hái về. May mắn, ở kiếp trước tổ chức nhìn thấy tiềm lực của nàng, đem nàng bồi dưỡng thành một sát thủ hoàn mỹ, Kính nhi liệu mạng dạy nàng rất nhiều thứ loạn thất bát tao gì đó, nhiều đến nỗi ngay cả Băng Huyết cũng không biết nàng rốt cuộc có bao nhiêu kiến thức.

Mà trong đó còn có y học, trung y là một phần quan trọng trong đó. Đương nhiên dạy trung y cho nàng cũng không phải vì để cứu người, mà là vì hiểu biết tính chất cùng cách chết tạo các loại độc dược.

Vừa nãy ở phía sau núi, nàng thấy được Bích U Thảo, tuy rằng nó là thảo dược cấp thấp, nhưng đối với trị liệu ngoại thương cùng cầm máu cũng rất có hiệu quả, trực tiếp kết vảy miệng vết thương.

Mặt khác lại hái chút đồ ăn. Dù sao bị thương thì không thể đói bụng. Tuy rằng không rõ ràng lắm, nàng vì sao lại đối với một người xa lạ như vậy. Nhưng nếu lựa chọn cứu hắn, như vậy liền sẽ không hối hận.

Băng Huyết đối với lựa chọn của mình, cho tới bây giờ đều không hối hận. Trở lại tiểu viện, dùng tảng đá đem Bích U Thảo nghiền nát, để lên trên lá cây vừa mang về.

Đi vào phòng đem quần áo nam tử quần áo cởi ra, dù sao hiện tại nàng cũng chỉ có năm tuổi, căn bản là không cần phải đi để ý tới cái gọi là nam nữ khác biệt, hơn nữa, là một thiếu nữ hiện đại ở thế kỉ 21, càng sẽ không để ý này nọ. Nhẹ nhàng đem thảo dược vẽ loạn trên miệng vết thương của nam tử.

Thuần thực dùng mảnh vải từ áo của hắn băng bó, chuyện như vậy giống như đã làm hơn trăm ngàn lần, thủ pháp thập phần thuần thực.

Nhìn nam tử sắc mặt trắng bệch, đang chau mày. Băng Huyết mặt không chút thay đổi khẽ thở dài. Xoay người cầm lấy gạo trắng cùng lò nấu rượu mà Diệp Băng Thành đem đến. Đi tới bếp lửa nhỏ trong viện, thuần thực vo gạo, đổ nước, canh lửa, nấu cháo.

Hình như chỉ có Huyền ăn qua đồ ăn nàng làm, bất quá cũng chỉ vài lần mà thôi. Phần lớn đều là Huyền làm cho nàng ăn, bởi vì nàng ít nhiều có một vài thứ yêu thích, một trong số đó chính là yêu thích mỹ thực, vì có thể để cho nàng nhiều mỹ vị, khi Huyền rảnh rỗi là đi đến địa phương ở các quốc gia để học tập mỹ thực nơi đó.

Hiện tại mỗi khi nghĩ đến đều cảm thấy, trước kia nàng cũng thực hạnh phúc. Bởi vì bên người vẫn có Huyền. Tuy rằng đau lòng, nhưng cũng không cô đơn, vì nàng tin tưởng, có một ngày Huyền sẽ trở lại bên người nàng.

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, ánh trăng trong treo nhưng lạnh lùng bao phủ toàn bộ tiểu viện, gió đêm chạm lên lá cây, sà sạt rung động.

Băng Huyết ở trong sân tự tu luyện Thái Cực Quyền đã học. Thái Cực Quyền kết hợp cách chỉ dẫn ở truyền thống, phương pháp hít thở, trọng luyện thân, luyện khí, luyện ý ba thứ trong lúc đó chặt chẽ hoà quyền.

Luyện tập khí cùng rèn luyện cơ bắp, xương cốt mềm dẻo, về phương diện khác có năng lực xuyên thấu qua hô hấp cùng động tác phối hợp lẫn nhau, những chất bản bên trong được đào thải ra ngoài, có tác dụng cường độ thân kiện thể.

Nhưng lại có thể giúp tinh thần lực tăng lên, tuy rằng bởi vì hai lĩnh hồn dung hợp, tinh thần lực của nàng đã muốn cường đại đến biến thái cực kỳ, nhưng càng nhiều càng tốt, không có người lại ghét năng lực cường đại.

Cho nên Băng Huyết quyết định, mỗi ngày, ban ngày đến phía sau núi rèn luyện thân thể, ôn tập kỹ xảo ám sát ở kiếp trước cùng vũ kỹ các môn phái cổ đại.

Buổi tối tập Thái Cực Quyền, đến thời gian ngủ ngồi xuống tu luyện nội công tâm pháp cổ đại là thích hợp nhất với chính mình tại thời điểm này.

Mỗi khi nhớ lại, Băng Huyết đều thấy may mắn lúc trước tổ chức dùng thủ đoạn tồi tệ, vô si để thực hiện. Không chỉ lợi dụng mọi thủ đoạn đem cổ võ bí tịch mà người thường căn bản không thể đựng vào thu vào túi, lại lấy phương pháp nhồi vẹt ăn, áp dụng triệt để cho chính nàng.

Tuy rằng tổ chức lợi dụng được vật để khống chế nàng, nhưng ít nhất việc này giúp nàng có căn bản đi từng bước một, làm đến nơi đến chốn, tiến về phía trước.

Sau khi Băng Huyết đem nguyên bộ Thái Cực Quyền luyện tập một lần, trong phòng đồng thời truyền đến tiếng vang rất nhỏ. Đi vào phòng, nhìn đến nam tử trên giường đang cố gắng đứng dậy, khéo miệng Băng Huyết có chút co rút.

"Người tỉnh." Giọng nói non nớt lại mang theo cái lạnh như băng, làm cho nam tử trên giường mạnh mẽ xoay người, bởi vì dùng sức quá mạnh nên miệng vết thương vỡ ra, khiến cho hắn hít vào một ngụm khí lạnh.

Nhưng không làm sự kinh ngạc trên mặt hắn giảm bớt một phần. Hắn tự nhận lấy tu vi của hắn tại đại lục này có ít người xứng là đối thủ, lần này là hắn khinh địch nên mới có thể bị người ám toán. Bất quá cho dù bản thân bị trọng thương, nhưng đối với bên ngoài, sự cẩn thận không có giảm bớt một chút, đặc biệt hoàn cảnh tại đây hoàn toàn lạ lẫm.

Nhưng vừa rồi, hắn thế nhưng hoàn toàn không phát hiện có người tiến vào, nếu là cao thủ mạnh hơn hắn, mới không thể cảm nhận hơi thở của đối phương, nhưng là... Nhìn xem hắn nhìn thấy gì, một đứa nhỏ đại khái năm, sáu tuổi, hắn thế nhưng hoàn toàn không có phát hiện, năng là khi nào xuất hiện.

Chẳng lẽ năng là cao thủ lãnh đời, hơn nữa là cao thủ thích cái trang, tình huống như vậy ở trên đại lục cũng không phải là chưa từng có. Phần lớn cao thủ đều cô quái. Bất quá cho dù là cao thủ, cái trang nhiều lắm là bộ dáng hai mươi tuổi, hoàn toàn không thể lui đến năm, sáu tuổi a.

Kia chỉ có thể chứng minh, tiểu cô nương trước mắt này thật sự chỉ có năm, sáu tuổi. Như vậy có thể nào mà không cảm thấy kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 8: Hành động kỳ lạ của đại thúc

Edit: Yết Vạn Dương

Nhìn khuôn mặt nam tử xuất hiện về mặt kinh ngạc, thông minh tuyệt đỉnh như Băng Huyết làm sao không biết ý nghĩa của hắn, tuy rằng không rõ ràng lắm thực lực của nam tử mạnh bao nhiêu, nhưng dựa vào kinh nghiệm nhiều năm bồi dưỡng, nam tử này tuyệt đối không đơn giản.

Kiếp trước là sát thủ đứng đầu, sớm đem tất cả đặc trưng của sát thủ dung nhập cốt tủy, trở thành bản năng. Mà sát thủ kiêng kỵ nhất chính là để cho người ta phát hiện chính mình. Mặc kệ là ở khi nào chỗ nào, chỉ cần là Băng Huyết muốn, như vậy năng tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào phát hiện, này cũng là nguyên nhân năng có thể sống sót ở thế giới sát thủ tràn đầy giết chóc.

Nhìn nam tử trước mặt vẫn đang tự thân rồi rầm, Băng Huyết bắt đầu đi lắc lắc đầu, xoay người hướng ngoài cửa đi.

"Ai..." Nam tử cứng ngắc nâng tay, muốn gọi tiểu cô nương người làm cho hắn rồi rầm buồn bực, nhưng người ta cũng không để ý đã biến mất tại cánh cửa cũ kia. Nhìn quanh bốn phía, đây là một gian phòng nhỏ cũ nát, trong phòng lộ ra một góc của cái bàn nhỏ, trên bàn đang đốt một ngọn nến nhỏ, ánh sáng le lói, cố gắng chiếu rọi căn phòng nhỏ hẹp, bốn chiếc ghế gỗ thô dựa theo bốn hướng phân biệt đặt ở góc bàn.

Tiếp theo là tấm ván gỗ đắp thành cái giường nhỏ ở dưới lưng mình, ngoài ra không còn đồ dùng khác. Trên người [dien/dan/le/quy/don/yetvandung] cái chăn đã sớm mất đi màu sắc vốn có, dùng nói là chăn, không bằng nói là một tấm vải thô không lớn.

Trong mắt, sự kinh ngạc chậm rãi chuyển thành thương tiếc, đứa nhỏ nhỏ như vậy, chính mình lúc trước còn làm nũng với cha mẹ, nhận hết sự sủng ái của cha mẹ. Hiện tại một tiểu cô nương lại sinh hoạt ở gian phòng còn không bằng phòng nhỏ bên trong nhà mình. Lúc này trong không khí truyền đến mùi thơm của cháo, làm cho nam nhân phục hồi tinh thần, nhìn về phía cửa.

Băng Huyết nhìn đôi con ngươi của nam nhân chứa sự thương tiếc, trong lòng khẽ run. Đó là ánh mắt đau lòng vẫn bối, không phải đáng thương, không phải thương hại.

Là thương tiếc... Đây là người đầu tiên, ngoại trừ Huyền, mà Băng Huyết nhìn thấy nhìn năng như vậy, không biết vì sao, trong lòng thế nhưng xuất hiện lo lắng. Từ mâu trong suốt tà mị lạnh như băng lại lạnh lẽo hòa tan, khuôn mặt nhỏ nhắn không chút thay đổi nhưng không cự tuyệt người khác nữa. Tay nhỏ bé cầm một chén cháo rau xanh nóng, đi đến trước mặt nam tử. Nhẹ nhàng ngồi xuống trên giường.

"Ăn đi." Nhìn chén cháo rau xanh, chớp mũi người được mùi thơm, thương tiếc trong mắt nam tử càng nồng đậm.

"Tiểu cô nương, bát cháo này người ăn đi. Thúc thúc tu vi rất cao, cho dù không ăn đồ ăn, cũng không cảm thấy đói." Thanh âm khàn khàn, lại có thể nghe ra nam tử đã đem giọng điệu của chính mình tận lực dịu dàng.

"Người trọng thương, còn mất máu nhiều như vậy, cần bổ sung thể lực, trong bát cháo ta đã cho một ít thảo dược hái phía sau núi để bổ máu." Băng Huyết nói xong, xoay người đi đến cái bàn bên cạnh ngồi xuống. Giọng nói non nớt mang theo lạnh lùng, uy nghiêm không cho phép cự tuyệt của Băng Huyết làm cho nam tử có chút sững sờ.

Lắc lắc đầu, cười hắn thật là bị thương quá nặng, thế nhưng lại nghe ra sự uy nghiêm trong giọng nói của một tiểu nữ nhi chỉ có năm, sáu tuổi. Trên khuôn mặt anh tuấn của nam tử cố gắng tươi cười, làm cho chính mình không còn sự lạnh lùng, nhìn Băng Huyết mềm nhẹ nói.

"Kia... Tiểu cô nương người có ăn cơm chiều sao? Nếu không... Chúng ta cùng nhau ăn đi." Băng Huyết nghe được lời nam tử nói, bắt đầu đi thờ dài một hơi, chẳng lẽ năng thoát nhìn thật sự nghèo túng như vậy sao! Nghèo túng đến ngay cả cơm đều không có mà ăn.

Nàng cho tới bây giờ sẽ không hảo tâm làm cho chính mình đói bụng, đem đồ ăn tặng cho một người xa lạ. Trời biết, hảo tâm của nàng đã bị phóng tại góc nào ở địa ngục.

Tuy rằng nàng bị Diệp gia vứt bỏ đến một cái tiểu viện cũ nát, nhưng Diệp Băng Thành, tam ca yêu thương nàng nhất, chưa bao giờ để nàng bị đói, cho dù là hẳn không có thời gian lại đây, cũng sẽ phái thân tín đúng giờ đưa một ít thức ăn tới.

Nhìn ánh mắt nam tử, Băng Huyết biết, nếu nàng không giải thích rõ ràng, hẳn sẽ không động đến bát cháo. Cũng là người quật cường a.

"Đại thúc yên tâm. Ta đã ăn cơm chiều, nhanh ăn đi." Nam tử nghe xong, nhẹ nhàng thở dài. Hai tay khẽ run cầm lấy bát, ăn. Thật không ngờ, nhìn cháo rau xanh đơn giản như vậy, cư nhiên lại là mỹ vị, nhất thời không sợ nóng, vội ăn.

Lúc này, nam tử cảm thấy đây là chén cháo ngon nhất hắn được ăn. Nhìn bát trong tay nam tử, rất nhanh thấy đầy, Băng Huyết kinh ngạc. Không phải nói cho dù không ăn cũng không có việc gì sao? Nhưng là hiện tại... Hẳn rồi cuộc có bao nhiêu đói a! Nam tử về mặt thỏa mãn buông bát không trong tay, ngẩng đầu nhìn Băng Huyết đang đi đến trước mặt chính mình, lần này mới chính thức thấy rõ bộ dáng Băng Huyết.

Chính là khi nhìn thất đôi từ mâu kia khác hẳn với người thường, hai mắt nam tử trong nháy mắt trừng lớn, không nháy mắt, nhìn chăm chăm vào Băng Huyết trước. Trong mắt rõ ràng là không dám tin.

Theo sau là kích động không dừng được, Băng Huyết có thể nhìn thấy rõ ràng thân thể nam tử run nhẹ. Bởi vì trong mắt nam tử không có xuất hiện hoảng sợ hoặc là chán ghét, cho nên Băng Huyết cũng không có để ý.

Chỉ là có chút khó hiểu, khó hiểu nam tử vì sao nhìn đến từ mâu của nàng lại xuất hiện cảm xúc mạnh như vậy. Khi nam tử đưa bàn tay to run run vừa muốn chạm vào hai má Băng Huyết thì bị nàng trong nháy mắt tránh thoát.

Nhưng chỉ như thế run run dừng giữa không trung, không có ý thu hồi, hoặc là nói hẳn đã sớm quên thu hồi tay của mình. Băng Huyết thối lui đến cái bàn bên cạnh, lắc cái đầu nhỏ, khó hiểu nhìn nam tử kỳ quái, im lặng chờ hắn nói.

Băng Huyết cảm giác, nàng đem vị đại thúc kỳ quái này về, hẳn là liên quan đến thân thể thần bí của nàng, nàng không hỏi, lẳng lặng chờ hắn nói. Rốt cục sau khi nam tử hít sâu một hơi, kéo lại suy nghĩ, thu hồi tay, hai mắt không một khác rời đi Băng Huyết, mang theo giọng nói thoáng run run, hỏi Băng Huyết.

"Tiểu cô nương, nói cho thúc thúc người tên là gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyển Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 9: Phụ thân là người cha tốt(nguyên văn là tốt cha)

Edit: Yết Vạn Dương

"Diệp Băng Huyết." Giọng nói non nớt thanh nhã, làm cho hai tròng mắt của nam tử lại sáng ngời, trong mắt có chút không dám tin.

"Người họ Diệp?" Nam tử lại hỏi, mày có chút nhăn lại, vẻ mặt đã chậm rãi khôi phục sự bình tĩnh.

"Người nhận thức ta. Hoặc là nói người nhận ra đôi từ mâu bất đồng này." Băng Huyết lạnh lùng nhìn nam tử, tuy rằng là hỏi, giọng điệu lại thập phần khẳng định.

Băng Huyết đã có mười mấy năm làm sát thủ, nàng sớm đã biết quan sát cảm xúc cùng thần thái của người khác, hiểu biết rõ suy nghĩ của đối phương. Từ lúc nam tử chú ý tới đôi con ngươi của nàng, liền biểu hiện ra hành động cùng thần thái khác thường, chứng minh rằng hẳn biết chút sự tình về đôi từ mâu này.

Nam tử nhẹ nhàng dựa vào vách tường phía sau, lẳng lặng nhìn Băng Huyết, thở dài một hơi. Đôi mắt nhìn Băng Huyết mang theo thương tiếc cùng hối hận.

"Có thể nói tên mẫu thân người không?" Nam tử vô lực hỏi Băng Huyết, trên mặt mang theo sự mất mát cùng phiền muộn làm cho Băng Huyết thập phần khó hiểu.

"Diệp Khê Nhi." Không giấu diếm, trực giác nói cho Băng Huyết, đối với đại thúc mà nàng trong lúc vô ý mang về này, có thể tin nhiệm. Hẳn tuyệt đối sẽ không thương tổn nàng. Băng Huyết đối với trực giác của mình cho tới bây giờ đều là tin tưởng.

Mà trực giác của nàng chưa từng làm cho nàng thất vọng, ở kiếp trước dựa vào nó mà nàng thoát chết nhiều lần. Băng Huyết biết, chỉ có làm cho vị đại thúc này hoàn toàn tin tưởng hơn nữa xác định chính mình là người mà hắn tin, mới có thể biết được nhiều về bí mật thân thể.

Cho nên hắn sẽ không giấu diếm cái gì. Mà lần này, trực giác của Băng Huyết lại đúng. Khi nam tử nghe được cái tên từ miệng Băng Huyết, hai tròng mắt ngập tràn ánh sáng. Cảm xúc vừa mới ổn định lại bùng nổ.

Đôi môi run run, nhìn chằm chằm vào Băng Huyết. Cho dù là lạnh lùng như Băng Huyết, đều bị ánh mắt nóng rực lại kinh ngạc kia nhìn đến phía sau lưng phát lạnh, có chút dựng tóc gáy.

"Có việc thì nói, đừng nhìn ta như vậy." Băng Huyết bắt đầu nhìn mặt, giọng nói càng thêm lạnh băng. Nam tử thân thể lại run lên, lần này không phải vì kích động, là bị Băng Huyết đông lạnh. Có chút kinh ngạc nhìn tiểu cô nương nhỏ gầy trước mặt, nghi hoặc qua đi, còn lại là càng thêm đau lòng.

"Ai... Đứa nhỏ. Người mấy năm nay nhất định thực khổ đi." Nam tử trong giọng nói tràn ngập hồi hận cùng bất đắc dĩ.

"Ta gọi là Mặc Kinh Thiên, là bạn tốt của phụ thân cùng mẫu thân người. Cùng phụ thân người lại là huynh đệ sinh từ chi giao. Theo lý, người hẳn phải gọi ta một tiếng nghĩa phụ. Năm đó khi mẫu thân người còn chưa có người, chúng ta đã nói, về sau nếu bọn họ có đứa nhỏ, cũng gọi ta là phụ thân, nhận ta làm nghĩa phụ."

Như là nghĩ tới đi thời điểm thoải mái khó quên này, nét mặt Mặc Kinh Thiên biểu lộ một cái tươi cười hạnh phúc. Cái tươi cười này bên trong tràn ngập ấm áp, ấm đến trong lòng Băng Huyết, làm cho nàng chầm rãi thu hồi hàn khí quanh thân.

Nghe hắn nhắc đến người quen thuộc nhưng lại xa lạ, làm cho tâm Băng Huyết có chút đau xót: "Cha ta là người thế nào?"

Mặc Kinh Thiên chậm rãi nhớ lại, nhìn về phía Băng Huyết, trên mặt đầy từ ái: "Đứa nhỏ, nhớ kỹ phụ thân người là một nam tử phi thường vĩ đại. Hắn dũng cảm, kiên trì, trọng tình trọng nghĩa, lại ân oán rõ ràng. Đối với địch nhân hắn có thể lãnh khốc vô tình, không từ thủ đoạn. Đối với thân nhân, hắn có thể liều mình trả giá, không câu hỏi báo."

Nghe Mặc Kinh Thiên nói về phụ thân, Băng Huyết mỉm cười, trong lòng đối với người phụ thân xa lạ này có chút tán thành. Không hổ là phụ thân của Băng Huyết nàng, tính cách giống nàng, nàng thích.

Nhìn Băng Huyết cười, tâm Mặc Kinh Thiên có chút thả lỏng, hắn rất sợ, sợ đứa nhỏ trước mắt này bởi vì nhận hết tất cả đãi ngộ bất bình mà oán hận phụ mẫu của nàng. Hắn tuyệt đối không thể để đứa nhỏ quan trọng nhất trong lòng bọn họ lại hận bọn họ. Như vậy bọn họ nhất định sẽ rất đau, hắn như thế nào có thể tha thứ cho mình được.

"Băng Huyết, mẫu thân con nàng..." Mặc Kinh Thiên muốn hỏi chuyện của người kia, nhưng lại sợ nghe chuyện mà hắn không thể đối mặt. Hắn sợ bản thân có thể hay không hỏng mất.

"Con không biết mẫu thân đi nơi nào, tam ca nói lúc con được hơn một tuổi, mẫu thân liền bỏ đi, không còn trở về." Băng huyết nhìn Mặc Kinh Thiên, giọng nói tràn ngập băng hàn. Nhưng Mặc Kinh Thiên lại có thể rõ ràng nghe ra sự bất đắc dĩ cùng mất mát.

"Bỏ đi..." Mặc Kinh Thiên tâm lập bộp một chút, thiếu chút nữa nhảy lên. Hắn không dám tưởng tượng người kia đi về nơi đó, lại hoặc là nói đây là ngoài ý muốn. Hắn thậm chí cái gì cũng không dám đoán. Trong đầu trống rỗng, sắc mặt lại càng ngày càng khó coi.

Băng Huyết khó hiểu nhìn Mặc Kinh Thiên, khi nhắc đến mẫu thân của mình vì sao đại thúc lại có biểu tình kỳ quái như vậy, giống như nướng đã chết.

Nhưng trong lòng lại không nghĩ vậy. Theo trong lời nói của Mặc Kinh Thiên, Băng Huyết có thể thấy được hắn là thật tâm yêu thương nàng. Thật sự đem nàng trở thành con của hắn, hơn nữa đối phụ mẫu của nàng là thật tâm đối đãi, sinh tử tương giao.

Mà trong lòng Băng Huyết sớm chấp nhận người trước mắt, tuy rằng thời gian bọn họ nhận thức còn ngắn, nhưng duyên phận chính là kỳ quái như vậy, không cần lý do. Nếu đã chấp nhận, vậy từ nay về sau, Mặc Kinh Thiên chính là người Băng Huyết nàng sẽ bảo vệ.

"Mẫu thân rời đi nhất định là bất đắc dĩ. Băng huyết tin tưởng mẫu thân không có việc gì, nhất định là ở nơi đó đang nỗ lực. Cho nên Băng Huyết cũng sẽ cố gắng, tuyệt đối sẽ không buông tha một tia hy vọng. Cuối cùng có một ngày Băng Huyết sẽ đem mẫu thân một cọng tóc cũng không bị thương trở về."

Mặc Kinh Thiên nhìn về mặt kiên quyết của tiểu Băng Huyết, lời nói non nớt lại mang theo lạnh lùng băng luôn luôn quấn quanh bên tai. Cho dù tiểu cô nương trước mặt chỉ có năm tuổi, cho dù tiểu cô nương trước mặt ngay cả ma pháp còn không có thức tỉnh, như người thường.

Nhưng Mặc Kinh Thiên không chút nghi ngờ, tin tưởng nàng có thể làm được lời nàng nói. Bởi vì nàng là đứa nhỏ của bọn hắn a. Còn có cái gì là không thể đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyển Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 10: Huyết hải thâm cù

Băng Huyết đi tới trước mặt Mặc Kinh Thiên, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh tám ván. Nếu đã chấp nhận người trước mắt, như vậy lạnh băng cự tuyệt người ngàn dặm kia bởi vì đủ loại nguyên nhân mà tạo thành ở kiếp trước sẽ hoàn toàn bị Băng Huyết thu hồi.

Hơi thở lạnh như băng chính là một loại tự vệ nhằm vào bên ngoài, đối với người nàng chấp nhận, đương nhiên sẽ không cần loại tự vệ này, vì sự tin tưởng tuyệt đối.

Cảm nhận được thay đổi của Băng Huyết, cao hứng nhất chính là Mặc Kinh Thiên. Hắn không thể tưởng tượng được hoàn cảnh nào đã khiến cho đứa bé có hơi thở lạnh băng như vậy. Băng Huyết như thế càng làm cho hắn thêm đau lòng.

Hắn thề, nhất định sẽ cho Băng Huyết tất cả thứ tốt nhất, hắn sẽ thay bọn họ hảo hảo bảo vệ Băng Huyết, nhưng hắn sẽ không hạn chế tài năng của nàng, bởi vì Mặc Kinh Thiên biết, thiên hạ trước mắt sẽ có một ngày rời khỏi nơi này, đi đến nơi cao nhất mà mọi người chỉ có thể ngưỡng mộ. Sẽ có một ngày, nàng sẽ thành sự kiêu ngạo của bọn họ.

"Tử mâu của Băng Huyết rất giống phụ thân, phải không?" Băng Huyết muốn biết về lão cha, càng muốn biết nhiều về chuyện tình của ông. Như vậy sẽ làm cho lòng nàng cảm thấy nàng không phải là cô nhi không ai muốn, nàng có phụ mẫu của chính mình.

Mặc Kinh Thiên nhìn khuôn mặt non nớt đầy nụ cười của Băng Huyết, cặp tử mâu chính mình quen thuộc, trong mắt tràn đầy tương niệm.

"Uh, tử mâu của tiểu Băng Huyết cùng đại ca giống nhau, đều đẹp giống nhau, trong suốt sáng ngời. Giống như tử thủy tinh điểm lệ loá mắt nhất trên thế gian, làm cho người khác liếc mắt một cái, liền không thể quên."

Phụ thân vì sao rời đi mẫu thân cùng Băng Huyết?" Băng Huyết nhìn Mặc Kinh Thiên, hỏi điều nàng vẫn muốn biết, cũng là vấn đề quan trọng nhất.

"Huynh ấy..." Ý cười trên mặt Mặc Kinh Thiên biến mất, mày nhăn lại, lâm vào giây dục thống khổ. Nhìn biểu tình của Mặc Kinh Thiên, Băng Huyết lựa chọn trầm mặc chờ đợi, nàng biết trong đó nhất định là có nguyên nhân phức tạp.

Nàng tin tưởng phụ thân cùng nàng giống nhau ở tính cách, nhất định sẽ không vô duyên vô cớ liền rời đi nàng cùng mẫu thân mà không có lý do. Mặc Kinh Thiên giương mắt, nhẹ nhàng vuốt về mái tóc dài màu lam của Băng Huyết.

"Tiểu Băng Huyết, không cần oán hận phụ thân con. Tin tưởng hắn, huynh ấy là dùng sinh mệnh, tất cả mọi thứ huynh ấy có để trân trọng con cùng mẫu thân con. Ta còn nhớ rõ, năm đó khi vừa mới biết mẫu thân con mang thai, trên mặt huynh biểu tình là ngốc như vậy. Ôm mẫu thân con ngây ngốc đứng tại chỗ, trên mặt ngây ngô cười, nụ cười mà ta chưa từng thấy qua. Ta từng nghĩ đến biểu tình đó đời này không có khả năng xuất hiện trên nam tử lãnh khốc như vậy. Nhưng mà, huynh ấy ước chừng cười ngây ngô nhiều giờ, mặc cho ai đều không thể đánh thức. Thẳng đến cuối cùng vị y sư bất đắc dĩ nói: ôm phụ nữ có thai như vậy sẽ làm bị thương đến đứa nhỏ. Phụ thân con lập tức tỉnh lại, cẩn thận đem mẫu thân con ngồi xuống, giống như trong tay đang cầm là trân bảo trân quý nhất thế gian này."

Bất quá, nói như vậy cũng đúng. Bởi vì các người là thế giới của huynh ấy, là trân bảo trân quý nhất. Cho nên huynh sẽ không cho phép ai đến thương tổn các người. Cho dù là dùng chính mệnh của mình đi ngăn cản, cũng sẽ không tiếc."

"Phụ thân người..." Băng Huyết trừng lớn hai mắt, không thể tin được nhìn Mặc Kinh Thiên, nàng không cần... Không cần cảm thấy chính mình là đứa nhỏ hạnh phúc nhất thế giới này, nếu sự thật là hạnh phúc của nàng không phải là thật.

Hạnh phúc là điều mà kiếp trước nàng nghĩ cũng không dám nghĩ đến, đó là hạnh phúc mà bao nhiêu ngày ngày đêm đêm mới có, nàng ngay cả nằm mơ đều muốn, muốn cùng những đứa nhỏ khác giống nhau, giống nhau có được phụ mẫu của chính mình, phụ mẫu yêu thương chính mình.

Làm sao có thể tàn nhẫn với nàng như vậy, nếu là vậy. Như vậy nàng chắc chắn sẽ hóa thân thành ác ma đáng sợ nhất ở địa ngục, làm cho thiên hạ này cùng hạnh phúc của chính mình.....Chôn cùng. Nhìn đôi tử mâu kia của Băng Huyết phát ra tia âm u, thế nhưng trong nháy mắt hiện lên một tia ánh sáng màu đỏ, cả người tản ra sát khí thị huyết, giống như ma quỷ ở địa ngục, làm cho người ta kinh hãi. Mặc Kinh Thiên lập tức ôm lấy thân thể gầy nhỏ của Băng Huyết vào lòng.

"Băng Huyết... Bình tĩnh một chút. Phụ thân con còn sống, huynh ấy không có chết, thật sự, con bình tĩnh một chút. Mẫu thân con cùng phụ thân con chờ con đi tìm bọn họ."

"Còn sống." Hai chữ đơn giản, làm cho hơi thở âm trầm như địa ngục phát ra từ Băng Huyết chậm rãi tiêu tán. Ngẩng đầu im lặng nhìn Mặc Kinh Thiên, đợi hắn giải thích. Còn sống là tốt rồi, mặc kệ ở nơi nào, cho dù là địa ngục, nàng cũng sẽ đi. Gặp ma giết ma, gặp thần chém thần.

"Đúng vậy, còn sống. Năm năm trước, một đám người mặc chiến giáp màu xanh, mang mặt nạ đột nhiên xông vào sân nhà các người. Muốn bắt mẫu thân con mang đi, lúc ấy mẫu thân con đã muốn sinh con. Hơn nữa bọn họ lại giả bất thiện (không có ý tốt), phụ thân con đương nhiên sẽ không cho bọn họ đem mẫu thân con mang đi. Cuối cùng phụ thân con cùng vài tên tùy tùng chém giết người áo xanh. Mẫu thân con thừa dịp loạn, liền chạy thoát ra ngoài. Tuy rằng nàng thề nguyện cùng phụ thân con chết trận, còn hơn sống một mình. Nhưng nàng đã có con, bảo bối trân quý nhất của bọn họ, cho nên phải rời đi, nàng muốn bảo đảm an toàn của con. Khi ta nghe được tin tức, lúc đuổi tới..." Mặc Kinh Thiên nói đến đây, trên mặt xuất hiện vẻ thống khổ cùng hối hận. Sắc mặt càng trắng bệch.

Băng Huyết không đành lòng, vươn tay nhỏ bé, mềm nhẹ vỗ lồng ngực vững chắc cùng ấm áp, không tiếng động an ủi. Nàng biết, nếu được, nam nhân đứng trước mặt này, thề nguyện cùng huynh đệ của chính mình chết trận, cũng không nguyện vô lực lựa chọn mất đi huynh đệ như vậy.

"Khi ta đuổi tới nơi, nguyên bản sân vườn tao nhã xinh đẹp thế nhưng giống như địa ngục, nơi nơi đều là thi thể không trọn vẹn, có người chết, có kẻ

ước thú. Máu tươi vậy đầy toàn bộ tiểu viện. Thống khổ cùng hối hận chiếm cứ toàn bộ thân thể ta, ta hận, hận chính mình vì sao không đến sớm hơn, nếu... Nếu ta đến sớm hơn một chút, có lẽ sẽ không phát sinh chuyện như vậy. Bất quá, ta tuyệt đối sẽ không buông tay. Càng không tin bọn hắn đã chết như vậy. Ta không cho phép thủ hạ hỗ trợ, ta sợ bọn họ sợ ý bỏ qua. Ta một mình thăm dò, xem từng cái thi thể, phần còn lại của chân tay đã bị cắt, ta sợ hãi nhìn sợ là thấy người mình quen thuộc. Hoàn hảo... Trải qua cẩn thận xem xét, không có phụ thân con, càng không có mẫu thân con. Ta phải các thể lực, đi tìm các người, nhưng là đến cuối cùng được đến tin chính là phụ thân con cùng địch nhân đã tiến vào địa vực kết giới huyền ảo. Căn cứ vào tình hình hôm đó, lúc bọn họ chiến đấu, phụ thân con về mặt bất thường, lại cẩn rằng chém giết không tha, cuối cùng hắn là tính đồng quy vu tận(cùng chết). Không biết vì sao lại đột nhiên biến mất không thấy. Ta đến địa phương xem xét, nguyên lai nơi đó dĩ nhiên là kết giới tiến vào cảnh huyền ảo địa vực. Kết giới huyền ảo địa vực không phải hàng năm mở ra, không nghĩ tới thể nhưng bị phụ thân con đụng phải, hơn nữa âm kém dương sai đi vào. Cho nên ta nói, phụ thân con không chết. Đại ca của ta tuyệt đối không chết, huynh ấy làm sao có thể chết, trải qua nhiều đau khổ như vậy, điều kiện cường sống sót, hơn nữa không ngừng cường đại. Như vậy huynh ấy làm sao có thể chết. Huynh ấy còn chưa gặp qua nữ nhi huynh ấy yêu nhất, còn không có hoàn thành lời hứa với mẫu thân con, làm sao có thể chết được. Hiện tại huynh ấy nhất định là ở chỗ đó đợi, đợi đến khi chúng ta gặp lại. Hơn nữa không ngừng nỗ lực, nỗ lực hủy diệt hết thảy nhân tố bất lợi đối với các người, bảo đảm an toàn tuyệt đối cho các người." Mặc Kinh Thiên cúi đầu nhìn đứa bé trong lòng, trong mắt tràn đầy kiên định cùng tự tin.

"Con tin tưởng, phụ thân cùng mẫu thân đều không có việc gì. Băng Huyết cũng sẽ cố gắng, không ngừng cố gắng. Sẽ có một ngày Băng Huyết cường đại, cường đại tiến vào cảnh huyền ảo địa vực, tìm được phụ thân. Càng sẽ làm những người đó nợ máu trả bằng máu, con sẽ làm cho bọn họ hối hận vì đã có mặt trên đời, càng hối hận vì đã chọc người không nên chọc."

"Con sẽ cùng phụ thân cùng đón mẫu thân về nhà, vĩnh viễn bảo vệ bọn họ. Đây chính là mục tiêu cùng động lực để Băng Huyết không ngừng cường đại, làm cho người thân cùng bằng hữu của con không bị thương tổn gì."

"Nghĩa phụ, ngài yên tâm. Băng Huyết trưởng thành, về sau Băng Huyết sẽ bảo vệ mọi người." Một tiếng gọi đơn giản, một câu hứa hẹn, làm cho nam nhân chỉ cần dặm một chân đều làm sắc mặt mọi người trên đại lục này biến đổi, đỏ mắt, âm lòng, cả đời khó quên.

Trong tương lai một ngày nào đó, bên tai lại vang lên lời nói giống nhau, Mặc Kinh Thiên nở nụ cười, cười thoải mái, cười thỏa mãn, cười hạnh phúc. Hắn tin tưởng mỗi một câu nàng nói, mặc kệ là nàng lúc này vẫn gầy yếu, hay là nàng cường đại trong tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 11: Người Mặc gia

Edit: Yết Vạn Dương

Mặc Kinh Thiên nhìn về phía ngoài cửa sổ, xuyên thấu qua ánh trăng, hắn có thể rõ ràng nhìn thấy bên ngoài tiểu viện. Cỏ dại đầy sân, không có một tia sức sống. Nếu không phải biết Băng Huyết vẫn ở nơi này, hắn sẽ nghĩ nơi này căn bản là cái phòng trống hoang tàn.

Phòng chừng so với ngoại miếu đồ nát tốt hơn một chút mà thôi. "Tiểu Băng Huyết nơi này là chỗ nào vậy?." Mặc Kinh Thiên nhìn Băng Huyết hỏi những gì hắn nghĩ vẫn khi tình lại tới giờ.

"Nơi này là hậu viện Diệp gia, chỗ ở của hạ nhân." Băng Huyết thẳng thắn nói, giọng điệu bình thản, không mang theo một tia oán khí.

Mặc Kinh Thiên nghe xong, trong lòng lửa giận ngùn ngụt bay lên, hai mắt mang theo lửa giận trời.

"Diệp gia thật to gan. Thế nhưng đem bảo bối của huynh đệ bọn ta, vứt bỏ ở tiểu viện đồ nát như vậy, tự sinh tự diệt, thật là khinh người quá đáng". Xung quanh Mặc Kinh Thiên không khí bốn phía tràn đầy tức giận, kịch liệt dao động.

Cụ thể là chiếc giường cũ kỹ, càng lung lay sắp đổ. Khóe miệng Băng Huyết co rút, bất đắc dĩ nâng nhẹ tay lên an định tinh thần cho vị trung niên nam tử đang tức giận.

"Nghĩa phụ bình tĩnh. Ngài nghĩ phá hủy nơi này, chúng ta còn nơi khác tạm cư sao?". Mặc Kinh Thiên nắm bàn tay nhỏ bé, non mềm, lạnh lẽo của Băng Huyết, hít thật sâu một hơi.

Trong mắt là vô tận hối hận cùng áy náy. Nếu như hắn trở về Diệp gia tìm đứa nhỏ này thì đứa nhỏ như vậy cũng không đến mức phải sống độc lập nhiều năm, đây là một sự tàn nhẫn dữ dội a.

"Nha đầu mấy năm nay khổ con. Là nghĩa phụ có lỗi, ta thế nhưng vẫn mãi đắm chìm trong nỗi thống khổ mất đi cha mẹ con, thế nhưng đã quên tìm con. Thật xin lỗi."

Thanh âm Mặc Kinh Thiên tràn ngập áy náy cùng tự trách. Băng Huyết bình thản nhìn Mặc Kinh Thiên, thanh thúy nói: "Đừng lo, nghĩa phụ không cần tự trách. Ngài lúc trước nghĩ tới mẫu thân bị người ta làm hại, phụ thân tiến vào cảnh huyền ảo địa vực, đương nhiên sẽ không nghĩ đến ta còn ở nơi này. Băng Huyết họ Diệp vì lúc đó chỉ biết mẫu thân họ Diệp, cho nên Băng Huyết mới lấy họ Diệp. Cùng Diệp gia không liên quan. Băng Huyết đã sớm nghe nói, mẫu thân lúc trước khi rời đi cũng [dien/dan/le/quy/don/yevanduong] đã cùng Diệp gia thoát ly quan hệ, bất đắc dĩ mới có thể trở lại. Huống hồ một gia

tộc phức tạp như vậy, đối với đứa nhỏ không có linh mạch linh căn, không thể tu luyện như Băng Huyết, đối với Diệp gia không có lợi ích, có thể nói Diệp gia che mưa che gió đã là quan tâm lớn nhất rồi. Trọng yếu nhất là Băng Huyết cùng Diệp gia không còn quan hệ, chỉ cần họ đừng trêu chọc ta, như vậy ta với Diệp gia bọn họ vĩnh viễn không liên lụy nhau".

Nghe Băng Huyết lạnh nhạt nói, Mặc Kinh Thiên tâm lại co rút đau đớn, khế thở dài. Trong đôi mắt của đứa bé mới vài tuổi kia, đã trải qua những gì, làm cho một đứa bé năm tuổi, có thể nói ra những lời nói thành thực như vậy. Đem năm năm này nhẹ nhàng, băng quơ nói thế, để cho hắn không tự trách, không làm cho hắn càng thêm hận bản thân. Ý tứ của Băng Huyết hắn đều biết. Như thế nào mà có thể không oán Diệp gia chủ, đó là phụ thân thân sinh của mẫu thân nàng, là ngoại công của nàng a, nhưng lại không tận tâm đối đãi với nàng. Bề ngoài lạnh như băng sương, thực chất là để an ủi chính mình, tình nguyện buông bỏ oán hận với Diệp gia. Một cô bé phần điều ngọc trát, bề ngoài lạnh như băng sương, một đôi mắt màu lạnh lẽo, âm trầm. Cả người tỏa ra hơi thở cự tuyệt người ngàn dặm. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai có thể tin tưởng, đó chỉ là cô bé năm tuổi.

Băng Huyết như vậy càng làm cho Mặc Kinh Thiên đau lòng, nếu không có biến hóa nghiêng trời lệch đất, nếu không có những cửa ải khó khăn mà người thường không vượt qua được, nếu không có sự thất vọng đến tận xương thì sao có thể làm cho một cái tiểu oa nhi không lo không nghĩ trở nên bình tĩnh như vậy.

Băng Huyết bắt đầu nhìn Mặc Kinh Thiên, cảm nhận được sự biến hóa của hắn. Đoán rằng hắn có lẽ lại bởi vì mình mà thống khổ, tự trách bản thân đi.

Nàng cũng biết bề ngoài của mình hiện giờ chỉ có năm tuổi thôi, căn bản không có khả năng có tâm tính thành thực như vậy. Tuy rằng kiếp trước nàng chịu khổ cực so với Diệp gia Tiểu Thất này còn thảm hơn. Nhưng hiện tại nàng linh hồn sắp hai mươi tuổi a.

Nếu ngay cả ý nghĩa trong lời nói mà cũng không hiểu, phỏng chừng đã biến mất ở nơi gọi là địa ngục kia rồi. Bất quá nàng lại không thể giải thích cho Mặc Kinh Thiên.

"Nghĩa phụ, Băng Huyết còn có nghĩa phụ, không phải sao?" Chỉ một câu đơn giản, đã làm cho Mặc Kinh Thiên giác ngộ, khôn khổ trong lòng cũng nhảy mất biến mất.

Đúng vậy....nàng còn có hắn a, hắn làm sao có thể làm cho nàng chịu uất khúc nha, hắn nhất định sẽ cho nàng hết thấy những thứ tốt nhất.

"Đúng rồi tiểu Băng Huyết tên của con là do ai đặt?" Mặc Kinh Thiên đột nhiên nghĩ ra, nhìn Băng Huyết nghi hoặc hỏi.

"Là Băng Huyết tự mình đặt. Lúc trước mẫu thân mang Băng Huyết vào Diệp gia không lâu sao đó liền ly khai, không ai nói cho Băng Huyết biết mình tên gì, bọn họ chỉ gọi Băng Huyết là Diệp gia tiểu thất."

Băng Huyết giọng điệu bình thản, như đang nói chuyện không liên quan tới mình. Mặc Kinh Thiên thở dài một hơi, hắn phát hiện, trong một hôm hắn thở dài vô số lần so với một năm còn nhiều hơn.

"Băng Huyết phụ thân con họ Ma kêu là Ma Thiên Ứng, con tên là Ma Tâm Tề, trước khi con sinh ra phụ thân con đã đặt cho, ngụ ý là mặc kệ là xảy ra chuyện gì, cả gia đình không rời xa nhau, đồng tâm hiệp lực. Bất quá con còn có một cái tên khác là Mặc Tâm Tề là Mặc đảo đại tiểu thư. Ngoại trừ người trên đảo cùng các vị trưởng lão thì bên ngoài cũng chỉ có mẫu thân con biết họ chân thực của phụ thân con, cho nên con phải nhớ kỹ sau này mặc kệ phát sinh chuyện gì, cũng không được nói cho bất kỳ kẻ nào biết người tên là Ma Tâm Tề. Tuy rằng ta không biết vì sao nhưng phụ thân người từng nói qua. Một khi hắn họ Ma bị bại lộ, sẽ có vô vàn sự phiền toái không lường trước được."

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Lưu lại ba năm

_Edit+ beta: Yết Vạn Dương

Ý tứ trong lời nói của Mặc Kinh Thiên làm cho Băng Huyết rung động, không chỉ vì phụ thân có quan hệ với Mặc đảo, càng vì phụ thân đồng thời mang họ Ma. Tuy là không biết mọi chuyện nhưng thông minh như Băng Huyết làm sao lại không hiểu được bên trong đang có một bí mật kinh thiên động địa. Dù sao họ Ma và đôi mắt màu tím trên đại lục này vô cùng thừa thớt, hoặc có thể nói trừ người nhà của nàng (cha tỷ ấy ý, ta nghĩ là chắc có người thân của cha tỷ ấy nên ta đề là người nhà) thì hoàn toàn không có bất kỳ ai. Bất quá khi chính mình còn chưa trở thành cường giả, nàng sẽ không liều lĩnh mà đi tìm kiếm chân tướng. Vì chính mình, cũng vì phụ thân thương yêu mình đến tận xương tủy, nàng sẽ không hành động ngu ngốc.

"Được! Nghĩa phụ yên tâm.... con đã hiểu." Băng Huyết còn nhỏ nhưng lại rất nhu thuận làm cho Mặc Kinh Thiên thập phần vui mừng, càng vì đại ca đại tẩu mà vui vẻ.

"Đứa bé ngoan." Mặc Kinh Thiên cảm thấy mỹ mãn vuốt nhẹ mái tóc dài của Băng Huyết. Sau lại nhíu nhíu đầu chân mày, nghĩ đến người kia, trong mắt hiện lên một tia thị huyết lạnh như băng. Tuy rằng rất nhanh, nhưng lại không tránh khỏi đôi mắt của Băng Huyết.

Xem ra mọi chuyện không đơn giản!

"Nghĩa phụ, ngài muốn làm cái gì liền đi làm đi. Không cần lo lắng cho con, con có thể chiếu cố chính mình, dù sao mấy năm nay cũng không quá tệ."

Mạch Kinh Thiên cau mày, trong lòng rất nhanh đã phân tích rõ thế cục, cuối cùng giống như quyết định xong, ngẩng đầu về phía Băng Huyết nói: "Nha đầu, con thông thả lúc này chờ nghĩa phụ, nhiều nhất ba tháng, nghĩa phụ lập [DI3n_d4n_lqd] tức đến đón con hồi Mạc đảo. Mặc dù huyết mạch trực hệ của Mạc đảo từ lúc sinh ra đã có tâm tính cao ngạo, nhưng đối với bất cứ thứ gì thì người nhà của chính mình vẫn là trọng yếu. Cho nên Mạc đảo thành lập mấy ngàn năm nay, chưa bao giờ có chuyện vì tranh giành quyền lực mà chém giết lẫn nhau xảy ra. Mà Mạc gia ở Mạc đảo ngàn năm qua đều là chủ nhân của Mạc đảo. Nhưng chuyện của đại ca năm năm trước, làm cho mọi người lâm vào trạng[DI3n_d4n_lqd] thái u ám. Hoàn hảo Mạc đảo hàng năm lãnh đời, nên người ngoài không thể nhân cơ hội thừa dịp lên vào. Nhưng mà lại khiến cho chi thứ không sợ chết 'nhớ thương'. Quả nhiên con hồ không ở núi, khi con lại muốn xưng vương xưng bá, lần này lại muốn mưu hại hần, làm cho hần xém chút mất mạng. Bất quá như vậy cũng tốt, hần đều muốn hiện tại trở về nơi đó cảm tạ người kia một chút, nếu không có âm mưu của hần ta, hần căn bản không thể gặp được giọt máu duy nhất của đại ca[DI3n_d4n_lqd]. Nhưng khi đã cảm tạ xong, hần sẽ cho hần ta biết, chọc giận người Mạc gia là phải trả giá đại giới, là điều mà hần ta vĩnh viễn không thể chịu nổi."

Băng Huyết nghe xong lời Mạch Kinh Thiên nói, nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nói: "Nghĩa phụ, Mạc đảo không phải không cho người ngoài vào sao?"

Mạch Kinh Thiên mỉm cười, trêu mếu điểm nhẹ mũi Băng Huyết, dịu dàng nói: "Nha đầu ngốc, con chính là cháu gái của đương kim gia chủ Mạc gia, Mạc Tâm Tề, thử hỏi có ai không muốn sống không cho con vào đảo?. Kỳ thật, nha đầu con cũng có thể gọi ta là tiểu thúc, bởi vì phụ thân của con là đường tử của gia chủ gia gia. Chuyện này cũng rất ít người biết, bọn họ đều nghĩ phụ thân của con là con riêng của gia gia. Bất quá ta càng thích con gọi ta là nghĩ phụ, ha ha."

"Ngạch..." Nhìn mặt than Mạch Kinh Thiên đột nhiên xuất hiện biểu tình trẻ con, khoe mắt Băng Huyết giật giật, đồng thời cũng không vì thân thể phức tạp của phụ thân mà bất đắc dĩ. Bởi vì phụ thân thân thể phức tạp, đại biểu cho thân thể của nàng cũng phức tạp. Nhưng nàng không nổi giận, ngược lại có thêm động lực. Đường còn dài, nàng sẽ kiên định từng bước từng bước tiêu sái đi xuống[DI3n_d4n_lqd]. Cho dù con đường phải trước không thông, thì nàng sẽ dùng sức mạnh làm cho nó thông, đừng thấy bề ngoài nàng lạnh như băng, kỳ thật bên trong nàng mười phần huyết tính bạo lực.

"Con hiểu, con cũng rất thích gọi người là nghĩa phụ. Nhưng mà..... nghĩa phụ, con muốn ba năm sau mới cùng người về Mạc đảo."

Lời nói của Băng Huyết làm cho Mạch Kinh Thiên mới cười hi hi trong nháy mắt biến sắc, khó hiểu nhìn Băng Huyết.

"Nghĩa phụ, người biết hiện tại con ngay cả một người bình thường còn không thể địch lại, thân là trực hệ của Mạc đảo, là con của phụ thân, làm sao có thể vô dụng như vậy. Con biết mọi người trong nhà sẽ không để ý, nhưng mà con tuyệt đối không cho phép chính mình quá yếu làm mọi người mất mặt, dù là[DI3n_d4n_lqd] một chút cũng không được. Cho nên trong ba năm tới, Băng Huyết muốn ở lại nơi này."

Băng Huyết không biết tại sao khi nàng nghe Mạch Kinh Thiên muốn mang mình cùng rời đi lúc này, trong lòng thập phần kháng cự, giống như nơi này còn có cái gì chính mình chưa thể hiểu được. Chưa thể rời đi, đó là cái thuộc về chính mình, nếu nàng đi khỏi thì sẽ không còn nữa. Nàng cho tới bây giờ đều sống theo ý mình, cho dù chống đối bất kỳ ai, cũng không thể chống lại tâm ý của chính mình.

"Nơi này..." Mạch Kinh Thiên vừa định phản đối, Mạc đảo so với nơi này có tài nguyên và hoàn cảnh tốt hơn rất nhiều. Hần còn muốn sau khi trở về tìm vài vị trưởng lão trong tộc giúp Băng Huyết. Thế nhưng, khi nhìn trong đôi mắt màu tím của Băng Huyết là vô vàn kiên định, hần biết... Hần không có khả năng làm thay đổi tâm ý. Nàng cùng phụ thân của nàng là cùng một loại người, một khi đã quyết định, sẽ không dễ dàng thay đổi.

Mạch Kinh Thiên tin tưởng Băng Huyết, tựa như tin tưởng đại ca của mình.

"Được, nghĩa phụ người hãy yên tâm. Chưa cứu được cha mẹ, thù nhà chưa báo, ta Ma Tâm Tề, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì." Bắt đầu từ giờ phút này, Diệp băng huyết chính là Ma Tâm Tề, hoặc là nói... Là Mạc Tâm Tề."

"Tốt, ta về trước nói cho các gia gia của con, để cho họ vui vẻ, dù sao trong năm năm này, họ cũng giống như ta... aizz, yên tâm đi. Nghĩa phụ tin ở con, nhưng mà con nhất định phải nhớ kỹ, mặc kệ phát sinh[DI3n_d4n_lqd] chuyện gì, phải liên hệ với chúng ta trước. Con nhất định không được để cho chính mình gặp chuyện không may, biết không?"

"Aizz... tìm được con rồi, nhóm gia gia và thúc thúc nhất định rất vui vẻ, nhưng mà..." Mạch Kinh Thiên khóc không ra nước mắt, nhìn trong mắt Băng huyết đầy nghi hoặc, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

"Nhưng mà... Ta không có đem con mang về, lại để cho con ở lại đây một mình sống ba năm. Ta nghĩ lần này trở về, nhất định bọn họ sẽ làm cho ta nằm trên giường ba ngày."

"Ngạch..." Nhìn dáng vẻ Mạch Kinh Thiên, Băng Huyết tuyệt đối không hoài nghi gia gia bọn họ nhất định sẽ làm ra chuyện đó.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo mỉm cười. Trong lòng ấm áp. Cho dù bây giờ vẫn chưa gặp mặt, nhưng Băng Huyết biết, nàng không cô độc, nàng có gia đình, có rất nhiều người nhà đáng yêu.

Nàng nhất định sẽ càng thêm cố gắng, để có thể thủ hộ người nhà của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 13: Huyết sát chủ thủ

Edit+ Beta: Yết Vạn Dương

Mặc Kinh Thiên bởi vì bị thương nên ở lại tiểu viện ba ngày, mỗi ngày nhìn Băng Huyết mới năm tuổi hà khắc rèn luyện, thức khuya dậy sớm, lại còn mỗi ngày tới chiếu cổ hắc, hắc đều đặt trong mắt, đau trong lòng. Hắc thường tự hỏi, nếu ở thời điểm hắc năm tuổi, ngày đó gặp chuyện, có thể làm được như đứa nhỏ này không? Luôn luôn kiên trì, không bao giờ từ bỏ. Không oán không hận, nỗ lực không ngừng, cho dù thân thể là một phế vật, nhưng là không bao giờ từ bỏ, hắc không làm được.... Có thể trừ nạng, không ai có thể làm được.

Hai hòn đá nặng, cho dù là thiếu niên mười tuổi, cũng không có biện pháp làm được như nạng, mỗi ngày mang theo hai hòn đá, chạy vòng quanh phía sau núi, ngay cả buổi tối cũng không nghỉ ngơi.

Băng Huyết mỗi ngày đều đặt ra nhiệm vụ cho chính mình, cố gắng huấn luyện. Ban ngày mang theo hòn đá nặng chạy vòng quanh núi huấn luyện thể năng, thuận tiện hái chút thảo dược, giữa trưa trở lại tiểu viện làm đồ ăn. Buổi chiều tiếp tục huấn luyện thể năng, đến chạng vạng, ở trong sân tập thái cực quyền. Lúc tập Thái cực quyền nạng không để cho Mặc Kinh Thiên nhìn thấy, cũng không phải dấu điểm cái gì, dù sao thái cực quyền tại đại lục này là quá mức quái dị, từ chỗ nạng ở Diệp gia không được sùng ái, thậm chí bị người ở Diệp gia quên mất mà nói, quyền pháp như vậy sẽ gây ra kinh ngạc cực lớn.

Chờ ba năm sau gặp mặt, lại nói cho nghĩa phụ là chính mình vô tình nhặt được đồ tốt.

Buổi tối nạng đem giường nhỏ tặng cho Mặc Kinh Thiên, chính mình một người ngồi bên cửa sổ, phơi người dưới ánh trăng, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, ngồi xuống vận cổ võ nội công.

Mặc Kinh Thiên trải qua ba ngày an dưỡng, hơn nửa mỗi ngày đều dung lĩnh lực điều tức, thương thế đã dần hồi phục, đứng trong tiểu viện, từ ái nhìn Băng Huyết, thời gian huấn luyện cùng điều dưỡng, làm cho Băng Huyết vốn khí sắc nhợt nhạt suy dinh dưỡng giờ đã tốt hơn rất nhiều, làn da trở nên sáng bóng.

“Băng Huyết, chiếc nhẫn này con cầm lấy. Ta đi rồi con lấy máu nhận chủ là được, bên trong có hồn khí để liên lạc với gia tộc và chỉ có tộc nhân chúng ta mới có thể nhận thấy được tín hiệu cầu cứu. Nếu gặp nguy hiểm, hãy lập tức cho chúng ta biết, hiểu không?” Mặc Kinh Thiên từ không gian giới chỉ lấy ra một cái nhẫn màu đen giao cho Băng Huyết, lo lắng dặn.

“Nghĩa phụ yên tâm, Băng Huyết nhất định sẽ chiếu cố bản thân thật tốt.” Băng Huyết giờ lên khuôn mặt tươi cười, nhìn Mặc Kinh Thiên, thật tâm tươi cười. Đối với người thân, người nhà cực kỳ yêu thương nạng, nạng cũng không keo kiệt một nụ cười. Cũng chỉ có ở trước mặt người thân, nạng mới có thể đem biểu tình lạnh băng thu hồi, như những đứa trẻ bình thường, vui vẻ mỉm cười.

“Nếu muốn trở về, hãy dung hồn khí cho chúng ta biết, sẽ có người đến đón con.”

“Được”

“Kìa, nghĩa phụ đi rồi, người tự chiếu cố chính mình.”

“Nghĩa phụ chú ý an toàn, đừng để bị thương.”

“Tốt.”

Nhìn bóng lưng Mặc Kinh Thiên biến mất ở chân trời, Băng Huyết cả người máu sôi trào, nạng thề.... Sẽ có một ngày, nạng nhất định giống như nghĩa phụ đứng ở trên cao của đại lục.

Băng Huyết cầm chiếc nhẫn màu đen trở lại trong phòng. Cắt một ngón tay, giọt máu đỏ tươi theo ngón tay chảy xuống nhỏ lên chiếc nhẫn, nháy mắt một đạo hào quang màu trắng xuất hiện, chợt lóe rồi biến mất. Nếu không phải Băng Huyết luôn nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn, có lẽ cũng sẽ không phát hiện.

Chiếc nhẫn màu đen trở nên sáng bóng, tinh thạch màu đen dù có trong sáng cũng không đáng chú ý. Không có hoa văn, làm cho người ta có cảm giác đơn giản cùng tà thích. Đối xứng với hơi thở lạnh như băng của Băng Huyết lại rất phù hợp. Trích máu nhận chủ, thần thức của Băng Huyết cùng nhẫn có liên hệ với nhau. Dù lúc này Băng Huyết có một chút hiểu biết, cũng có thể hiểu, thông qua thần thức Băng Huyết kinh ngạc phát hiện chiếc nhẫn này cư nhiên lại là thánh huyền khí. Bên trong không gian không chỉ gần trăm mét vuông, thể nhưng còn có công năng phòng ngự.

Vận dụng thần thức tiến vào nhẫn. Không ngoài dự kiến, bên trong không chỉ có hồn khí liên hệ với Mặc đảo và cấp cứu yên đạn, còn có một số tiền không nhỏ, ở thế giới này, 100 văn tiền= 1 kim tệ, 100 kim tệ= 1 hắc tinh tệ, 100 hắc tinh tệ = 1 kim cương tệ. Mặc Kinh Thiên lưu lại trong giới chỉ, kim tệ trăm ngàn, ngay cả kim cương tệ cũng có mười vạn.

Nạng hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề cuộc sống, gia đình bình thường hàng tháng sinh hoạt phí nhiều lắm là năm kim tệ. Suy cho cùng nạng hiện tại chủ yếu là tu luyện, căn bản không có thời gian đi tiêu tiền. Hơn nữa hình dáng hiện tại của nạng, mang theo một đồng tiền ra ngoài mua này nọ, không phải là tự rước phiền toái sao?

Đối với tâm ý của Mặc Kinh Thiên, Băng Huyết luôn nhớ trong lòng. Yên lặng cảm động. Tuy rằng kíp trước nàng lãnh huyết vô tình, trừ Huyền ra, nàng đối với bất luận kẻ nào đều là tàn nhẫn cực điểm. Đó là chuyện không thể nào thay đổi, làm sát thủ, lãnh huyết vô tình mới có thể tồn tại. Nhưng không ai biết, kỳ thật chỉ cần người khác tốt với nàng một, nàng sẽ tốt với người đó gấp trăm lần.

Kiếp này.... Nàng không giống như kiếp trước. Qua ba ngày ở chung với Mặc Kinh Thiên, Băng Huyết rõ ràng cảm giác được biến hóa của chính mình, nàng đã học được một điều là tin tưởng người khác.

Bỗng nhiên trong giới chỉ xuất hiện một thanh chủy thủ hấp dẫn sự chú ý của nàng, thần thức vừa động, chủy thủ đã nằm trong tay nàng. Đó là một thanh chủy thủ được luyện chế từ huyền thiết, cả vật thể tối đen, tản ra khí tức thị huyết, chuôi chủy thủ được khảm một viên tinh thạch đỏ tươi như máu, mang theo yểu dị quang mang. Trong cái nhìn đầu tiên, nàng liền thích cái chuôi của chủy thủ này. Kiếp trước trong tổ chức sát thủ, phần lớn mọi người đều là dùng sung để giải quyết mục tiêu, mà nàng lại luôn dùng chủy thủ, nàng cũng biết dùng súng có thể bắn được cự ly xa, an toàn và đơn giản. Nhưng mà nàng lại luôn thích dùng chủy thủ cư nhiên lại trở thành một sát thủ kiệt xuất, lãnh nghị cứng cỏi.

Lấy máu nhận chủ xong, thông qua thần thức, tra xét một vòng thanh chủy thủ này lại là một thánh huyền khí, hơn nửa mặt trên thế nhưng có chứa hai phụ trợ trận pháp thuộc tính hắc ám. Ấn nắp, ám sát, đúng là vì sát thủ chuẩn bị, vũ khí dành riêng cho sát thủ.

Biết được đặc tính của chủy thủ, Băng Huyết lại càng thêm yêu thích.

“Người.... Về sau liền gọi Huyết sát.” Tay phải nắm lấy chủy thủ, hoa hướng trước ngực, không trung hiện lên một hào quang màu đen, trong đó hỗn độn một tia máu đỏ tươi diễm lệ.

Huyết sát, tất mang theo máu tươi quay về.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 14: Tiến vào phía sau núi, trận chiến thứ nhất

Edit+Beta: Yết Vạn Dương

Ngày kế tiếp, Băng Huyết vẫn kiên trì rèn luyện thể năng, thái cực quyền, cổ võ nội công, mỗi ngày chuẩn bị nhiệm vụ và chương trình học. Trong lúc đó Băng Thành đã tới một lần vội vàng nói cho nàng biết hần muốn đến tháp thủ luyện của gia tộc để huấn luyện. Không biết khi nào mới trở về, nàng cũng không lo lắng sẽ bị người khác khi dễ, dù sao hiện tại chỉ có Diệp Băng Thành nhớ rõ nàng, như vậy cũng tốt, đỡ phiền phức. Nhưng mà Diệp Băng Thành vẫn lo lắng, nàng không chăm sóc chính mình.

Băng Huyết khuyên can và cam đoan rất nhiều lần, rốt cuộc Diệp Băng Thành không tiếp tục lải nhải, hứa hẹn ba năm sau khi đạt được mục tiêu, sẽ trở về thăm nàng. Diệp Băng Huyết nói, nếu hần trở về không đi tìm nàng, nàng cũng nhất định đi tìm hần, hần vĩnh viễn là ca ca của nàng.

Chính là hai người không thể ngờ được, lần từ biệt này, gặp lại là lúc đã nhiều năm sau. Nhưng mà hai người bọn họ đều hiểu được, có rất nhiều chuyện thay đổi từng ngày, nhưng chắc chắn phần tình nghĩa kia vĩnh viễn không bao giờ đổi thay.

Băng Huyết cứ huấn luyện gian khổ như vậy, bình bình thần thần trôi qua một năm. Trải qua một năm không ngừng kiên trì, cố gắng rèn luyện, thân thể nàng có biến hóa rất lớn, bề ngoài không còn xanh xao vàng vọt như trước.

Liên tục luyện thái cực quyền một năm, làm cho nàng nguyên bản tinh thần lực biến thái nay càng thêm tràn đầy, một đôi mắt tím trong suốt tà mị, vĩnh viễn đều là thần thái rạng rỡ. Phối hợp với huấn luyện thể năng mỗi ngày với đá nặng, theo thời gian trôi qua, khối lượng của mỗi tảng đá ngày càng tăng lên. Khiến cho nàng không còn mảnh mai nhỏ bé, cốt cách so với lúc vừa đến đại lục này cứng rắn hơn rất nhiều, hơn nữa mỗi đêm nàng đều luyện cổ võ nội công. Hiện tại cho dù trong cơ thể không có đầu khí và linh lực, nàng cũng có thể ở trong rừng cây lướt đi như bay, xuyên qua rừng cây trong chớp mắt.

Mỗi ngày nàng đều không ngừng lặp lại những kỹ xảo ám sát, một ít kiếm pháp đơn giản, đối phó một ít linh thú cấp thấp hần là không thành vấn đề (linh thú cấp thấp= đệ giai linh thú).

Cảm nhận được biến hóa của cơ thể, tuy rằng Băng Huyết không thật sự hài lòng, nhưng lại có thêm tự tin, ít nhất cố gắng của nàng không vô ích. Vụng trộm từ vách tường ở sau viện nhảy ra khỏi Diệp gia, đi vào chợ, mua một ít quần áo đơn giản và lương khô, tìm nơi không có người bỏ tất cả vào không gian giới chỉ. Đi vào phía sau núi, bắt đầu lễ trình.

Nàng không thể dừng lại, tuy rằng nàng không ngừng kiên trì rèn luyện, nhưng là vẫn chưa đạt được hiệu quả mong muốn, hiện tại dù nàng cũng chỉ mới sáu tuổi, nhưng vì thể chế của nàng đặc thù, cho nên nàng cần cố gắng hơn gấp trăm ngàn lần so với người khác. Vì vậy nàng quyết định tiến vào phía sau núi, ở bên ngoài tìm một ý linh thú cấp thấp, chỉ có khi ở sát bên sinh tử, mới có thể kích phát ra tiềm lực con người, như vậy tiến độ sẽ nhanh hơn. Đây là đạo lý ở kiếp trước nàng học được trong tổ chức.

Dùng một sợi dây đem Huyết sát cố định ở tay bên phải, dù sao nội lực của nàng vẫn rất ít, càng không có đầu khí và linh lực, không thể cắt đầu chủy

thủ. Chỉ có như vậy, mới có thể cam đoan sẽ không mất chủ thủ khi chiến đấu. Một chiến sĩ, nếu mất đi vũ khí trong tay, như vậy thì nhất định cái chết cách hân không xa, chuyện ngu xuẩn đó, Băng Huyết chưa bao giờ làm. Nàng vĩnh viễn đều đem vũ khí đặt ở vị trí có lợi nhất với mình, cũng là đều quan trọng nhất của sát thủ, những đặc tính của sát thủ đã dung nhập vào xương tủy của nàng, sớm trở thành bản năng.

Sau khi đứng ở bên ngoài ngọn núi, mỗi bước đi của nàng đều đã được tính toán tốt, tùy thời đối mặt nguy cơ. Tình huống bốn phía, Băng Huyết luôn cẩn thận quan sát, không buông tha dù là một góc chết. Ít ra nàng có tinh thần lực biến thái, bằng không chỉ dựa vào nàng không có đầu khí và linh lực, nội lực ít đến đáng thương, thời thời khắc khắc đề cao độ cảnh giác, không phiền não đến quỳ rạp trên mặt đất mới là lạ.

Nàng đã ở bên ngoài ngọn núi hai ngày, chỉ gặp một ít cực vì bình thường, con thỏ nhỏ, hoặc gà sức chiến đấu rất ít.

Vận dụng bộ pháp thất tinh phiêu miểu, giờ tay chém xuống, nháy mắt làm cho linh thú cấp thấp mới vừa vui vẻ nháy mắt trở thành thi thể lạnh như băng. Nhất tinh linh thú căn bản chính là không có tinh hạch, giết xong nàng lập tức rời đi, ở trong rừng mùi máu tươi sẽ kéo đến một đồng linh thú, lúc đó cho dù mình có bị ai cũng không ai giúp. Nàng hiển nhiên là biết điều đó, thi thể cũng lưu lại tại chỗ, tuy rằng nàng rất muốn ăn thịt nướng, nhưng mà không nhắc tới không có lửa, dù là có thì mùi thịt nướng nhất định sẽ kéo tới một đám linh thú, đến lúc đó chẳng những không có thịt để ăn, ngược lại mạng cũng mất luôn, liền hoàn toàn bị ai.

Lộ trình hai ngày, rốt cuộc trận chiến đầu tiên của Băng Huyết ở thế giới này đã bắt đầu..

Hai chân mở ra, thân thể hơi cong, tay phải nắm chặt chủ thủ, nâng tay phía trước, cảnh giác cảm nhận động tĩnh bốn phía, trực giác nói cho nàng biết, nàng bị theo dõi, hơn nửa không phải một cái. Bên tai truyền đến âm thanh sần sật, đó là thanh âm cử động của vật thể, khứu giác sâu sắc ngửi thấy mùi tanh trong làn gió, không giống như mùi của rắn, ngược lại giống

Lợn rừng.....

“Ta dựa vào.... Ni mã đàn”. nhìn từ xa, hướng nàng cấp tốc chạy đến, hai con lợn rừng so với nàng còn lớn hơn, Băng Huyết rốt cuộc nhìn không được chửi bậy.

Vận khí của nàng có phải hay không quá..... lúc thì một con cũng không gặp được, lúc thì lập tức đến hai con..... Ta lau....

Bất quá đây không phải thời điểm đề hồi hận, thân thể có chút khom xuống, hai tròng mắt màu tím gắt gao nhìn chăm chăm hai con lợn rừng đang đến gần, trong đầu nhanh chóng bày ra kế hoạch tác chiến, bao gồm biện pháp tránh né và đường lui, đây là bản năng hình thành từ kiếp trước của nàng.

Nếu hoảng sợ, quay đầu bỏ chạy, như vậy kiếp trước Băng Huyết phỏng chừng đã đến đây từ rất sớm, hoặc là không biết đã chết mấy trăm ngàn lần? Càng đến thời khắc nguy cơ, thì nàng càng bình tĩnh phân tích những điểm có lợi cho chính mình, này mới chân chính là nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyển Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15: Huyết chiến nhị trư

Edit+Beta: Yết Vạn Dương

Sát khí lạnh băng giống như địa ngục ác ma nháy mắt phát ra, làm cho hai con lợn rừng đối diện sửng sốt, trước lúc lợn rừng sửng sốt, Băng Huyết liền động... Cô sát khí sớm đã cùng nàng hòa làm một, âm trầm, thị huyết, yêu dị. Ma thú luôn miễn cảm với sát khí uy nghiêm, nhưng mà lợn rừng là loài linh thú cấp thấp nhất, không có linh trí, vẫn đang e ngại. Băng Huyết nhân cơ hội chế trụ lợn rừng, tiên hạ thủ vi cường, bị động chờ đợi, cuối cùng nhận lấy kết cục thảm hại, đó không phải là tác phong của nàng.

Vận khinh công, nhảy tới trên thân một con lợn rừng, gắt gao bắt lấy lợn rừng bằng một cái răng cưa, tay phải cầm Huyết sát nhanh chóng đâm một cái trên đầu lợn rừng, bởi vì đau nhứt nó hét lớn một tiếng, quật ngã nàng xuống. Đồng thời lúc đó Băng Huyết cũng nhanh chóng rời khỏi người lợn rừng, hướng tới cây đại thụ bên cạnh bay đi, đôi chân hữu lực đứng trên cây, nhìn xuống.

Giống như dùng rất nhiều thời gian, kỳ thật một loạt động tác này, chỉ trong một cái chớp mắt đã hoàn thành.

Lợn rừng tức giận, mãnh mẽ chạy về phía đại thụ, lúc này Băng Huyết nhảy xuống, huyết sát trong tay hung hăng cắm vào cổ lợn rừng, dùng sức đâm mạnh vào rồi rút ra, một cổ máu tươi nóng hổi phun ra, tiếng kêu thảm thiết lại vang lên.

Chính là đây cũng không phải lợn rừng của hiện đại, mà là dê gai linh thú, tuy nói là linh thú cấp thấp nhất, nhưng cũng không dễ dàng xử lý như vậy. Dưới tàng cây lợn rừng đã bị Băng Huyết cho một kích trí mạng vẫn không chết, giống như hồi quang phản chiếu, hai chân khụy xuống mặt đất, mãnh mẽ lùi về phía sau, mãnh mẽ đem Băng Huyết đánh bay ra ngoài, đồng thời răng cưa sắc bén không hề báo trước đâm vào vai phải của nàng, lại nhanh chóng rút ra. (Dương: ta tình nghi con lợn này thù dai :3)

Dưới tình cảnh này, mặt Băng Huyết vẫn không chút thay đổi, một đôi mắt tím lạnh như băng sương, như trên người không hề đau đớn, diêm vài huyết trên vai phải, máu tươi tạm thời ngừng chảy. Nhảy về phía trước, vung chủ thủ, đâm vào vết thương lúc trước của lợn rừng, thân thể nhanh chóng bắt lấy

miệng vết thương của lợn rừng, hung hăng buoi bói. Một tiếng gầm rú vô cùng thê thảm vang vọng cả cánh rừng, làm cho người nghe dựng tóc gáy. Chũu thủ trong tay nhảy mất đảm một nhát vào vị trí vết thương, dùng sức nhấn xuống, máu chảy thẳng đường, lợn rừng ầm ầm ngã xuống đất, tiếng kêu thảm thiết bị đình chỉ, lợn rừng nằm đó không thể nào phát ra bất cứ âm thanh nào được nữa.

Băng Huyết nhanh chóng điều chỉnh lại thân thể, nhìn về phía con còn lại, có ý định chờ phân phó. Lợn rừng hung hăng nhìn băng huyết, trên lưng cũng có một vết thương thật dài đang nhiễm máu đỏ tươi.

“Rống...” Lợn rừng hét lớn một tiếng, mạnh mẽ chạy đến chỗ Băng Huyết, nàng nhanh chóng bay lên trên người lợn rừng. Tay trái vẫn đang gắt gao cầm lấy răng cưa, cho dù lợn rừng dùng sức đập vào đại thụ, muốn đánh ngã Băng Huyết, cũng không dễ dàng gì, một đao lại một đao hung hăng đâm vào mắt, cổ lợn rừng, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp không gian, làm cho các linh thú nhỏ bé xung quanh đều lo sợ, bỏ chạy. Rốt cuộc trước khi Băng Huyết choáng váng, tứ chi sắp vô lực là lúc lợn rừng dưới chân chấm dứt sinh mệnh.

Băng Huyết nằm trong vũng máu, từng ngum từng ngum thở phì phò, đợi đầu không còn choáng váng, cứng ngắt nâng tay chân, đứng lên. Nàng phải nhanh chóng rời đi chỗ này, bằng không mùi máu tươi nhất định sẽ dẫn đến rất nhiều linh thú, lúc này nàng thật sự là không còn khả năng chiến đấu.

Quá yếu!!! Ngay cả nàng cũng khinh bỉ chính mình.

Phải mạnh mẽ, nàng nhất định phải trở nên mạnh mẽ.

Kéo thân thể bị thương, đi về phía trước, dù vậy nàng cũng không buông lơ cảnh giác bốn phía. Nếu phát hiện, nàng sẽ dùng tốc độ nhanh nhất, cho đối phương một kích mất mạng.

Nhưng mà thân thể này thật sự quá yếu, mất bao nhiêu đó máu, đánh một trận liền đi đứng bất tiện, đầu óc choáng váng, dù nàng đã rèn luyện một năm, vẫn không được. Có lẽ Băng Huyết đã quên thân thể này mới có sáu tuổi, hơn nửa linh mạch không có, linh căn không thể mở, khí lực nhỏ là bình thường.

Lúc này trong gió truyền đến một cỗ thân nhiên tươi mát, làm cho hai mắt Băng Huyết sáng ngời, đó là mùi hương của nước, dù không nghe tiếng nước chảy, nhưng là dựa vào khứu giác nhạy bén của nàng nhất định sẽ không sai. Quả thật nàng đang rất cần nước, nàng hiện tại một thân đầy máu, có thể kêu gọi linh thú bất cứ lúc nào. Nếu lọt vào vay công, thật sự chỉ còn con đường chết, cho nên nàng phải đem máu tươi tẩy rửa thật sạch.

Hít một hơi thật sâu, càng thêm nhanh chóng đi về phía trước. Cho dù thân thể mệt mỏi không chịu nổi, trên vai còn có một vết thương thật sâu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nàng vẫn lạnh lùng hướng về phía trước cấp tốc đi tới.

Dưới ánh mặt trời nơi rừng rậm, một tiểu cô nương cả người đầy máu, sắc mặt trắng bệch, bước đi nhìn như hồn độn, lại là bộ pháp rất ổn định đang tiến về phía trước. Nếu lúc này có người nhìn thấy, nhất định sẽ rất chấn động.

Dù sao thương thế nặng như vậy, mất rất nhiều máu, cho dù là người trưởng thành, bước đi cũng không thể nào ổn định như vậy. Nhưng mà tiểu cô nương vẫn mặt không đổi sắc, thân thể thẳng đứng, cước bộ vững vàng, coi đó như ảo mộng, không hề có cảm giác. Bất quá nếu cẩn thận quan sát, trên trán trắng nõn đã điểm nhiều mồ hôi, cùng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, chứng minh vết thương rất nặng.

Nghị lực mạnh mẽ như thế nào? Nàng mới có thể bình tĩnh đến vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: Bản mạng khế ước ‘Tử Minh’

Edit: Yết Vạn Dương

Giữa rừng cây tươi tốt, một cô gái cả người đầy máu, mặt không chút thay đổi, đôi mắt tím lợ ra băng hàn lợi hại, cẩn thận từng bước, tiến về phía trước. Rừng cây yên tĩnh, ngẫu nhiên truyền ra tiếng hót của chim chóc, hoặc tiếng thú rống phần nộ.

Mà cô gái cả người đầy máu, chính là Băng Huyết.

Băng Huyết tay phải gắt gao nắm lấy Huyết sát chũu thủ, tai chú ý động tĩnh tám hướng, cảnh giác bốn phía, hướng về phía trước mà đi, tiếng nước chảy truyền đến, trong gió nhẹ mang theo hơi lạnh, đó là khí lạnh của nước.

Hai tròng mắt hiện lên tia sáng, dưới chân sinh phong, tốc độ nhảy mất tang lên một bậc, đến khi thấy được thác nước chảy xiết phía trước, mới dừng lại cước bộ. Lắc mình một cái, đi tới gốc cây ba người ôm không hết, tránh ở phía sau, bình tĩnh quan sát tình huống dưới hồ nước. Nơi này là rừng rậm linh thú hoành hành, trong nước có hay không thủy hệ linh thú hoặc thủy hệ ma thú nàng vẫn chưa biết được, tùy tiện đi xuống, chỉ có mất mạng.

Từ không gian giới chỉ, lấy ra một tinh hạch vẫn còn đầm máu, tay nhỏ giơ lên, lóe một cái tinh thật đã bị quăng xuống hồ. Nếu trong nước thật sự có thủy hệ ma thú hoặc linh thú, nhất định nước dưới hồ sẽ dao động. Đợi một hồi không thấy hồ nước có bất kỳ biến hóa gì, Băng Huyết mới cẩn thận

hướng hồ nước đi tới.

Nhẹ nhàng ngồi xổm xuống bên cạnh hồ, nước trong hồ trong suốt, kinh ngạc là nàng không thể nhìn tới đáy, phía dưới là một mảnh màu lam đậm gần như màu đen. Đoán chừng hồ nước này sâu không lường được, cho nên Băng Huyết cũng không trực tiếp nhảy vào bên trong, ở bên bờ tẩy sạch máu là được rồi.

Đưa tay sớm đã bị nhóm đầy máu côi bỏ, chúi thủ cắm vào vỏ kiếm bên hông. Hai tay chậm rãi đưa vào trong nước, một cổ thanh mát trực tiếp truyền vào nội tâm, thông thuận mát mẻ. Lấy ra một cái vỏ kiếm màu đen lau chùi mặt và thân mình. Nhưng mà Băng Huyết lại không chú ý đến, máu chảy vào trong hồ nước không bị hòa tan mà như được dẫn đường đi thẳng xuống phía dưới. Khi Băng Huyết nhìn về phía hồ nước, nhất thời kinh ngạc, trời đã bắt đầu tối, một lực lượng mạnh mẽ, nháy mắt đem nàng kéo xuống hồ nước. Ý thức giãy giụa cũng không làm được gì, chỉ có thể nhìn thân thể của mình cách mặt nước càng ngày càng xa, đến khi hắc ám bao phủ, chậm rãi nhắm lại hia mắt.

Không cam lòng, phần nộ, lo lắng tràn ngập. Cảm giác vô lực này, làm cho Băng Huyết rất hận chính mình hiện tại, chưa từng có cảm giác như vậy, vì sao bản thân lại yếu như vậy, cha, mẹ còn chờ nàng đi tìm, Huyền vẫn chưa tìm được.

Làm sao có thể.... Làm sao có thể như vậy.... chết đi a.

Không thể..... Tuyệt đối..... Không thể.

Trước khi ý thức của Băng Huyết biến mất, từ chỗ sâu của hồ nước, một đạo lửa màu tím nháy mắt đem nàng vây vào trong.

Liệt hóa căn cước, vô hình đốt cháy.

Đau, côi lòng tan nát đau đớn làm cho Băng Huyết sắp hôn mê, thanh tỉnh lại, nhưng mà không có cách nào mở mắt, chỉ cảm thấy bốn phía như bị liệt hỏa vây quanh, không ngừng đốt cháy cơ thể nàng, đến cả linh hồn cũng sôi trào. Loại cảm giác đau đớn linh hồn, giống nhau làm cho nàng nhớ tới kiếp trước, bởi vì phản kháng mà bị nhốt ở thủy lao nghiêm hình tra tấn.

Linh hồn run rẩy, muốn kêu ra tiếng, lại bất đắc dĩ, không thể phát ra âm thanh.

Chết sao... Cứ như vậy, chết sao... Không... Không thể nào, làm sao có thể chết đi dễ dàng như vậy, còn rất nhiều chuyện nàng vẫn chưa làm xong. Nàng muốn đi tìm cha mẹ, Huyền cũng đang chờ nàng, không phải nàng đã hứa với nghĩa phụ, ba năm sau sẽ gặp người sao. Không thể... nàng không thể chết, nàng phải kiên trì.

Nàng có thể cảm giác được rõ ràng, linh mạch trong cơ thể không ngừng được chữa trị, lại mãnh liệt thiêu đốt, so với trước càng thêm mạnh bạo. Tiếp theo lại chữa trị, lại thiêu đốt, cứ như vậy, lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần.

Đúng lúc này, một âm thanh tràn đầy bá khí, lạnh đến xương tủy vang lên bên tai.

“Trong thiên hạ, vạn vật nhỏ bé như kiến, chỉ có đồng tâm hợp lực. Nay lấy máu từ cốt, lấy hồn phách, vĩnh viễn coi đây là lời thề, không xa không rời, sinh cùng sinh, tử cùng tử, ngươi có bằng lòng hay không?”

“Ngô... ta nguyện ý.” Không một chút hoài nghi, không do dự, đó là sự tín nhiệm phát ra từ sâu trong linh hồn, đó là đòi đòi kiếp kiếp tán thành, không xa không rời, sinh tử cùng nhau.

Lời nói vừa dứt, ngọn lửa màu tím bao vây Băng Huyết chậm rãi tiến vào cơ thể nàng, một dòng nước âm bao vây tất cả kinh mạch nàng, rất ôn nhu, giống như được sự ấm áp của mẹ, thoải mái nhu hòa. Vừa được chữa trị kinh mạch đã cứng cỏi trắng kiện, sau khi hòa điểm màu tím đi vào lại thêm hùng hậu vài lần.

Kinh hi nhìn biến hóa của cơ thể, Băng Huyết không thể dùng bất cứ ngôn ngữ nào để biểu đạt nội tâm kích động của nàng lúc này. Đây là trong họa có phúc đi, cả người tràn ngập năng lượng, giống như hỗn độn, đủ loại màu sắc đan xen, có phải đã chứng minh, thân thể của nàng đã không còn là phế vật.

Cảm giác được thân thể đã không còn trói buộc, thân thể tiếp xúc với cơ thể khỏe mạnh lạnh băng, chậm rãi mở mắt, chống lại dĩ nhiên là một đôi mắt màu tím yêu diễm.

Mắt tím... Đôi mắt đó so với mắt của nàng còn đậm hơn.

Ý tưởng này, làm cho Băng Huyết nháy mắt ngồi dậy, lộ ra ánh sáng âm đạm, rốt cục thấy rõ chủ nhân của đôi mắt tím đó.

Kinh diễm... Tuyệt đối kinh diễm.

Rõ ràng là một tiểu oa nhi tám tuổi, lại làm cho người ta không thể nào khinh thị. Một đôi mắt tím yêu dị tà mị, một đầu nòng đậm sẫm vai từ phát, cao ngạo, hơi thở vương giả tràn ngập toàn thân hấn, một thân áo giáp tím sẫm đen gắt gao bao vây lấy cơ thể cứng cỏi kia.

Nhưng... khuôn mặt đó. Băng Huyết không thể nói gì, tỉ mỉ quan sát khuôn mặt tiểu oa nhi tinh xảo. Vì sao.... Nhìn rất quen mắt, giống như đã từng gặp qua.

Dường như... có điểm giống với nàng, nhưng lại không giống vẻ đẹp ôn hòa kiều diễm của nữ hài tử, mà là anh khí tuấn tú.

“Tên của ngươi, khế ước giả.” Thanh âm ôn nhu như rượu ngon dụ hoặc lòng người. Khí thể ngạo thị thiên hạ, mắt tím lạnh băng vô tình khi nhìn Băng Huyết, lại ôn nhu như nước, sừng nịch triều mến.

“Ta là Tử Viêm Cự Long (Dương: Con rồng lớn màu tím :v :v), là bản mạng khế ước thú của ngươi, Tử Minh.” Một cỗ khí thể cuồng ngạo, quân lâm thiên hạ nháy mắt bao vây Tử Minh, làm cho vạn vật nhìn không được cúng bái, thần phục.

“Ta thật vui, khi thấy ngươi Tử Minh. Ta là Băng Huyết, Ma Băng Huyết. Đồng đội của ngươi, đồng đội không xa không rời.”

“Tốt, không xa không rời, cùng sinh cùng tử.”

Từ giờ khắc này, tâm của hai người bất đồng chủng loại, lại giao nhau ở cùng một chỗ, cùng nhau đi qua hoạn nạn, cùng nhau đi đến đỉnh cao của thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Ma huyền điện

Edit: Yết Vạn Dương

Băng Huyết đứng lên, nhìn cảnh sắc chung quanh. Nơi này là một gian phòng trống trải, bốn viên dạ minh châu cùng loại được khảm ở bốn góc, cố gắng tản ra ánh sáng. Ba mặt trên vách tường trụ lùi tối như mực, cái gì cũng không có. Chỉ một mặt hình như là cửa vào hắc động, hắc ám khôn cùng.

“Minh, nơi này là chỗ nào vậy? Ngươi như thế nào lại ở đây.”

“Nơi này là một không gian khác dưới nước, từ lúc ta sinh ra tới nay, đã bị phong ấn ở nơi này. Chỉ có máu của ngươi mới có thể mở được phong ấn, ta vừa mới cảm nhận được phong ấn dao động, biết ngươi đã đến, dùng linh lực trong cơ thể đem ngươi đến đây”.

“Máu của ta... khó trách, trong lòng ta vẫn có ý niệm phải đi về phía trước, đến tại chỗ này, hơn nữa không không chế được đi về hướng này, nguyên lai là vì đến tìm ngươi.”

“Là ai đã phong ấn ngươi ở đây, ngươi là hóa hệ ma thú, mà đây là dưới hồ nước, như vậy không phải rất nguy hiểm cho ngươi sao.” Băng Huyết ngừng đầu nhìn Tử Minh, sát khí nháy mắt phóng thích, làm cho không khí đã lạnh phút chốc giống như địa ngục, âm trầm lạnh như băng.

Nhìn Băng Huyết như vậy, Tử Minh vốn không có cảm tình, lần đầu tiên biết lo lắng, nàng là vì hắn, đau lòng vì hắn đâu. Đôi mắt màu tím thâm tình nhìn Băng Huyết, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt, khuôn mặt cứng ngắt, cố gắng mỉm cười một cái.

“Vì chờ người, hết thảy đều đáng giá.”

Nhẹ nhàng một câu, làm cho hai trông mắt Băng Huyết dần dần ẩm ướt, dịu dàng ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, tựa vào bờ vai của hắn, im lặng hứa hẹn.

“Minh, về sau ngươi có ta, sẽ không để cho ngươi bị một chút nguy hiểm”

“Tốt.” Kiên định tín nhiệm, không một tia hoài nghi, cho dù nàng bây giờ còn rất yếu, nhưng hắn tin tưởng, tin tưởng mỗi một câu nói của nàng.

“Huyết, hiện tại ta muốn đi vào không gian huyền thú để tu luyện, ngươi theo hắc động đi thẳng về phía trước, sẽ có thu hoạch không tưởng. Cố gắng mạnh mẽ đi, nhớ rõ, ta luôn ở bên cạnh ngươi.”

“Được.”

Nhìn nhau cười, không cần nhiều lời, thể xác và tinh thần của họ sớm đã hòa nhập, Tử Minh nháy mắt đã biến mất.

“Ngạch. Ta quên hỏi hắn, vì sao bộ dạng của hắn lại giống ta như vậy. Quên đi. Lần sau gặp mặt sẽ hỏi hắn.” Băng Huyết nhìn vị trí trống rỗng trước mặt, lâm lâm lâu lâu nói. Sau đó xoay người, không chút do dự hương về hắc động đi tới, tới đến mức không thấy năm ngón tay, quả thật vô cùng tối.

Nàng tin tưởng Tử Minh, nếu hắn nói nơi đó sẽ có đồ có lợi với nàng, như vậy cho dù là vực sâu, nàng cũng sẽ đi, bởi vì... Tử Minh sẽ không lừa nàng.

Đứng ở bên cạnh hắc động, tay cầm Huyết sát, nàng chậm rãi nhắm hai mắt lại. Tại nơi này không nhìn thấy bất cứ thứ gì, đôi mắt ngược lại trở thành trống buộc. Trọn tròn mắt, lại không thể nhìn thấy sự vật, ngược lại sẽ làm cho trong lòng sợ hãi, cho nên nhắm mắt lại, dùng tai, dùng mũi, dùng mỗi một tế bào trong thân thể quan sát cảnh giác, như vậy sẽ được hiệu quả tốt nhất.

Kiếp trước huấn luyện, nàng đã sớm gặp qua chuyện như vậy, ở nơi không thể thấy được năm ngón tay, bị một đám mãnh thú bao vây tấn công. Có thể

sống sót rời khỏi, là vì nàng linh ngộ được điểm ấy.

Cho nên hiện tại, Băng Huyết ở trong hắc động, càng thêm thành thạo. Mỗi một giác quan đều đề cao cảnh giác bốn phía, nàng phát hiện nơi này ngoại trừ bóng tối, không có hơi thở của bất kỳ sinh vật nào, ngay cả tử khí cũng không có. (Dương: nguyên văn là “không thuộc nhân loại tử khí” --à chắc là linh hồn người chết đấy, nhưng ta để vậy)

Nơi này chỉ có nàng, đều nàng làm cho nàng đối với phía sau hắc ám càng thêm hiếu kỳ.

Tuy rằng tò mò, nàng cũng không vội vàng đi về phía trước. Quy tắc của sát thủ cho dù ở bất kỳ tình huống nào, đều phải bảo trì bình tĩnh vững vàng tâm trí, bằng không giây tiếp theo người chết chính là ngươi.

Băng Huyết liên tục đề cao cảnh giác hai ngày, không có một tia mệt mỏi. Đây đúng là của việc thực hiện những huấn luyện của sát thủ sau khi vào thân thể này, hai linh hồn dung hợp hoàn mỹ, khiến cho tinh thần lực của nàng so với thân giai cao thủ chỉ có hơn chứ không kém. Bởi vì thân thức của nàng khi tiến và tinh thần linh vực, hoàn toàn không thể đến được điểm cuối.

Nghiêng đầu, tai phải vừa động, cảm giác được phía trước có trở ngại, nhắm chặt hai mắt, có một chút ánh sáng, không còn tối đen một mảnh.

Chậm rãi mở hai mắt, ánh vào trước mắt là một cánh cửa lớn phủ đầy màu lam, cánh cửa được điêu khắc những hoa văn cổ xưa, kinh ngạc quý mị.

Đem huyết sát chùy thủ đặt vào vỏ kiếm ở bên hông, hai tay đặt trên cánh cửa, dùng sức đẩy.

Không ra...

Lại dùng lực...

Vẫn là đẩy không ra....

Ta lau.... Không mở cửa ta làm thế nào đi vào

Băng Huyết buồn bực.

“Tiểu ngu ngốc, , dùng một giọt máu nhỏ lên cánh cửa thử xem.” Thanh âm trong trẻo lạnh lùng mang theo ý cười vang lên trong đầu Băng Huyết làm cho hai má nàng có chút nóng lên.

Thật mất mặt... Khó được tính trẻ con, còn để cho Minh nhìn thấy.

Giật giật khoe miệng, cắn một cái ở đầu ngón tay, một giọt máu tươi nhẹ nhàng nhỏ lên cánh cửa. Ánh sáng màu lam chói mắt nháy mắt phát ra làm cho nàng không thể không nghiêng đầu, nhắm chặt hai mắt.

Hào quang biến mất, một luồng hơi thở cổ xưa đánh tới, nói cho người biết nơi này đã tịch mịch rất lâu.

Nàng ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn về phía nội môn, đó là nơi giống với thư phòng, nhưng nơi này rất rộng, giống như là toàn bộ sân bóng lớn hợp lại. Một loạt giá sách ước chừng hai mươi thước, dùng nửa hình tròn bao vây lại, trên đầu một mảnh sương mù lam sắc, nhưng lại không làm cho người ta cảm thấy áp lực, ở giữa đặt một cái bàn, hoa văn trên bàn cùng cánh cửa lớn giống nhau, rất cổ xưa. Hai bên cái bàn có hai cái bình đài cao hơn mặt bàn hai tấc. Bình đài bên phải ở mặt trên đặt vài giá để hàng, phía trên là một loạt thùng được sắp xếp gọn gàng, ở giữa là một cái đục đinh đỏ như máu. Bên trái bình đài bốn phía bị một đoàn sương mù lam sắc bao phủ, loáng thoáng nhìn thấy bên trong ở giữa có một cái đệm hình tròn.

Mà cảm giác của Băng Huyết đối với nơi này tự nhiên là.... rất quen thuộc. Giống như nàng vốn thuộc về nơi này hoặc là nói nơi này là thuộc về nàng.

Đây là vì sao?

“Nơi này là Ma huyền điện.” Giọng nói của Từ Minh đúng lúc vang lên, giải tỏa nghi hoặc của nàng.

“Ma huyền điện... tại sao nơi này lại có chỗ này?” (D: ý chỉ nơi tại sao dưới nước lại có có phủ vậy đó.) Băng Huyết chậm rãi bước vào.

“Huyết, có vào thứ bây giờ ta không thể cho ngươi biết, chính có thể dựa vào chính ngươi chậm rãi cảm nhận, đến một ngày ngươi đủ cường đại, ta mới có thể đem tất cả chuyện ta biết nói cho ngươi. Thực xin lỗi.” Thanh âm của Từ Minh ngọt ngào, mang theo áy náy.

“Minh.” Băng Huyết nhũn mày, giọng điệu nghiêm túc, “Minh, ta biết ngươi làm hết thảy đều muốn tốt cho ta, cho nên về sau không cần nói xin lỗi, ngươi và ta không cần dùng đến ba chữ này.” (D: vì tiếng trung ‘xin lỗi’ đọc là ‘tuy bù chxi’)

“Tốt.” Thanh âm lạnh lùng trong trẻo mang theo vui sướng, đó là niềm vui phát ra từ nội tâm, dù có gặp chuyện khó khăn cỡ nào, cũng sẽ cùng ngươi làm bạn suốt đời.

“Minh, ngươi dẫn ta đến đây nhất định là có mục đích gì đúng không?” Băng Huyết tò mò quan sát bốn phía, nếu đã biết đây là nơi Từ Minh quen thuộc, như vậy nhất định không có gì nguy hiểm, buông lỏng tâm trạng, toàn thân thoải mái.

“Ta bây giờ còn ở thời kỳ mới sinh ra, bởi vì khế ước với ngươi, nên bắt đầu đi vào thời kỳ trưởng thành, cho nên ta sẽ ngủ say một thời gian rất lâu, hiện

tại người và ta đều rất yếu, người có thể dùng khoảng thời gian này ở đây tu luyện học tập. Phía trước ở trên bàn có một cái hộp màu lam, nó là thuộc về người. Chờ người tiến giai đến cảnh giới ma pháp sư, có thể nhìn một nửa, đến lúc đó người lấy máu nhận chủ, chúng ta có thể đi ra ngoài.”

“Được, người yên tâm, ta sẽ cố gắng, tu luyện thật tốt, không cần lo lắng cho ta.” Tuy rằng Băng Huyết nhìn giá sách rất không hứng thú, nhưng chỉ cần là Từ Minh nói, nàng sẽ làm. Tuyệt đối sẽ không làm cho hấn thất vọng.

“Cố lên... cả hai chúng ta.” Thanh âm chậm rãi biến mất, cảm ứng linh hồn sâu bên trong, nàng có thể biết rõ Từ Minh đã lâm vào ngủ say.

Băng Huyết nhắc chân đi đến cái bàn trước mặt nhìn chiếc hộp lam sắc, trầm tư một lúc, dứt khoát đi tới giá sách. Vừa mới nghe Từ Minh kêu nàng đi tu luyện linh lực, như vậy chứng minh nàng có thể tu luyện ma pháp. Từ lúc tiến vào nơi này, sau khi cùng Từ Minh khế ước, vẫn không có thời gian xem xét thật tốt biến hóa của bản thân, nhưng mà trong cơ thể, một lực lượng âm áp có thể cảm nhận được rõ ràng. Đó chính là linh lực đi...

Giương mắt nhìn những bộ sách trên cao, không hoàn toàn liên tiếp cùng một chỗ, mỗi một khối, ở giữa đều có một khe hở nhất định. Dùng để phân chia khu vực, từng cái khe hở đều có một cái lệnh bài, phía trên ghi rõ lĩnh vực của mỗi bộ sách.

Ma pháp, vũ kỹ, luyện đan, luyện khí, trận pháp, ngự thú. Trong đó còn bao gồm lĩnh vực kỹ năng, đếm không xuể.

Ngạch... Nhiều đến như vậy... Nàng càng thêm đau đầu, trời biết... Nàng ghét nhất là đọc sách. Kiếp trước bị bắt buộc phải học nhiều sách, học tập tất cả các ngành nghề, đó là khoảng thời gian khó nhất của nàng, nàng thà rằng chịu huấn luyện cực khổ, cũng không muốn đọc sách. Nhưng là nàng có được bản lĩnh nhớ rồi liền không quên, bằng không không cần đối thủ đến giết nàng, nàng đã tự tử trước.

Kiếp trước bị bắt buộc phải học nhiều sách, học tập tất cả các ngành nghề, đó là khoảng thời gian khó nhất của nàng, nàng thà rằng chịu huấn luyện cực khổ, cũng không muốn đọc sách. Nhưng là nàng có được bản lĩnh nhớ rồi liền không quên, bằng không không cần đối thủ đến giết nàng, nàng đã tự tử trước.

Khẽ thở dài, hối hận không phải là cá tính, trả giá mới là đạo lý.

Xoay người nhìn về phía bình đài bên kia, nghĩ tới nơi đó là khu luyện được. Hiện tại trong cơ thể nàng là bản mạng hỏa diễm do ma huyễn chi văn biến ảo mà thành, tên là Ma lam chi hỏa, giống với Từ Viêm chi hỏa của Minh, đều là thần hỏa. Tuy là bây giờ vẫn đang ở thời kỳ trưởng thành, nhưng bằng thực lực của nàng vẫn chưa nắm giữ tốt.

Luyện được cũng không luyện ra cái gì, có thể sẽ làm cho nơi này cháy rụi, như vậy sẽ mất nhiều hơn được. Xoay người đi tới bình đài bên kia, nơi đó dùng để tu luyện, gọi Tụ linh đài, tốt nhất là giác ngộ nguyên tố ma pháp trong cơ thể, rồi lại đi học cái khác a~~~~~....

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyển Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: Tu luyện vô chùng mực

Edit: Yết Vạn Dương

Beta: SkySky

Trong ma huyễn điện.

Bị bao vây trong một đoàn ngân vụ trên tụ linh đài, một cột sáng màu bạc phóng lên cao, Băng Huyết nhắm chặt hai mắt, ngồi xếp bằng ở bên trong, dưới chân xuất hiện ngôi sao năm cánh màu bạc, năm đỉnh của ngôi không ngừng kéo dài ra ngoài cho đến hai thước mới dừng lại. Hào quang tán đi, đột nhiên một đạo cột sáng màu bạc buông xuống, thiên địa quy tắc buông xuống một thanh kiếm sắc bén màu bạc, đỉnh kiếm nằm cạnh năm mũi nhọn của ngôi sao.

Sơ cấp ma pháp sư... Thành!

Một năm, suốt một năm này, Băng Huyết không nhúc nhích mà ngồi yên trên tụ linh đài tu luyện. Ma pháp sau khi thức tỉnh, nàng không ngừng hấp thu ma pháp nguyên tố bên ngoài tiến nhập vào trong tinh thần lực, rồi thần nhiên nhìn biến hóa bên trong cơ thể. Lúc đói bụng liền ăn một viên Ích cốc đan* trên đài luyện đan, sau đó lại tiếp tục tiến vào cảnh giới tu luyện.

*Ích cốc đan: là đan dược ăn vào sẽ no- không bị đói.

Rốt cuộc nàng đã vượt qua Ma pháp sĩ, tiến vào cảnh giới Ma pháp sư.

Ma pháp sư bảy tuổi, phóng mắt trên toàn bộ đại lục qua trăm ngàn năm qua, là chuyện chưa từng có, nay lại phát sinh ở trên người một đứa nhỏ không được thừa nhận. Đó là sự tồn tại nghịch thiên đến cỡ nào.

Lắc cái cổ đã cứng ngắc, thần thức tiến vào trong lĩnh đài, một đoàn sương mù màu lam bao vây nguyên đàn. Nguyên bản một năm nay đoàn sương mù này luôn yên tĩnh nhưng lúc này lại mỏng manh dao động, giống như có cái gì muốn đi ra ngoài.

Im lặng cảm nhận, không phát ra tiếng động. Trong hai năm này có nhiều thứ đã vượt qua tường tượng của nàng, vì vậy hiện tại Băng Huyết dù gặp được chuyện gì quá mức đều có thể bình tĩnh đối đãi, aizz không trách được, nàng liên tục bị kích thích lại kích thích, lâu dần đã thành thói quen a.

Lúc này sương mù màu lam dao động càng lúc càng lớn, phù một tiếng ký hiệu phức tạp liên tiếp trào ra, chạy thẳng vào đầu Băng Huyết.

Đau... Đau đau như muốn vỡ ra, cho dù là thể, khuôn mặt Băng Huyết vẫn không chút thay đổi, nhưng những giọt mồ hôi trên trán đã cho thấy sự đau đớn không tả.

Không biết qua bao lâu, đau đớn dần chậm lại rồi biến mất, trong đầu lại xuất hiện nhiều văn tự xa lạ.

Ma huyền chi văn, Ma tộc thượng cổ phụ trợ công pháp... Bên trong bao gồm phương pháp tu luyện, thuần thú, tinh thần lực. (D: E hèm... Ta nghi ngờ bà này vs Ma bá bá là Ma tộc. Nhà ở Ma giới...3... ta chỉ suy đoán... đừng ai nghĩ giống ta a.) _ (Sky: Nha nha nha, nàng không cần suy đoán, không có ai nghĩ giống nàng đâu, Ahhihi)

“Thì ra nguyên đàn trên sương mù màu lam này chính là Ma huyền chi văn, bởi vì bị phong ấn, cho nên vẫn không thể khởi động. Chỉ có đạt tới cảnh giới Ma pháp sư mới có thể vận dụng. Có thứ này tốc độ tu luyện của ta sẽ càng nhanh, hơn nữa lợi dụng Ma huyền chi văn hấp thu nguyên tố tồn trữ, dĩ nhiên là nhanh hơn người khác mấy nghìn lần, chẳng khác nào người ta cầm một cái chén hấp thu nguyên tố, mà chính mình lại dùng đại hải** hấp thu nguyên tố, thật là quá phản kích. Ngoài việc sử dụng Ma pháp chi văn để thu phục ma thú, khế ước ma thú, còn có thể dùng tăng tu vi. Quan trọng là có thể tu luyện tinh thần lực, tha hồ khế ước ma thú. Dựa vào... Lão tử về sau gặp phải đánh nhau, không chỉ không cần lo lắng dùng hết tinh thần lực. Trọng yếu là đánh không lại, ta có thể quân ầu. Ta thích... Ha ha”.

** Đại hải: biển lớn

Băng Huyết chậm rãi mở hai mắt, nét đẹp trên khuôn mặt nhỏ nhắn làm cho người ta kinh diễm, đương nhiên... Nếu không có nụ cười thực đáng khinh kia, nhất định sẽ rất tốt.

Giật giật tứ chi cứng ngắc, ngồi một thời gian quá dài khiến tay chân không cử động. Chậm rãi đứng lên, đi đến giữa Ma huyền điện mở cái bàn lớn phía trước, quan sát mặt trên thủy tinh cầu.

Đây là thủy tinh cầu dùng để phát hiện thuộc tính ma pháp, hiện tại nàng là một ma pháp sư sơ cấp, nhưng cũng không nhất định có một loại ma pháp, nếu không có phòng chừng có thể cười chết người mất.

Nhiu nhieu đôi mi thanh tú, đưa tay nhẹ nhàng phủ lên thủy tinh cầu, đưa vào một tia linh lực. Nhất thời một đạo thất thái quang mang xuất hiện, cao đến phía chân trời.

Băng Huyết chăm chú nhìn cột sáng phía trên thủy tinh cầu.

Trùng mắt nhìn... Đúng vậy.

Lại nhìn... Không thay đổi

Lại trùng to mắt nhìn... Không phải ảo giác.

Tươi cười đáng khinh (D: e hèm, bà này cười rất chi là bi ối) lại xuất hiện trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn.

Hỏa hệ màu đỏ, băng hệ màu lam, thổ hệ màu nâu, phong hệ màu xanh, lôi hệ màu tím, quang hệ màu trắng, âm hệ màu đen.

“Má ơi... Lão cha lão mẹ, nãi nhóm sinh cái... Thần mã.”(D: cho phép tuổi được chen ngang, bà này đang chửi thề để, nãi nhóm sinh cái ta nghĩ chắc giống ‘ôi thần linh ơi’ của án độ=))) Thất hệ cùng thể, hơn nữa là thất hệ cân bằng siêu hạng. Sự thật chứng minh nàng chính là một tên biến thái. Kiếp trước khi huấn luyện thường xuyên bị sư phụ nói là cái đồ biến thái, này nhất thể lại không phụ sự mong đợi của mọi người lại rơi xuống trên người của nàng.

Được rồi... Băng Huyết bình tĩnh. Dù sao chính là nàng, càng nhiều càng tốt.

Khôi phục bình tĩnh, mặt không đổi sắc đi tới giá sách. Từ các bộ sách ma pháp tìm ra các hệ ma pháp của chính mình, khởi đầu từ thấp nhất, mặc kệ là cái gì đều có một chỗ nào đó trong đầu, cho dù vẫn chưa thể dùng, nhưng về sau nhất định có thể a. Nàng tin tưởng có Ma huyền chi văn hỗ trợ, ngày đó sẽ không quá xa.

Nháy mắt một năm bất giác đã trôi qua.

Nhận thấy Tử Minh trong không gian huyền thú vẫn chưa tỉnh lại, vẫn là tuyệt đối không cần ra ngoài. Xuất ra hồn thạch liên hệ với Mặc đảo, thông tri nghĩa phụ, nói nàng hiện tại gặp kỳ ngộ, linh mạch đã được chữa trị, cho nên sẽ tu luyện một thời gian, sau khi rời khỏi đây nhất định sẽ liên hệ bọn họ. Như vậy bọn họ cũng yên tâm, nàng cũng có nhiều thời gian để học tập tất cả ở nơi này.

Mặc dù trong cơ thể có hỏa hệ nguyên tố, nhưng so với ma thú hệ hỏa nhất giai vẫn còn kém, có thể luyện chế một ít độc dược, được thủy cấp một,

nhưng phẩm chất nhất định rất kém cỏi, cuối cùng quyết định tiếp tục tu luyện, đến khi nào có thể khống chế tốt bản mạng hỏa diễm Ma lam chi hỏa mới có thể luyện chế đan dược.

Nhìn giá sách bên kia là nơi cất giữ những bộ sách dành cho đấu sĩ, có lẽ nên dùng một năm nghiên cứu một ít về đấu khí và vũ kỹ, dù sao thực lực luôn quan trọng nhất, huống hồ kiếp trước học nhiều thuật ám sát và cổ võ như vậy, bỏ đi chẳng phải rất đáng tiếc. Thử xem có thể kết hợp với đấu khí, vũ kỹ của thể giới này hay không, hơn nữa hiện tại thân thể đã phi thường kiên cường dẻo dai, năng tin tưởng sẽ có một thu hoạch không nhỏ. Chờ sau khi kết thúc lại đi nghiên cứu luyện đan, dù sao năng cũng có rất nhiều thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 19: Liên tục biến thái

Edit: Yết Vạn Dương

Beta: Skysky

Liên tục tu luyện không hề dừng lại bất luận hoàn cảnh nào. Vì vậy trong hai năm đã đem đấu khí thức tỉnh, hơn nữa mỗi ngày đều không ngừng nghiên cứu và tu luyện đã đem vũ kỹ của thể giới này và kỹ xảo võ học của hiện đại cùng thuật ám sát dung hợp với nhau một cách hoàn mỹ.

Hiện tại Băng Huyết chính là ma vũ song tu, dù sao đã là biến thái, nếu không phát huy đến cùng thì thật sự không phải tính cách của nàng.

Lúc này Băng Huyết đang tĩnh tọa trên đài luyện đan, điều chỉnh tốt tinh thần lực của mình. Theo sau một đôi mắt băng lãnh như sương mờ ra, từ mâu cuồng ngao tà mị, mặt không chút thay đổi hướng tới được đỉnh đỏ như máu. Bàn tay vừa nhấc nhẹ nhàng, một ánh sáng màu lam hướng được đỉnh phóng tới, một đoàn hỏa diễm màu lam đậm nhất thời bốc lên.

Băng Huyết cẩn thận đem một gốc Bích u thảo để vào được đỉnh, điều động linh lực, cẩn thận khống chế. Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo ngưng trọng, chú ý khống chế độ ẩm bên trong được đỉnh thật tốt, quan sát tỉ mỉ bích u thảo trong được đỉnh, trên trán đã xuất hiện mồ hôi.

Dưới sự khống chế cẩn thận của Bích Huyết, Bích u thảo đã dần dần hóa thành một bãi chất lỏng màu đỏ, hỏa diễm màu lam xoay quanh từ từ hạ xuống, chậm rãi chuyển hóa thành bột phấn màu đỏ. Hỏa diễm màu lam được Băng Huyết khống chế, trở thành một đôi tay thật to, đem bột phấn chậm rãi dung hợp, không ngừng xoa nắn quần quanh.

Đỉnh. ...

Thành! Băng Huyết vui sướng nhìn được đỉnh nổi lên năm mươi viên đan dược màu đỏ, hai tròng mắt không dấu được kích động.

Nàng đã không ngủ không nghỉ luyện chế đan dược suốt mười ngày.

Mười ngày này nàng đã luyện chế rất nhiều Cấp cứu đan (đan dược cứu mạng), đan dược mới ra lò là Cầm máu đan, đan dược chống đối Ích cốt đan, có thể tăng cường linh lực Tụ linh đan, có thể giải độc Khu độc đan, có thể tẩy kinh phạt tủy Tẩy Tủy đan. Tuy rằng đều là một ít đan dược cấp thấp như cấp 2 cấp 3, nhưng nhờ công lao của bản mạng hỏa diễm Ma lam chi hỏa, luyện chế được đan dược đều là cực phẩm đan dược, hơn nữa số lượng rất nhiều, hoàn toàn có thể ứng phó trong thời gian kế tiếp đi ra ngoài.

Nhưng mà có một chút làm cho nàng không nói nên lời, hai năm này nàng đều học luyện đan, là xem những bộ sách luyện đan ở nơi này rồi mới bắt đầu thực hành. Vừa mới bắt đầu luyện chế một ít Cấp cứu đan, một ngày thất bại không biết bao nhiêu lần, cuối cùng rốt cục thành công. Tìm kiếm được liệu ở đây, phát hiện rất nhiều thảo dược có độc, hơn nữa dược tính rất giống với hiện đại. Bởi vì trong tổ chức ở kiếp trước có một gã trung y, năm đó nàng và Huyền đi theo ông ấy học tập phối dược vài năm, đương nhiên không phải để cứu người, mà là học tập cách phối độc dược dùng để giết người. Hiện tại xuất hiện nhiều thảo dược có độc như vậy, lòng hiếu kỳ bị khơi dậy, bắt đầu luyện chế độc dược. Tốt thôi... Đây một khi đã luyện liền không dừng lại được, nguyên nhân rất đơn giản, càng luyện càng nhanh, càng luyện càng nhiều. Hiện tại nàng có thể nói thực bất đắc dĩ, tốc độ luyện chế độc dược của nàng so với luyện chế đan dược cứu mạng cấp bậc cao hơn.

Đây quả thực là tình huống quái dị a.

Phòng chừng từ cổ chí kim, chỉ có duy nhất một mình nàng.

Lắc lắc đầu xoay người nhìn về phía tụ linh đài, trải qua hai năm vận dụng Ma lam chi diễm luyện đan, nàng phát hiện ra một chuyện. Trong quá trình nàng luyện đan thể nhưng thân thể lại bất tri bất giác hấp thụ nguyên tố ma pháp chung quanh, linh lực không ngừng tăng lên, hiện tại nàng đã từ ma pháp sư sơ cấp tiến đến ma pháp sư trung cấp đỉnh phong, đồng thời cũng kéo cấp bậc đấu sĩ trở thành kiếm sĩ trung cấp. Cấp bậc luyện đan cũng tăng tới luyện đan sư sơ giai cao cấp, nàng cũng không dám dùng luyện đan độc dược đến định nghĩa cấp bậc luyện đan sư. Như vậy nhất định sẽ hù chết người. Nàng phải làm cô gái ngây thơ thiện lương a.

Hai ngày nay nàng loáng thoáng cảm giác linh lực trong nguyên đan dao động rất lớn, nên nguyên đan bên đầu khí cũng có dao động, hiện tượng này đủ để chứng minh, nàng muốn thăng cấp, dao động trong cơ thể càng lúc càng lớn, ần ần có cảm giác đột phá.

Lắc mình một cái, tiến vào trong tụ linh đài, khoanh hai chân ngồi xuống, rất nhanh tiến vào minh tướng.

Không đến một khắc, một cột sáng màu bạc phát ra, dưới chân Băng Huyết lại xuất hiện năm mũi nhọn ngôi sao của ma pháp sư. Kéo dài tới hai thước, thiên địa quy tắc buông xuống, bên ngoài tụ linh đài chậm rãi hiện ra ba thanh kiếm sắc bén màu bạc, mũi kiếm trực tiếp đâm thẳng sát đến ranh giới năm mũi nhọn ngôi sao.

Sau khi cấp bậc ma pháp thăng cấp hoàn tất, ngân quang tán đi. Một đạo hào quang màu vàng của đầu sĩ nhảy mắt xuất hiện dưới chân Băng Huyết, một vòng ánh sáng màu vàng lấy Băng Huyết làm trung tâm, mở rộng ra bốn phía đến hai thước, thiên địa quy tắc buông xuống, Đạo hào quang màu vàng chậm rãi xuất hiện ba thanh kiếm sắc bén lớn, mũi kiếm phóng ra bên ngoài. Thăng cấp thành công.

Toàn bộ đại lục trăm ngàn năm qua duy nhất một vị năm ấy 11 tuổi cao cấp ma pháp sư, duy nhất một vị 11 tuổi cao cấp kiếm sĩ ra đời. ...

Quan trọng nhất là hai lĩnh vực bất đồng lại cùng xuất hiện trên một người.

Phóng mắt trên toàn đại lục, thử hỏi người nào không đỏ mắt, thế lực nào không muốn thu nạp dưới trướng của mình.

Mà bước đi này của Băng Huyết trên đại lục, nghênh đón nàng chính là một hồi kinh tâm động phách, con đường phía trước sẽ kích thích vô cùng.

Hiện tại khuôn mặt nhỏ nhắn của Băng Huyết đã vô cùng xinh đẹp, hoàn toàn có thể tương đương khi nàng lớn lên, nhất định có rất nhiều người bởi vì dung nhan tuyệt sắc của nàng mà điên cuồng. Bất quá hiện tại Băng Huyết còn không biết, mấy năm nay nàng đều để tâm đến tu luyện, đối với diện mạo của chính mình, duy nhất biết đến là một đôi mắt màu tím cùng một mái tóc dài màu lam. Nhưng... theo tính cách của nàng, đối với vẻ ngoài, cho tới bây giờ cũng chưa từng để ý. Đẹp là của nàng, khó coi, cũng là nàng.

Đứng lên, cảm thụ tình huống trong thân thể, trên mặt tràn ngập tự tin cuồng ngạo.

Lắc mình một cái, nhảy mắt đi tới cái bàn bên cạnh. Bởi vì hiện tại trong

cơ thể có đầu khí, phối hợp với bộ pháp Thất tinh phiêu miểu, hoàn toàn có thể giống như cường giả cấp cao có được tốc độ siêu việt (thuần dĩ).

Cái này là một trong những con bài chưa lật về sau của nàng, nếu đánh không lại... thì có thể chạy a.

Nhìn cái hộp lam sắc trên bàn, Từ Minh nói qua chỉ khi nàng đạt tới cảnh giới Ma pháp sư, muốn đi ra ngoài, mới có thể mở ra.

Cầm lấy cái hộp, chậm rãi mở ra. Ánh sáng màu xanh đậm hiện ra, làm Băng Huyết nhảy mắt quay đầu khép lại hai mắt. Lúc này bên tai truyền đến một âm thanh làm cho nàng nằm mơ cũng đều nhớ đến.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyển Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 20: Giọng nói của mẫu thân (nguyên văn là MẸ Thanh Âm)

Edit: Yết Vạn Dương

Beta: Skysky

“Hài tử của ta, con rốt cuộc cũng đến được nơi này.” Thanh âm cực kỳ mềm nhẹ, như là sợ nói quá lớn, sẽ làm Băng Huyết sợ hãi. Trong âm thanh kia bao hàm rất nhiều tình cảm, không những làm ấm lòng một cách ngọt ngào ôn nhu, sủng nịch, yêu thương, mà còn làm cho người ta cảm thấy chưa xót cùng tưởng niệm.

“Mẫu thân.” Một giọt lệ trong suốt theo hai má trắng nõn của Băng Huyết chảy xuống.

“Hài tử của ta, hãy tha thứ cho ta và phụ thân khi con còn nhỏ như vậy đã rồi đi. Mấy năm nay chúng ta không ở bên cạnh con, khổ cho con rồi. Nhìn con trưởng thành, chúng ta càng vui mừng, tự hào. Nhưng mà lại càng thêm đau lòng, con nhất định rất thống khổ mới có thể giải trừ phong ấn đi.”

“Mẫu thân, người ở nơi nào, vì sao.... Vì sao Băng Huyết không nhìn thấy người.” Băng Huyết nhìn bốn phía, chỉ thấy một mảng sương mù màu lam giá lạnh, cho dù có chạy quanh như thế nào đều không thể tìm được bóng dáng của mẫu thân, từ trước đến nay trong lòng chưa bao giờ nôn nóng như vậy. Vì sao... Vì sao không thấy được.

“Hải tử, đừng nóng vội. Đây chỉ là một tia thần thức ta lưu lại trước khi rời đi, chỉ vì chờ con đến, vì ta tin tưởng. ... Tin tưởng con một ngày nào đó nhất định sẽ trở nên cường đại. Bởi vì con là nữ nhi của phụ thân con a~~ (D: ý nói hỗ phụ vô khuyển nữ ấy). Thực xin lỗi. ... Ta không thể cùng con gặp mặt. Nhưng ta tin có một ngày, con nhất định sẽ đến bên cạnh ta, cùng với phụ thân của con, chúng ta cùng nhau về nhà.”

“Mẫu thân, Băng Huyết. ... sẽ không để người chờ quá lâu.” Tiếng nức nở trong lời nói, mang theo kiên định không gì sánh kịp.

“Được, nương vẫn luôn tin tưởng con. Cái này là Ma lam chi giới, là nhất tộc chí bảo của phụ thân con, bên trong có rất nhiều thứ có ích đối với con, là phụ thân để lại cho con. Nó nhất định thay chúng ta bảo hộ con. Không phải sợ, tin tưởng chính mình. Ta chờ con. ...”

“Mẫu thân.” Tiếng khóc tê tâm liệt phế, giống như con thú nhỏ bị thương. Vốn là kiên cường, là nhẫn nại đều hóa thành nước mắt, nhỏ giọt rơi xuống. Vô lực ngồi dưới đất, vô lực nhìn màn sương màu lam bên người tán đi, vô lực để cho âm thanh bên tai biến mất.

“Mẫu thân. ...” Tự ngồi dưới đất, nước mắt giàn giụa, khóc giống như đứa bé.

Sống hai kiếp đây là lần đầu tiên nàng khóc yếu ớt, vô lực như vậy.

Một đôi tay ôn nhu, hữu lực, dịu dàng đem Băng Huyết ôm vào lòng, bên tai vang lên giọng nói khẽ tràn đầy đau lòng.

“Không khóc, người còn có ta bồi ở bên cạnh người. Ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh người. Chúng ta cùng nhau cố gắng, đi cứu bọn họ về nhà.”

“Minh.” Ngẩng đầu, nhìn thiếu niên khoảng mười lăm, mười sáu tuổi trước mắt. Minh trở nên càng thêm tuấn mỹ động lòng người, đó là nét đẹp không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả dung nhan tuyệt thế, đáng đáp khuyển thành, nhưng không hề có một chút nữ tính nào, cả người tản ra khí phách vương giả

Đây là Minh, trong thiên hạ, là Minh độc nhất thiên hạ, Minh của ta. (D: Nhiều lúc ta cũng ức chế lắm. ... ta không thích quá sến súa, không thích yêu quá nhanh! Ta là ta thích dị giới nữ cường mà ít tình yêu các thứ sến súa hơn!) - (Sky: Ta cũng vậy, thấy sến quá và nhanh quá mức cho phép rồi, mà tự nhiên bắt đầu lại để Minh là kẻ ước thú, không thể có một thân phận khác lúc bắt đầu được à!!!)

“Đúng, ta là của người. Vĩnh viễn là của người.” Giọng nói êm ái, mang theo nụ cười tuyệt mỹ. Như vậy rất cảm động, khiến cho người ta không tự chủ được mà chìm đắm trong đó.

“Ừ. Hiện tại không phải là lúc để bị thương. Huống hồ phụ thân mẫu thân đều mạnh khỏe, ta nhất định cố gắng trở nên mạnh mẽ, cứu bọn họ trở về.”

Khí tức bị thương hoàn toàn biến mất. Băng Huyết lại biến thành người cuồng ngạo tự tin. Bị thương cũng không làm được gì, chỉ có thực lực cường đại mới có thể đạt được mục tiêu của mình.

Từ Minh nhẹ nhàng cầm lấy hộp Ma lam chi giới, cất ngón tay của Băng Huyết, một giọt máu đỏ tươi rót vào trong đó, ánh sáng màu lam lóe ra, nhận chủ thành công.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyển Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 21: Ác ma trở về

Edit: Yết Vạn Dương

Beta: Skysky

“Thần huyền khí” Sững sờ nhìn chiếc nhẫn trên tay Từ Minh, trừng mắt nhìn, nàng chỉ có thể nói nhà nàng thực nhiều tiền, không gian bên trong lớn đến khôn cùng, kim cương tạc thành một núi lớn, hắc tinh tạc càng nhiều, kim tạc cũng có đến mấy núi nhỏ. Số tiền này đều được quy hoạch ở một khu vực độc lập. Còn có những khu vực khác chứa các loại tinh thạch quặng sắt, thảo dược đan dược. Rất nhiều Thánh huyền khí, Thần huyền khí. Còn có một khu vực được bao phủ bởi một màu xanh biếc của cỏ cây, bên cạnh là một dòng sông, hoàn toàn nhìn không ra bắt nguồn từ đâu, chảy đến nơi nào. Bên cạnh là một rừng cây không biết tên, Băng Huyết có thể cảm nhận được bên trong tràn đầy linh khí. Kế đó là một không gian sống nồng đậm linh khí, nhưng chỉ có cây và cỏ.

Đưa thần thức ra khỏi Ma lam chi giới, ngẩng ngốc nhìn Từ Minh, trong đầu vẫn đang kêu loạn.

Từ Minh nhìn bộ dạng đáng yêu của Băng Huyết, cung chiêu xoa xoa đầu nàng, dịu dàng nói: “Ma lam chi giới, cùng Ma lam chi hỏa của người giống nhau, đều trong thời kỳ trưởng thành. Nhưng Ma lam chi giới phát triển có vẻ chậm, khi người thăng cấp, nó mới có thể thăng cấp, đổi lại sẽ có nhiều không gian và vật phẩm. Hơn nữa bên trong không gian có thể thay đổi dựa vào ý nguyện của chủ nhân. Còn có thể che giấu hơi thở, thay đổi hình dạng của chủ nhân, chức năng tự động bảo hộ, hơn nữa có thể chuyển đổi hình thể theo ý nguyện của chủ nhân. Những công năng này ta biết chỉ là có ở hiện tại, về phần sau khi thăng cấp, ta cũng không biết.”

Nghe Từ Minh giảng giải, Băng Huyết từ trong khiếp sợ bình tĩnh lại. Nàng hiện tại chỉ muốn nói hai câu.

Lão cha, người rất đáng yêu. ...

Từ Minh, ta phát tài rồi. ...

Biết rõ ý nghĩ trong lòng nàng, Từ Minh bắt đầu dĩ cười cười, nhẹ nhàng kéo Băng Huyết lại gần.

“Linh khí bên trong Ma lam chi giới rất đầy đủ, đối với sự tu luyện của ta có trợ giúp rất lớn, cho nên ta sẽ tiến vào bên trong để tu luyện. Trải qua vài lần thăng cấp của người nên ta sắp bước vào giai đoạn trưởng thành, nhưng thần thức cũng không hoàn toàn ngủ say, sau khi rời khỏi đây, nếu gặp nguy hiểm phải lập tức gọi ta.”

“Được”

“Sau khi ta tiến vào! Người đem Ma huyền điện vào không gian bên trong Ma lam chi giới. Huyết... nhớ rõ... ta luôn ở cạnh người.”

Băng Huyết chậm rãi gật đầu. Không cần nhiều lời, nàng nghĩ hần đều hiểu.

Nhìn Từ Minh hóa thành một luồng sáng màu tím sậm tiến nhập Ma lam chi giới, bởi vì là khế ước bản mạng, Từ Minh chẳng khác nào nàng, tự do ra vào, điều khiển Ma lam chi giới dễ dàng.

Ý niệm vừa động, Ma lam chi giới tỏa ra ánh sáng màu xanh đậm, biến thành một chiếc nhẫn bình thường, đeo ở ngón áp út của nàng. lúc này nghĩ đến Ma lam chi giới là Từ Minh giúp nàng đeo vào, nhất thời hai má nóng lên, sau đó trong không gian khế ước truyền đến một tiếng cười khẽ, làm cho hai má Băng Huyết nóng càng thêm nóng. Nhưng mà nàng không dùng Ma lam chi giới biến thành bộ dạng của hần.

Nàng vung tay lên, Ma huyền điện biến mất, bốn phía trở thành một mảnh hắc ám.

Tay trái giờ ngón trở lên, một ngọn lửa màu đỏ xuất hiện ở đầu ngón tay. Chiều sáng bốn phía, nếu những ma pháp sư khác nhìn thấy, phỏng chừng nhận không được giáo huấn nàng một trận, hoặc là khóc lóc trở về a. Linh lực nhiều cũng không nên làm như vậy a, này không phải rất đáng giận sao.

Nhìn thông đạo tối đen hẹp dài, Băng Huyết mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 22: Cái gọi là thấy ánh mặt trời

Edit: Yết Vạn Dương

Beta: Skysky

Truyền xuống dưới chân một tia đầu khí, vận hành bộ pháp Thất tinh phiêu miểu nhanh chóng đi về phía trước. Lúc đi vào dùng đến hai ngày, lúc đi ra ngoài chỉ mất ba giờ đã đi tới nơi lần đầu tiên gặp Từ Minh.

Ý niệm vừa động, Ma lam chi nhẫn (vì ma lam chi giới biến thành nhẫn nên gọi tắt là ma lam chi nhẫn) chợt lóe. Một đoàn sương trắng nháy mắt vây quanh Băng Huyết, không đến nửa khắc, sương trắng biến mất, một bóng người phong tư tuấn lãng, mang theo bóng dáng tà mị lười biếng dần hiện ra.

(Ta vẫn thích dùng ma lam chi giới hơn vì nghe hay hơn. Nhưng mà tùy nàng)

(Vì mỗi lần giải thích rất dài dòng)

Hai tròng mắt màu tím biến mất, trong nháy mắt một đôi mắt đen nhánh như bầu trời đêm, lại long lanh sáng ngời như sao xuất hiện. Mái tóc dài đen như mực thay thế cho mái tóc băng lam mềm mại phiêu dật. Cùng với thất lung màu đen, tóc dài được cột bằng một sợi dây màu tím sát sau đầu, toàn thân là trường bào tím đen rời rạc, bên trong là áo lót màu tím, bao vây thân thể nhỏ bé vẫn chưa phát dục. Trên vai là một bộ lót bằng lông lân, sợi dây chuyền làm từ ba mảnh thủy tinh màu tím buông xuống trước ngực. Huyết sát chui thủ được cột vào chân trái. Một thanh đại đao âm trầm lóe ra hàn khí lạnh như băng, tùy ý treo ở thất lung. Đại đao vẻ ngoài rất đơn giản, trừ bỏ đen vẫn là đen. Thân đao không có một tia sáng, chỉ là phía trên chuôi đao có một tinh thạch to bằng nắm đấm trẻ con, thỉnh thoảng tỏa ra ánh sáng tà mị.

Chính thể mà nói, lúc này Băng Huyết chính là một người mâu thuẫn. Khuôn mặt nhỏ nhắn cực phẩm, cả người tản ra hơi thở tà mị lười biếng mị hoặc lòng người, lại mang theo vẻ lạnh lùng như hàn băng. Đôi mắt đen thuần kia như tinh linh, dung nhan tuyệt mỹ tựa yêu tinh, hơi thở lại giống như ác ma làm người ta sợ hãi. Mâu thuẫn như vậy trong thế gian sợ là không tìm được người thứ hai a.

“Thùy liêm.” Tay phải ở giữa không trung nhẹ nhàng vung lên, lam quang thoáng hiện, một màn nước giống như rèm cửa xuất hiện trước mặt Băng Huyết.

Từ màn nước trong suốt, nhìn thấy những điểm đặc thù giống phụ thân và mẫu thân đã thay đổi, đối với chính mình hài lòng gật đầu. Nhìn màn nước trước mặt, trong lòng không ngừng nói thầm, có ma pháp thật tiện lợi, đa hệ ma pháp thật vô cùng tiện lợi. Hòa hệ dùng để chiếu sáng, thủy hệ ngẫu nhiên dùng làm gương, còn là một cái gương cực lớn có thể nhìn thấy toàn thân.

Một chữ.... Thích.

Nâng tay lên, thoải mái chỉ ngón tay, miệng nhỏ nhắn khẽ đọc: “Giải.” Màn nước biến mất, nguyên tố trở về trong cơ thể. Một loạt động tác nhanh như thiểm điện, ma pháp thuần phát, thuần giải, nguyên tố ma pháp phát ra còn có thể thu hồi về thân thể, cái này là chuyện vượt quá khả năng mà người thường có thể lý giải, nếu có người biết, không biết sẽ tạo ra oanh động như thế nào, bất quá có thể khẳng định, Băng Huyết vừa xuất hiện, thế gian sẽ không còn yên bình nữa. Bất quá đối với một người không hiểu hết đại lục này như Băng Huyết mà nói, hoàn toàn không biết. Phòng chừng đã biết, cũng sẽ không để ý, nàng chỉ đi con đường của mình, chuyện của người khác nàng không hơi sức mà quản.

Vận dụng Ma huyền chi văn giấu đi hơi thở. Mang theo đại đao là muốn làm lẫn lộn cặp mắt thế nhân, để cho người ngoài nhìn vào nghĩ nàng là một đầu sỏ.

Nàng là một sát thủ, nguyên tắc của sát thủ là làm việc khiêm tốn, làm người khiêm tốn, giết người càng phải khiêm tốn.

Rời hồ nước, nhìn bốn phía, cây cối xanh tốt, tươi mát một mảnh. Nơi nơi tràn ngập không khí trong lành, hít một hơi thật sâu, khuôn mặt tuyệt mỹ biểu lộ tự tin cuồng ngạo.

“Hạo hãn đại lục, ta Băng Huyết, đã trở lại.”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 23: Trở về tiểu viện.

Edit: INgoc vo

Beta: Yết Vạn Dương

Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn, mọi trang web khác đều là copy!

Thân hình Băng Huyết vừa động, liền biến mất ngay tại chỗ. Trong rừng cây rậm rạp rất nhanh hiện lên một bóng đen, linh thú đang kiếm ăn hơi ngừng đầu, cảnh giác nhìn bốn phía, nhưng không phát hiện điều gì khác thường, tất cả đều cho là mình nhìn lầm.[ddlqđ_ngocvo]

Băng huyết đi vào tiểu viện mà sáu năm trước từng sống, vẫn là cỏ dại mọc um tùm, không có sự thay đổi, cái bài văn giống y đúc khi nàng vừa xuyên qua đến không có nơi nào không có tro bụi. Đột nhiên cảm giác sáu sắc được quanh bốn phía có một hơi thở xa lạ, tuy rằng che dấu rất tốt, nhưng đối với một sát thủ thiên tài như nàng mà nói, vẫn bị phát hiện.

Băng huyết ngừng đầu nhìn đằng trước phía bên trái 45°, quát khẽ: "Đi ra."

Hơi thở kia khẽ run lên, rõ ràng tỏ vẻ kinh ngạc. Theo sau là một bóng dáng màu đen hiện ra, đi đến trước mặt Băng Huyết. Nam tử một thân trang phục màu đen, dáng người cao gầy cường tráng, nhưng không tục tằn. Trên mặt đeo một mặt nạ màu bạc mang theo hóa điểm màu đen, bao trùm phần nửa khuôn mặt, nhưng không thể che dấu da thịt trắng nõn lộ ra ngoài chứng tỏ dưới chiếc mặt nạ là một gương mặt anh tuấn. Toàn thân tản ra một cỗ sát khí lạnh như băng, chứng minh đây là một người có cuộc sống trong bóng đêm.

Băng huyết nhìn chiếc mặt nạ tràn đầy vẻ cuồng ngạo kia, cặp mắt lạnh lẽo chỉ cần lướt nhẹ qua cũng làm cho người ta kinh diễm, không thể bắt lấy, trong lòng Băng Huyết đối với người này âm thầm bội phục. Mím cười, nhẹ giọng nói: “Người Mặc đảo, nghĩa phụ phái người tới.”

Hắc y nhân nghe được lời nói của băng huyết, có chút kinh ngạc, sau đó lập tức đem sát khí thu hồi, chân sau quỳ xuống đất, hai tay đặt trước ngực, đối với băng huyết cung kính nói: "Thuộc hạ Âm Dạ, gặp qua Thất thiếu chủ."

"Thiếu chủ?" Nhìn hắc y nhân hai mắt lạnh như băng, bên trong chứa sự cung kính, băng huyết xác nhận ý nghĩ trong lòng, nhưng mà là thiếu chủ, xác thực làm cho Băng Huyết khó hiểu.

"Đúng vậy, sáu năm trước Tam gia trở lại mặc đảo, hướng gia chủ bẩm báo Huyết thiếu chủ đang ở bên ngoài, không đầy một năm, gia chủ liền tuyên cáo với người Mặc đảo và các chi nhánh phía dưới, Thiếu chủ chính là đứa cháu thất lạc ở bên ngoài của ngài ấy.. Ở nhà chủ tam thuộc vai giữa, Thất thiếu chủ đứng hàng thứ bảy, bởi vì ở tam bối giữa vẫn không định tuyển ra đảo chủ thừa kế, cho nên mấy vị thiếu gia gọi chung là thiếu chủ, là Thiếu chủ nhân Mặc đảo." Trong giọng nói của hắc y nhân không mang theo một tia cảm giác, lạnh như băng làm cho người ta sợ hãi, nhưng mà vẫn đang cẩn thận hướng băng huyết giải thích.[ddlqđ_ngocvo]

"Nguyên lai là như vậy ư." Băng huyết sáng tỏ gật gật đầu. "Người đến đây lúc nào?" Sau khi nàng đi ra còn chưa liên hệ với Mặc đảo, gia gia cùng nghĩa phụ hẳn cùng là sẽ không có bậc thầy tướng số đi.

"Thuộc hạ năm năm trước vâng mệnh đến đây chờ thất thiếu chủ xuất quan, hơn nữa ở lại bên người thiếu chủ thủ hộ cho người." Theo lời nói của Âm Dạ, Băng Huyết không nghe được một tia bất mãn nào, có thể thấy được hẳn đối với Mặc đảo tuyệt đối trung tâm, hơn nữa, một người thế nhưng có thể ở nơi này năm năm, sự chịu đựng này càng làm cho Băng Huyết bội phục. Điều này làm cho phòng bị của băng huyết đối với hắn đều mất hết.

"Vất vả người, còn có... Cảm ơn." Băng huyết rất keo kiệt mỉm cười, chính mình chân thành cảm tạ.

Thân thể Âm Dạ khẽ run lên, hai con mắt lạnh như băng lộ ra kinh ngạc. Hắn tuy rằng chưa từng oán giận nhiệm vụ này, hẳn đối với Mặc đảo là cảm kích cùng trung thành phát ra từ nội tâm, Chủ nhân Mặc đảo không chỉ là cứu hắn, còn cho hắn dũng khí sống sót cùng tín niệm. Nhưng những năm gần đây nội tâm của hắn vẫn lạnh như băng, không có dấu hiệu sống.

Hôm nay tiểu chủ nhân vừa mới gặp mặt nhẹ nhàng nói một câu, thế nhưng làm cho lòng nhiều năm đóng băng của hắn rung động, chỉ là ôn nhu cười, nhưng lại như có dòng nước ấm chảy vào lòng hắn. Ôn nhu như vậy làm cho hắn không biết làm sao, một chút cũng không phản cảm. Thì ra đây chính là cảm giác ấm áp mà mọi người thường nói, từ khi sinh ra tới giờ đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 24: Âm Dạ

Edit: Ngọc Vo

Beta: Skysky

Cảm nhận được sự cô đơn phát ra từ thân thể của Âm Dạ, Băng Huyết có chút rung động. Cũng làm cho Băng Huyết đau lòng đối với người trước mặt, không vì lý do nào khác, chỉ vì bọn họ cùng một kiểu người, có cùng khát vọng được ấm áp, lại sợ bị tổn thương. Cùng sống ở trong bóng tối, rồi lại hướng tới nơi có ánh sáng.

Bước chậm đến trước mặt Âm Dạ, trên mặt mang theo nụ cười ôn nhu chỉ xuất hiện đối với người mà nàng tiếp nhận.

Hiện tại nàng có Từ Minh toàn tâm toàn ý làm bạn, có người trong gia đình Mặc đảo yêu thương nuông chiều, đó đều người mang đến sự ấm áp cho nàng.[ddlqđ_ngocvo]

Mà Âm Dạ..., hãy để ta mang đến sự ấm áp cho người đi, cho người sự ôn nhu của người nhà, sự ấm áp của gia đình, sẽ không còn có nỗi cô đơn làm người ta đau lòng đến như vậy.

"Âm Dạ, ta không thích có người đứng ở chỗ tối nhìn chằm chằm mình, người từ nay liền đi theo bên cạnh ta đi, không cần sống trong bóng tối, theo ta cùng nhau sống dưới ánh mặt trời. Nhưng ta phải nói trước với người nhà, dưới ánh mặt trời cũng sẽ thường xuyên xuất hiện bão tố, vừa kích thích cũng không an toàn, phải luôn luôn chuẩn bị chiến đấu thật tốt nha."

Nhìn thấy gương mặt tuyệt mỹ, nghe thấy lời nói làm cho tim mình đập nhanh, huyết mạch sôi trào, từ khi chào đời tới nay đây là lần đầu tiên Âm Dạ kích động như vậy.

"Ta Âm Dạ tại đây thề, đối với người trước mặt, ta sẽ dùng tính mạng để bảo vệ, không rời không phản bội. Chân trời góc biển, sinh tử đều tùy thuộc vào người. Cái này gọi là lời thề, trời đất chứng giám. Khế..." Âm Dạ vừa nói xong, quy tắc thiên địa buông xuống, ngân quang chợt lóe, khế ước thành.[ddlqđ_ngocvo]

Băng Huyết khẽ nhủ mảy may nhìn thề ước, không nghĩ lại khiến cho Âm Dạ thề, Băng Huyết đối với sự trung thành của Âm Dạ, tuyệt đối yên tâm. Nhưng nghe lời thề, trong lòng không tránh khỏi rung động. Hẳn là đồng bọn đầu tiên từ khi mình đến thế giới này, đồng bọn không rời không phản bội.

"Ha ha, được rồi đứng lên đi." Băng Huyết kéo Âm Dạ đứng dậy, đi đến ghế dài bên cạnh ngồi xuống, hỏi: "Đứng rồi, mấy ngày nay nơi này có ai đến không?"

"Không có." Giọng nói Âm Dạ vẫn lạnh như băng, nhưng nhìn vào đôi mắt sắc bén kia có thể thấy được so với thường ngày có chút khác biệt, trong đó có sự ấm áp và ôn nhu.

"Ca ca thế nhưng chưa đến, xem ra đã xảy ra chuyện rồi." Băng Huyết nói nhỏ, sáu năm trước nàng cùng Diệp Băng Thành ước hẹn ba năm sau gặp mặt, nàng tin tưởng Diệp Băng Thành sẽ không quên. Chấn chấn huynh ấy đã xảy ra chuyện gì nên mới chưa đến. Nghĩ đến đây, trong lòng Băng Huyết thấy lo lắng.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Băng Huyết lạnh dần, Âm Dạ vội vàng nói. "Thiếu chủ lo lắng cho Diệp gia tam thiếu gia sao? Nếu là như vậy thì thiếu chủ

không cần lo lắng, sáu năm trước Diệp Băng Thành được người trong gia tộc gọi đi, tiến vào tháp luyện thử của gia tộc, nhưng sáu năm trước gia chủ Diệp gia đột nhiên cường chế đề cao yêu cầu đi ra tháp luyện thử đối với Diệp Băng Thành, cho tới bây giờ cũng chưa đi ra.

“VẬY Ờ. HUYNH ẤY KHÔNG CÓ VIỆC GÌ LÀ TỐT RỒI. GIA TỘC DIỆP GIA Ở ĐỂ ĐỒ CỦA NAM DIỆP QUỐC PHẢI KHÔNG?”[ddlqđ_ngocvo]

"Đúng vậy, nơi này chính là một bộ phận thuộc Diệp gia ở Bách Trần trấn." Đối với Băng Huyết, trước đây Âm Dạ đã điều tra, từ khi sinh ra liền đến nơi này, sau đó chưa từng rời khỏi Diệp gia, đối với chuyện bên ngoài, không biết cũng là chuyện đương nhiên.

“Chúng ta bây giờ rời đi. Người thông báo cho nghĩa phụ, nói ta muốn đi, ta sẽ chậm rãi đi, vừa lịch lãm vừa đến Mặc đảo, không cần sốt ruột.” Băng Huyết nghĩ từ nơi này đến Mặc đảo sẽ có cơ hội đi qua một số địa phương, trong đó có một nơi mà thú lộng hành khá phức tạp là Ma Thú Sâm Lâm, nếu không đi dạo chơi thì thật có lỗi với bản thân, dù sao thì cũng là thuận đường.

“Vâng.” Nhìn sự hưng phấn chợt xuất hiện trong hai mắt của Băng Huyết, Âm Dạ cũng không phát hiện dưới hai con mắt lạnh như băng của mình xuất hiện một chút cung chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25: Đăng ký lính đánh thuê

Edit + Beta: Yết Vạn Dương

Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn, mọi web khác đều là copy.

Sáng sớm Bách Trần trấn được bao phủ dưới một ánh nắng yên bình chan hòa, trấn nhỏ trở thành một tư vị khác đối với Băng Huyết. Đi trên đường cái, khắp nơi bày bán đủ loại vật phẩm, kiểu dáng nào cũng có, các tiểu thương vô cùng có tinh thần rao hàng, cách đó không xa ngẫu nhiên nghe được tiếng con nít huấn luyện trong sân làm cho tinh thần người ta không khỏi chấn động, cả người nhẹ nhàng khoan khoái.

Băng Huyết một thân trường bào đen tím, khuôn mặt trắng nõn tinh xảo, anh tuấn, nhưng lại lạnh lùng, hai tròng mắt trong suốt sáng ngời, mái tóc dài như mực được buộc cổ định bằng một cọng dây màu tím ở sau đầu. Dưới trường bào, phía sau chân phải là thanh chủy thủ đỏ tươi thị huyết, như ẩn như hiện. Đại đao tản ra lãnh khí tà thích đặt ở bên hông, hơi thở lạnh lùng làm cho người khác phải nhượng bộ lui binh, không dám đến gần.

Phía sau là Âm Dạ trang phục màu đen, cả người tản ra hơi thở lạnh như băng. Khi Âm Dạ bỏ mặt nạ của ám vệ Mặc đảo xuống, làm cho Băng Huyết có một phen kinh diễm. Khuôn mặt trái xoan tuấn tú (mặt V- line ahihi), da thịt trắng nõn tinh tế, không tì vết, nhưng làn da trắng bệch giống như bị bệnh. E là vì hằng năm sống trong bóng tối mà thành. Đôi mắt màu đen toát ra hàn tinh, hai hàng lông mày giống như được chải nước sơn, mũi cao thẳng, môi bạc lạnh lùng, xứng với một đầu tóc đen dài đến thắt lưng. Oa... Rất giống tiểu thụ. Đương nhiên nếu đâm vào tấm thân lạnh như băng kia, sẽ giống như bị xâm nhập hàn khí vào xương tủy.

Hai người đi trên đường cái của trấn nhỏ, quay đầu bỗng nhiên trở thành tiêu điểm.

Đi không tới mười phút, Âm Dạ và Băng Huyết đã đến được mục tiêu của bọn họ, công hội lính đánh thuê. Băng Huyết im lặng đứng trước cửa lớn màu đen bằng huyền thiết, ngang đầu nhìn bảng hiệu, bốn chữ to như rồng bay phượng múa đập vào mắt: Công hội lính đánh thuê.

Người qua lại bốn phía, ai cũng có khuôn mặt bắt mắt, kinh diễm, cộng thêm tòa mò nhìn Băng Huyết. Cao khoảng 1m6, thân thể nhỏ yếu suy nhược, nhìn thế nào cũng không [ddlqđ.com_yetvandung] tương xứng với nơi này. Đối với những ánh mắt khác thường xung quanh Băng Huyết không hề để ý, bước chân kiên định, tiêu sái đi vào.

Bên ngoài an bình tốt đẹp, bên trong lại là một cảnh sắc khác. Đám người vẫn nhao nhao bàn luận, vây cùng một chỗ. Bất quá những người này vẫn có chung một điểm đó là cao lớn, tục tũn, to tiếng.

Mà sự xuất hiện Băng Huyết, nháy mắt làm cho đám lính đánh thuê mới vừa nãy còn cãi nhau lập tức im lặng, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào đứa bé vừa tiến vào. Ánh mắt của bọn họ khi nhìn Băng Huyết từ kinh diễm biến thành kinh ngạc, phần lớn là sự kinh ngạc mang theo khinh thường hèn mọn.

“Này tiểu quý, mới bao nhiêu a. Đủ mười lăm tuổi không? Thế nhưng dám đến công hội lính đánh thuê.”

“Có lẽ là đến tìm người đi.”

“Không phải là tới làm lính đánh thuê chứ, đúng là nghe con mới sinh không sợ cộp a.”

“Làm lính đánh thuê, đùa cái gì. Tiểu hài tử này vẫn chưa trở thành kiếm sư đi. Lão tử đã làm lính đánh thuê ba năm, cũng chỉ có thể đảm đương trách nhiệm bảo hộ đương gia mà thôi. Tiểu quý này không có khả năng.”

Các dong binh họp thành nhóm bàn luận, ở cách đó không xa đương nhiên Băng Huyết có thể nghe được, nhưng mà đối với lời nói của những người

không liên quan, Băng Huyết cũng không để ý tới, nếu không trêu chọc nàng, nàng sẽ coi hấn là không khí, không thấy không quan tâm.

Tuy rằng nàng là sát thủ, nhưng chưa bao giờ thị huyết thành tánh, làm sát người vô tội.

Lạnh nhạt tiêu sái đi đến nơi đánh ký lính đánh thuê, trước một cái cửa sổ, nhìn tiểu thư chiêu đãi ở bên trong, âm thanh non nớt trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo xa cách nói: “Xin chào, ta muốn khảo nghiệm cấp bậc, đồng thời đăng ký lính đánh thuê.”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 26: Mã Thống VS(*) Lôi Minh.

Xin chào, ta muốn khảo nghiệm cấp bậc, đồng thời đăng ký lính đánh thuê” Lời nói non nớt trong trẻo nhưng lạnh lùng làm cho tất cả lính đánh thuê lập tức sôi trào đứng lên.

Hèn mọn, khinh thường, lời nói quát tháo đầu đầu cũng có.

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía cái người thấp bé, gầy yếu kia, trong mắt hiện ra sự khinh thường cùng đùa cợt.

Cô nương phụ trách tiếp đãi tại công hội lính đánh thuê cũng khiếp sợ nhìn Băng Huyết qua cửa sổ. Tuy nhiên, là thành viên chính thức của công hội lính đánh thuê, cô nương trẻ tuổi phụ trách tiếp đãi đã được bồi dưỡng tố chất không hề giống với những tên lính đánh thuê lỗ mãng quê mùa này. Quan trọng hơn là, Băng Huyết có khí chất cao quý, nàng có thể cảm nhận được.

Đoán rằng nàng ta là đệ tử của đại gia tộc được phép đi ra lịch lãm. Có điều tương đối đặc biệt hơn mà thôi, bởi vì phần lớn đệ tử quý tộc đều sẽ ở cùng với đội ngũ của gia tộc đó, hoặc là đi theo công hội ma pháp lịch lãm, mà không phải đến công hội lính đánh thuê làm một võ sĩ bình thường.

‘Có lẽ đối phương cũng là đấu sĩ, hoặc là đối với công hội lính đánh thuê tò mò mà thôi.’

Cô nương phụ trách tiếp đãi nghĩ như vậy.

Kính ngạc đi qua, gương mặt một lần nữa nổi lên nụ cười chuyên nghiệp, nhẹ nhàng nói: “Xin chờ một lát, ta phải đi lấy quả cầu thủy tinh để khảo nghiệm đấu khí.” Băng Huyết gật đầu xoay người đi vào bên trong.

“Ô, ở đây đúng là có một tiểu oa nhi xinh đẹp đến, khuôn mặt này thật mềm mại làm trong lòng ta ngứa ngáy nha~, ha ha ha.” Một âm thanh chói tai đáng khinh ở trong đại sảnh công hội lính đánh thuê vang lên. Sau đó đám người tự động tản ra.

Có ít lính đánh thuê trên mặt nổi lên sự vui sướng khi người khác gặp họa, có người hít mắt tươi cười đáng khinh, còn có một số người cau mày nhìn Băng Huyết bằng ánh mắt thương hại, bất quá người như vậy cũng không nhiều. Dù sao trong công hội lính đánh thuê này vẫn luôn áp dụng một nguyên tắc chính là cường giả vi tôn, kẻ mạnh làm vua.

Một âm thanh vang lên như vậy, Băng Huyết không tự giác quay đầu hướng về phía phát ra nó, không vì lý do gì, chỉ vì nàng muốn chứng thực một chút, tại cái thế giới kỳ lạ huyền ảo này có phải hay không cũng giống Trung Quốc cổ đại, có một loại chức nghiệp tên là thái giám. Bởi vì âm thanh kia.... Quá giống, giống đến mức làm cho cả người nàng run lên.

Quay đầu, thấy được một nam nhân tóc màu xanh lục, trường bào màu lục, cao 1m7. Trên người nam tử có một điểm đặc thù vô cùng thống nhất. Đó chính là... Diện mạo đáng khinh, ánh mắt đáng khinh, cử chỉ đáng khinh, giọng nói càng thêm đáng khinh. Băng Huyết có thể khẳng định hấn ta tuyệt đối là nhân vật quan trọng tập trung các điểm đáng khinh. Trên người treo đầy vàng, trong tay xoa xoa ngọc bội hoàng kim, điển hình của nhà giàu mới nổi. Bước đi khoa trương, tiêu chuẩn của tưng dục quá độ, tổ tông di truyền, ‘tiện’ nam. Băng Huyết rất ngạc nhiên, rốt cuộc là dạng cha mẹ như thế nào mới có thể tạo ra cực phẩm đáng khinh cùng ‘tiện’ như vậy, oa thật tài tình.

Hai mắt Băng Huyết nhìn chằm chằm cái người đang hướng về phía nàng đi tới, trong lòng không khỏi cảm khái.

Nhưng mà biểu cảm của Băng Huyết trong mắt ‘đáng khinh công tử’ lại trở thành vẻ mặt bị dọa, khiến hấn ta càng thêm cao ngạo.

Đáng khinh công tử được một đồng thủ hạ vây quanh đi tới trước mặt Băng Huyết, trên khuôn mặt đáng khinh tràn đầy cao ngạo không ai bì nổi, ánh mắt nhìn Băng Huyết giống như quý tộc đang thương hại thị thiếp cầu được sủng ái. Ánh mắt như thế làm cho trong mắt Băng Huyết hiện lên một tia sáng kinh ngạc, khóe miệng nhếch một cái, sâu trong nụ cười là sự tà mị yêu dị, nhưng được nàng che giấu rất khéo.

Ám Dạ hít mắt, chuẩn bị tặng nam tử đáng khinh kia một trăm tám mươi đao. Nếu không phải Băng Huyết ngăn cản, thì hấn sớm đã làm như vậy.

“Hừ hừ... Tiểu tử, lá gan không nhỏ, lại dám đến công hội lính đánh thuê kiêu ngạo. Nhìn thấy bản công tử thế nhưng không vẫn an, chẳng lẽ ngươi không biết bản công tử là ai?” Nam tử đáng khinh nhìn Băng Huyết bày ra gương mặt khả ái đáng yêu, cả người lập tức dâng lên một cỗ khô nóng, đối với tiểu nam hài trước mặt càng thêm quyết tâm phải đoạt được.

Băng Huyết vô tội chu miệng lên, cúi đầu, bắt an vòng quanh ngón tay, sợ hãi nói nhỏ: “Ta... Không biết.” Dáng vẻ đáng yêu kia làm cho tất cả mọi người thiếu chút nữa nhịn không được chỗ yếu đuối dựng lên rồi. (E hèm, chào cò ở hiện đại ấy)

“Hừ... Người thế nhưng cũng không biết danh hào của bọn thiếu gia, còn dám đến công hội lính đánh thuê, thật đúng là đại ngu ngốc. Người là con cái nhà ai, cư nhiên không biết bọn thiếu gia.” Đáng khinh công tử cũng không phải người ngu ngốc, muốn ngoan thì phải chọn những người thấp kém hơn mình, bằng không hậu quả không thể gánh vác. Hơn nữa, khí chất của Băng Huyết, hơn phân nửa là đệ tử của đại gia tộc.

“Ta... Là cô nhi.” Băng Huyết vẫn cúi đầu, cho nam tử đáng khinh đáp án hân muôn nhất. Muốn ngoan thì phải ngoan thật tốt, nếu không không phải là nàng diễn kịch vô ích sao?!

Như Băng Huyết dự đoán, nghe được Băng Huyết là một cô nhi, nam tử đáng khinh lập tức sáng ngời hai mắt, nhìn ánh mắt tình thế bất buộc của Băng Huyết, lại càng không phát giác đi lên.

“Ha ha, tốt. Tiểu tử người ở công hội lính đánh thuê không có chỗ dựa, muốn bước vào nơi hỗn độn này, chính là tự tìm cái chết. Sau này người đi theo ta sẽ tốt hơn, đi theo Mã Thống ta ăn sung mặc sướng, thế nào?! Ha ha.” Nói xong liền vươn tay muốn ôm tiểu thân thể làm cho mình nhìn chăm chú từ cái nhìn đầu tiên.

Ám Dạ gắt gao nhìn cánh tay đang vươn tới người Băng Huyết, nhìn Băng Huyết không có phản ứng, hấn lập tức muốn chặt đứt cánh tay làm cho mình chóng mặt. Thế nhưng lúc này lại thấy Băng Huyết hai vai run run đứng lên. Một cảm giác bất an đột nhiên xông lên, không kịp suy nghĩ tất cả là vì sao, tay phải nháy mắt đã đặt lên trường kiếm bên hông.

Nhưng mà Băng Huyết lại nhanh hơn một bước, cúi đầu, dưới chân nhìn như đang bước đi hỗn loạn, đúng lúc tránh được song chương của Mã Thống, xoay người nhào vào lòng Ám Dạ, hai vai vẫn run run không ngừng.

Ám Dạ nhất thời trợn to hai mắt, cả người cứng ngắc. Lần đầu tiên không biết phải làm sao. Không hề để ý tới Mã Thống. Ngây ngốc cúi đầu, nhìn tiểu nhân nhi đang dựa vào ngực mình, hai tròng mắt lạnh như băng hiện lên lo lắng cùng khó hiểu.

“Xú tiểu tử, người thật to gan, thế nhưng giám trốn ta. Còn dám ở trước mặt ta chạy vào lòng nam nhân khác.” Một giây trước Mã Thống còn tưởng rằng mình dọa Băng Huyết sợ, không ngờ trước mắt nhoáng lên một cái, liền nhìn thấy Băng Huyết được một nam tử mặc hắc y tuần tú cao lớn ôm vào ngực, vì để ý nên sinh ra tức giận, tựa như thấy nữ nhân của mình ân ái với tình nhân. Khuôn mặt vàng như nền nháy mắt đen lại, lệnh người phía sau làm việc.

“Người tới, đem nam nhân đề tiện này ra ngoài chém, mang tân thiếp của bọn thiếu gia về.”

Thuộc hạ của Mã Thống ở phía sau vừa nghe thì mặt có chút thay đổi, cho dù trong lòng không muốn, lại không thể không nghe lệnh làm việc, rút vũ khí, tiến về hướng Ám Dạ.

“Muốn chết.” Thanh âm trầm thấp lạnh như băng, nhưng lại vang dội trong đại sảnh ồn ào, làm cho mọi người run lên, như lọt vào hố băng, lạnh đến xương tủy. Ám Dạ một tay gắt gao ôm thiên hạ trong lòng, tay phải nắm chặt trường kiếm bên hông, chờ cho bọn họ một kích trí mệnh.

Lúc này trong không gian xuất hiện một chút khác thường, một luồng sáng màu lam xẹt qua trước Băng Huyết và Ám Dạ, tiến về phía thuộc hạ của đáng khinh công tử, mang theo hơi thở cuồng dại, không chút lưu tình đánh tới.

Phốc

Phốc

Phốc

Hơn mười tiếng hộc máu liên tiếp vang lên, tiếp đó là những tiếng rên rỉ thống khổ. Mà những lính đánh thuê có mặt trong đại sảnh nhìn thánh chủ nhân của đầu khí màu lam, trên mặt đều lộ ra e ngại, Mã Thống lúc này vừa mới cuồng ngạo đáng khinh sau khi thấy người kia đi tới, sắc mặt càng thêm thảm bại, sớm đã không thể phản kháng.

“Mã Thống, người thật to gan, lại dám ở trong công hội lính đánh thuê động võ, còn dám thương tổn đến người của công hội, xem ra giáo huấn lần trước cho người còn không đủ, người căn bản không đem công hội lính đánh thuê, không đem Lôi Minh ta để vào trong mắt.” Nam tử áo lam trên mặt mang theo tươi cười âm áp, giọng nói dịu dàng. Nhưng ý tứ trong lời nói lại lấy mất hồn người khác, làm cho các dong binh cao lớn trong này sợ hãi không thôi, đều lui về phía sau, muốn cho bản thân biến khỏi mắt nam tử áo xanh, giống như trước mặt họ không phải là một người ôn nhu như biểu hiện, ngược lại giống như một ác ma khủng bố đến từ địa ngục.

Nam tử áo lam không để ý đến những người phía sau, trên mặt mang theo tươi cười ôn hòa, nhìn Ám Dạ và Băng Huyết, hai tay ôm quyền, nói: “Thật có lỗi, làm cho hai vị sợ hãi, tại

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 27: Tâm lý bất thường

Edit: Ngoc Vo

Beta: Sky Sky

Khuôn mặt Âm Dạ lạnh như băng không vì vẻ mặt Lôi Minh tươi cười mà trở nên nhu hòa, thản nhiên nhìn thoáng qua Lôi Minh, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Băng Huyết. Cảm giác được cảm xúc của Băng Huyết đã ổn định hơn rất nhiều. Sắc mặt lạnh như băng mới dần dần bớt đi sự thương xót cùng lo lắng.

Băng Huyết hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại cảm xúc của mình, mặt không chút thay đổi xoay người, nhìn về phía Lôi Minh. Đó là một nam tử âm áp như ánh mặt trời, ôn nhu như nước. Nhưng Băng Huyết biết đây chỉ là vẻ bên ngoài của Lôi Minh. Trong đôi mắt sâu thẳm kia, lộ ra sự lạnh lùng, tàn nhẫn mà người thường không nhìn ra được. Đó là đôi mắt coi rẻ thế gian vạn vật, vô tình - bởi vì vô tâm, vô dục - bởi vì vô niệm, vô hi - bởi vì không có tình yêu. Đến thời điểm này, Băng Huyết không biết có nên cảm ơn cha và mẹ vì họ cho mình một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt vời hay không, có thể làm cho một nam tử “ba vô” như vậy kinh diễm.[ddlqđ_ngoc vo]

Kinh diễm...Đúng vậy, đó là kinh diễm..

Đây là cảm giác đầu tiên của Lôi Minh đối với Băng Huyết, không phải hấn lấy sắc nhìn người, mà vì dung nhan kia quả thật quá hoàn mỹ, mặc dù vẫn còn non nớt, nhưng hoàn toàn có thể thấy được đến khi nàng trưởng thành sẽ có dung nhan khuynh thành đến cỡ nào, cặp mắt kia giống như có thể hút lấy linh hồn của người khác, làm cho hấn lần đầu tiên gặp mặt liền nhanh chóng luyện tiếu, bị thu hút sâu sắc.

Không quan tâm đến thân phận, không quan tâm đến tuổi tác, không quan tâm đến hình dáng, chỉ là cảm giác... Đơn thuần chỉ là cảm giác.

Có lẽ đây là số phận. Chính là hai người hiện tại không ý thức được, từ giây phút họ gặp nhau, thì họ sẽ không còn tách nhau ra được nữa.

Mà Lôi Minh, mặc dù không thực sự nhận thức được những suy nghĩ nội tâm của mình. Nhưng đây không phải là điều quan trọng, hấn chỉ biết là, hấn suy nghĩ khác, hoàn toàn khác. Hấn chỉ biết là hấn không muốn rời bỏ nàng. Hấn chưa từng có cảm giác này. Loại cảm giác này khiến hấn choáng váng, nhưng không chán ghét, ngược lại rất vui vẻ. Lần đầu tiên làm cho hấn có xúc động muốn tìm hiểu nàng, lại là lần đầu tiên có sự thôi thúc muốn ở bên cạnh nàng.[ddlqđ_ngoc vo]

Nhẹ nhàng giơ tay lên, dịu dàng vuốt khước mắt Băng Huyết, lại bị Băng Huyết tránh thoát, hiện lên một sự mất mát, bàn tay xấu hổ lơ lửng trong không trung. Đây là lần đầu tiên có một nữ tử từ chối sự tiếp cận của mình, Lôi Minh phát hiện, từ lúc nhìn thấy tiểu tử đặc biệt này, chính mình hai mươi năm qua có rất nhiều điều lần đầu tiên đều xảy ra vào ngày hôm nay, ở trên người tiểu tử này.

"Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ ngươi. Đừng khóc." Một tiếng nói mềm nhẹ vang lên khắp công hội lính đánh thuê, mọi người bao gồm vài tên thủ hạ phía sau Lôi Minh đều trừng lớn hai mắt, gât gao nhìn chằm chằm Lôi Minh, sợ chính mình nhận sai người.

Người kia thật là thiếu chủ ác ma của mình sao

Khóc.....

Băng Huyết xấu hổ..... Nguyên lai hành vi vừa rồi của mình làm bọn họ hiểu lầm thành khóc. Chỉ cần nghĩ đến chuyện vừa rồi, Băng Huyết lại không nhịn được...

"Phốc... Ha ha, bần cầu. . . Ha ha. . . Trời ạ, vị nhân huynh này, cha ngươi mẹ thật sự là quá tài tình, không chỉ sinh ra ngươi là một cực phẩm, tên lại càng cực phẩm. Không biết là nhà ngươi có ai gọi là Mã Hồ(*) không."

"Ngạch... Tiểu tử, ngươi biết cha ta." Thanh âm nghi hoặc của Mã Thống vang lên ở phía sau Lôi Minh.

Đồ mồ hôi..

Mồ hôi đồ đầy....

Mồ hôi rơi lộp độp.....

Băng Huyết không nói nên lời....

"Khu.... Đoán, đoán. Cái đó.... Đa tạ Lôi huynh." Băng Huyết không muốn lại cùng với đám người này nói chuyện, đặc biệt là người kêu là Mã Thống. Không đề ý đến những người về mặt mê mang, sau khi cảm ơn Lôi Minh, liền không quan tâm nữa, dù sao nàng cũng không nghĩ đến mình vừa mới ra ngoài liền gây chuyện, tốt nhất vẫn là tìm một nơi bí mật gần đó để giải quyết việc này, cho nên ở đây nàng nên nói lời cảm tạ.

Quay đầu dịu dàng vỗ vỗ Âm Dạ, nói với hấn là không có việc gì, chỉ là Bị “sét đến”(*) mà thôi.

Tuy rằng Âm Dạ không hiểu “sét đến” có ý nghĩa gì, càng không biết tên Mã Thống thì có gì buồn cười, nhưng chỉ cần tiểu chủ của mình không có việc gì là tốt rồi, những cái khác hoàn toàn không nằm trong phạm vi lo lắng của hấn.

Tuy nhiên, Băng Huyết không để ý tới Lôi Minh, không có nghĩa là quan hệ của bọn họ tới đó liền chấm dứt. Lôi Minh một khi đã nhận định, liền không thay đổi, huống hồ hai mươi năm qua, người hoặc vật làm cho hắn nhận định thực sự là rất hiếm, hoàn toàn ít đến đáng thương.

Vì không muốn Băng Huyết còn chưa chân chính nhận thức mình liền quên, Lôi Minh quyết định lại một lần nữa chủ động. Trong nháy mắt nhìn thấy Băng Huyết từ một nơi bí mật gần đó, hắn không tự chủ được mà muốn phi thân đến bảo vệ nàng, hắn sẽ không buông ra.

(*):Mã Hồ:Hồ ở đây giống như quả bầu, ý của BH là tròn tròn bầu bầu, cũng có họ hàng với bồn cầu.

(*):Sét Đền:Kiểu như sét đánh, theo ta hiểu là BH bị tình hình trước mắt làm cho giật mình, nghe thấy như bị sét đánh ngang tai

(cái này do tỷ sky dịch nghĩa ạ)

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyết Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 28: Ngọt ngào đáng sợ

Edit: Ngọc vo

Beta: Yết Vạn Dương

Truyện chỉ đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn mọi web khác đều là copy.

"Không biết vị xưng hô thế nào, đến công hội lính đánh thuê là...?" Lôi Minh biểu hiện tận tình, nở nụ cười ôn hòa vô hại nhìn Băng Huyết.

"Băng Huyết" Băng Huyết nhìn Lôi Minh thân nhiên nói,sau đó chỉ vào Âm Dạ nói "Đây là bạn đồng hành của ta Âm Dạ"

Ngạc... Lôi Minh không ngờ Băng Huyết lại nói chuyện với mình, xấu hổ đứng bên cạnh Băng Huyết, hắn không giỏi tiếp cận người khác. Thấy Băng Huyết đang nhìn Âm Dạ, hai tròng mắt xuất hiện lo lắng, trong lòng có chút không thoải mái, làm cho hắn thực khó chịu, hắn cũng sẽ làm cho nàng nhìn hắn bằng ánh mắt như vậy, nhất định sẽ.

Tiểu thư chiêu đãi trở lại, nhìn thiếu chủ nhà mình lần đầu tiên bị đối đãi lạnh nhạt như vậy, trong lòng kinh hoàng (kinh ngạc, hoảng sợ), sợ thiếu chủ tức giận, sẽ giết tiểu tử đáng yêu kia, vội vàng cười hóa giải tình cảnh xấu hổ trước mắt.

"Thiếu chủ, vị tiểu công tử này đến công hội lính đánh thuê để khảo nghiệm cấp bậc, đồng thời đăng kí lính đánh thuê" Sau đó cầm thủy tinh cầu trong tay đặt trước mặt Băng Huyết, dịu dàng nói: "Tiểu công tử, mời người đặt tay lên thủy tinh cầu, rót một tia đầu khí vào là được!"

Băng Huyết gật đầu, nâng tay phải đặt lên thủy tinh cầu,ý niệm vừa động, một tia đầu khí liền rót vào trong đó.

Thủy tinh cầu tối đen đột nhiên xuất hiện một luồng trắng ở giữa, chứng tỏ người thử nghiệm thực sự là tuổi 11 tuổi. Sau đó quả cầu thủy tinh phát ra một luồng sáng màu lam chói mắt, chiếu sáng bốn phía. Đó là ký hiệu của cao cấp kiếm sĩ, vô cùng rõ ràng, chiếu vào mắt mọi người, trong lòng rung động và sợ hãi!

Trên mặt tất cả những người trong đại sảnh công hội lính đánh thuê vốn đều là khinh thường và đùa cợt, nhưng khi thấy luồng sáng màu lam kia, tất cả đều kinh ngạc, không thể tin nhìn quả cầu thủy [dien-dan-le-quy-don] tinh và Băng Huyết, vô cùng bồi hồi. Trong đại sảnh chỉ còn lại Băng Huyết, Âm Dạ, Lôi Minh ba người vẫn bình thường.

Băng Huyết nâng mắt nhìn, thấy tiểu thư chiêu đãi nhìn mình như người ngoài hành tinh, ghen ghen miệng, thu hồi đầu khí và thủy tinh cầu.

Lôi Minh sau khi ngạc nhiên, bất đắc dĩ cười cười,tiểu gia hỏa này thực không đơn giản nha... Trên người không có một chút hơi thở, ngay cả mình cũng nghĩ ‘hắn’ đến đây để đi dạo, không ngờ ‘hắn’ có thiên phú yêu nghiệt như vậy, hắn (LM) luôn được các trưởng bối khích lệ là thiên tài trong những người cùng thế hệ. Nhưng mà hôm nay trước mặt tiểu tử này, tất cả chỉ là trò cười. Quan trọng nhất là ngay cả chính hắn cũng không thể tra xét ra thực lực chân chính của ‘hắn’. Hành tẩu đại lục nhiều năm, chưa từng nghe nói có người thiên phú như vậy tồn tại, xem ra gia tộc của ‘hắn’ đem ‘hắn’ bảo hộ rất khá.

Điều này càng cho Lôi Minh chắc chắn, muốn giữ nàng bên người. Hắn nham chán quá lâu, có tiểu gia hỏa này, hắn tin rằng những ngày sau sẽ càng thú vị hơn.

"Có thể sao?" Âm thanh trong trẻo lạnh lùng vang lên trong đại sảnh yên tĩnh, không có ngao mạng, chỉ có vô cùng tự tin và lạnh như băng.

Băng Huyết thực không thích bầu không khí này, cứ như bị tất cả mọi người nhìn vào.

Lời nói lạnh như băng hoàn toàn đánh vỡ sự yên tĩnh trong đại sảnh của công hội lính đánh thuê.

"Trời ạ, đây là biến thái của nhà ai đi ra, thế nhưng có thiên phú như vậy."

"Lúc này trên thủy tinh cầu là mười một tuổi đúng hay không... Chắc là ta nhìn lầm rồi đi."

"Đúng vậy, lão tử cũng thấy được. Quang Minh Thần Vĩ đại a, thời điểm lão tử mười một tuổi chỉ vừa hình thành đầu khí, như vậy ta dùng cái gì so sánh a a a!"

"Rất... Rất khủng bố."

Trong đại sảnh một đám đông binh đều lui về phía sau, đặc biệt là những người cười nhạo Băng Huyết. Đứa nhỏ có thiên phú như vậy, nhất định là được sinh ra ở một gia tộc lớn, hơn nữa địa vị bất phàm, không phải người mà lính đánh thuê bọn họ có thể chống lại.

Đặc biệt người vừa kiêu ngạo nhất - Mã Thống, cả người run rẩy để cho thủ hạ lui ra. Hắn chỉ là thiếu chủ của dòng binh đoàn [dien-dan-le-quy-don] lính đánh thuê hạng ba, ngay cả dòng binh đoàn cũng không phải là đối thủ của đại gia tộc, huống hồ hắn tận mắt thấy Lôi Minh đối đãi đặc biệt với tiểu tử này. Hiện tại hắn muốn làm cho bản thân mình biến mất, về sau không cần gặp lại.

Bốn phía âm ỉ cũng không ảnh hưởng tới Băng Huyết, chủ tâm nghe tiểu thư chiêu đãi giới thiệu về lính đánh thuê, lấy sổ tay thành viên, huy chương lính đánh thuê cấp D, huy chương cao cấp kiếm sĩ, mang theo Âm Dạ xoay người hướng ngoài cửa đi đến.

Khi sắp đi khỏi, Băng Huyết quay đầu nhìn người đang tránh ở trong góc - Mã Thống, đôi mắt sâu thẳm lóe lên trên choker, khóe miệng cong lên, trong mắt người ngoài khuôn mặt non nớt trắng nõn là tươi cười ngọt ngào đáng yêu, làm cho người ta yêu thích. Nhưng đối với Mã Thống giống như ác ma địa ngục, làm cho hắn có cảm giác rét lạnh từ sâu trong linh hồn.

Rõ ràng là cười vô tội, nhưng đối với người bị nhìn chằm chằm thì sẽ nghĩ là ác ma địa ngục mỉm cười thị huyết, Mã Thống không biết, hắn chỉ biết là... Hắn muốn chạy trốn, trốn thật xa.

Chờ mãi không thấy ngọcvo đăng chương và tl tin nhắn... nên bọn ta nghĩ là nàng ấy rút rồi..., Và ta làm luôn mấy chương này hui hui

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyển Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 29: Tiến vào ma thú sâm lâm

Ánh nắng ấm áp bao phủ toàn bộ ma thú sâm lâm, nhiều tia sáng xuyên qua khe lá chiếu thẳng xuống mặt đất, cho người ta một cảm giác yên bình, ấm áp, thực thích ý. Thỉnh thoảng có tiếng chim hót, làm cho rừng rậm yên tĩnh tăng thêm sức sống.

Cảnh tượng đẹp dễ như vậy, dễ dàng khiến cho những người từ xa đến buông lỏng cảnh giác, hưởng thụ thật tốt một lần. Nhưng người quen thuộc với nơi này, khi bước vào, tự động sẽ sinh ra cảm giác đề phòng gấp 12 lần, vì nơi này được tu luyện giả gọi là ma thú sâm lâm địa ngục.

Ở đây nguy cơ bốn phía, nơi nơi đều có sát khí mà con người không thể cảm nhận được. Tuy nói trong vòng vài dặm lúc nào cũng có nguy cơ gặp phải ma thú nhất giai đến thất giai, nhưng chuyện đó cũng không đáng sợ. Đáng sợ nhất là quần cư ma thú, kết bè kéo cánh, gặp phải chuyện đó thì thật đau đầu. Thậm chí có người còn nói bên ngoài ma thú sâm lâm thật ra có thánh giai ma thú tồn tại, chúng được vương giả bên trong phái tới để đảm bảo ma thú sẽ không chạy ra ngoài quấy rầy nhân loại, phá hư hòa bình hai bên.

Cho nên nếu ở bên ngoài gặp phải ma thú, chỉ có hai khả năng, thứ nhất, người có thực lực mạnh mẽ lại là ma pháp sư gặp phải đề giai ma thú lạc đàn, vậy người có thể thu phục nó làm ma thú của mình hoặc là giết lấy ma hạch. Khả năng thứ hai, nếu người gặp không phải đề giai ma thú, vậy người cũng thật may mắn, bởi vì người có thể gặp thánh giai ma thú mà tất cả người trên đại lục đều tha thiết ước mơ, song, người cũng thật xui xẻo, bởi vì người sẽ trở thành đồ ăn của thánh giai ma thú. Trừ phi thực lực của người có thể cao hơn thánh giai ma thú. Nhưng hy vọng xa vời, vì trên đại lục có thể cùng thánh giai ma thú so sánh chỉ có thánh ma đạo sĩ hoặc thống lĩnh kiếm sư, mà đại lục này thì thiếu càng thêm thiếu.

Buổi sáng vừa mới trời qua, nhiệt độ vẫn chưa quá nóng, hai bóng dáng một cao một thấp, dưới ánh mắt kinh ngạc của các dòng binh lịch lãm, làm nhiệm vụ, lách lủ tiến vào ma thú sâm lâm nơi làm cho người ta vừa yêu vừa hận.

Mọi người đều biết nơi này có rất nhiều kỳ ngộ, cũng có sát khí tràn ngập, làm cho tu luyện giả trên đại lục gọi là địa ngục, song lại là thiên đường.

Dù là thiên đường, ở bên trong có vô số kỳ ngộ, đều dùng thực lực và máu để đi ra. Nào giống hai người này, đáng người nhàn nhả, ánh mắt bình thản, làm cho bọn họ nghĩ hai người đó tới đây để du ngoạn thưởng ngoạn cây cỏ.

Mà hai người này, là người vừa đăng ký dong binh, Băng Huyết và Âm Dạ. Thật ra hai người bọn họ không phải người cuồng vọng tự đại, chỉ vì phía sau có một cái đuôi đuổi không đi, đánh không chạy. Đối với cái đuôi khó chơi này, Băng Huyết và Âm Dạ đều vô cùng bất đắc dĩ.

“Thiếu chủ.” Giọng nói lạnh như băng của Âm Dạ có chút phiền chán, hẳn thật sự chán ghét người ở phía sau, không thể đánh, không thể mắng, thật sự rất phiền.

Khỏe miệng Băng Huyết giựt giựt, thờ dài, hiện tại nàng rất bội phục Lôi Minh, Âm Dạ mặt than lạnh băng, cũng bị sự đeo bám của hắn mà bất đắc dĩ. Có thể thấy được Lôi Minh công lực thâm hậu.

Vừa tới giờ Ngọ, sau khi đi khỏi công hội lính đánh thuê, hắn lập tức đi theo sau, mặc kệ nàng và Âm Dạ cắt đuôi như thế nào cũng không được.

Hỏi, hắn nói không có việc gì, đi dạo một chút.

Được rồi, người ta đi dạo mình cũng không có quyền cấm cản, đường lộ lớn như vậy, mình lấy quyền gì để cấm.

Nhưng mà... Thật sự ghen khuất mà, giống như một đám cứng ngắt đập vào nơi mềm mại, nội thương a.....

Băng Huyết nghĩ tới đó, khỏe miệng càng thêm run rẩy, nhìn bốn phía trừ ba người bọn họ, đã không còn ai khác. Chậm rãi xoay người, nhìn về mặt tươi cười dịu dàng, lại không có sức lực. Tươi cười như vậy, nàng thật sự không có biện pháp xuống tay.....

Đây là làm sao a.....

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 30: Bằng hữu trọng ở tình nghĩa.

Edit + Beta: Yết Vạn Dương

Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn mọi web khác đều là copy.

Băng Huyết bất đắc dĩ lắc đầu, từ sau khi đến đây, nàng đã thay đổi rất nhiều. Kiếp trước, ngoài Huyền, đối với bất kỳ ai nàng đều lạnh nhạt, ngay cả Huyền cũng nói có phải kiếp trước khi đầu thai nàng bỏ quên ba hồn, luôn giống một cỗ máy giết người lạnh lẽo, không hề có tình cảm của con người, khi ấy nàng không thể phản bác lại, bởi vì kiếp trước nàng quả thật rất giống máy móc, ở cùng Huyền chỉ vì lớn lên bên nhau từ nhỏ, trải qua vô số khảo nghiệm sinh tử, mới làm cho nàng tin nhiệm Huyền. Nhưng từ khi đến đây, tựa như nàng đã có rất nhiều cảm xúc ở kiếp trước không có, đối với Từ Minh là không xa không rời, đối với Âm Dạ là thương tiếc, đối với cha mẹ là tình cảm huyết mạch. Những thay đổi này chẳng lẽ là vì dung nạp cơ thể và linh hồn? Tuy không biết là tốt hay xấu, nhưng nàng cũng không chán ghét.... Như thế nàng càng có nhiều cảm xúc, càng giống một con người. Nhưng dù tính tình thay đổi, chấp niệm mạnh mẽ, ý chí vững chắc, dũng cảm đi tới, vẫn chưa bao giờ thay đổi. Như vậy đã quá đủ rồi...

Băng Huyết hồ hững nhìn Lôi Minh cách đó không xa, khi không biết hoàn toàn về đối phương, khi đối phương chưa nhận được sự tán thành, đối với nàng mà nói đều là người xa lạ, mà người xa lạ thì cần phải đề phòng.

“Lại đây đi! Nói rõ ràng, Lôi thiếu chủ đi theo tại hạ, rốt cuộc là vì cái gì?” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng, xa cách.

Âm Dạ cảnh giác nhìn bên cạnh Băng Huyết, vẻ mặt cẩn thận, đối với bất kỳ ai, hắn đều không tha dù một chút, hắn muốn bảo đảm sự an toàn của thiếu chủ, đây là sứ mệnh của hắn, sứ mệnh cả đời.

Trong mắt Lôi Minh hiện lên kích động, nhưng nhìn thấy xa cách trong mắt Băng Huyết, cô đơn đứng lên, duy trì mỉm cười, không cho sự mất mát ảnh hưởng đến nét mặt, đi về phía Băng Huyết. Trong lòng bội phục đứa bé trước mặt. Tiểu gia hỏa này nhìn lâu như vậy mới nói chuyện với mình, thật khâm phục hắn, nhỏ tuổi như vậy mà tâm tính trầm ổn, kiên nhẫn vô cùng, thật khó có được.

Đến chỗ Băng Huyết, không đợi nàng mở lời, hắn đã nói thẳng ý đồ của mình, làm Băng Huyết càng thêm nghi hoặc “Ta không có ý gì khác, chỉ muốn làm quen với người, trở thành bằng hữu của người, đi cùng người.” Là thiếu niên thiên tài nổi danh trên đại lục, Lôi Minh biết Băng Huyết là người không thích dong dài, nếu muốn làm bằng hữu của nàng, nhất định phải chân thật gấp trăm lần. Đối với người như vậy, không gian xảo, mới là thượng sách.

Lôi Minh nhìn người cũng rất chuẩn, nói đúng tính tình của Băng Huyết, nếu lúc này Lôi Minh giải thích dong dài, lại thêm một vài lời khen dỗi trá để nhận được hảo cảm của Băng Huyết, mặt mũi nhất định sẽ vô cùng thê thảm. Băng Huyết lập tức kéo Âm Dạ rời đi, cho dù Lôi Minh mạnh hơn Băng Huyết nhiều, cũng không thể đuổi kịp. Đời này bọn họ không thể trở thành bằng hữu. (D: Vâng kh làm bằng hữu được!!!!.... Cơ mà làm phu thê được!!!!)

@_@)

Khi Lôi Minh thẳng thắn, đề phòng của Băng Huyết đã giảm đi, tăng thêm một chút tò mò.

“Đi theo ta?” Băng Huyết buồn cười nhìn Lôi Minh, khó hiểu hỏi: “Ta nói Lôi Minh thiếu chủ, người thân là thiếu chủ công hội lính đánh thuê, bên ngoài có rất nhiều người xếp hàng muốn giao hảo với người. Người lại nói muốn đi theo ta, một cô nhi không thân phận. Lôi này có chút làm cho người ta khó tin đi.”

Lôi Minh vốn là kẻ trương nhìn Băng Huyết, sợ ‘hắn’ từ chối. Nghe nói như thế lại xấu hổ đứng yên, không biết làm sao cho phải. Hắn là thiếu chủ thiên tài ở công hội lính đánh thuê, lúc này lại chân tay luống cuống trước mặt một đứa nhỏ, chỉ vì sợ hắn từ chối làm bằng hữu với mình. Nếu bị người quen nhìn thấy, sẽ hoảng sợ đến mức nghĩ mình bị tráo đổi.

Nhưng chuyện như vậy làm cho người ta khó có thể tin được.

“Thật ra ta cũng hiểu, cuộc đời ta chưa từng quản chuyện không liên quan với mình, nhưng khi thấy người bị khi dễ, ta không tự chủ được bước tới. Hơn nữa không tự chủ được đi theo người. Nhưng ta tuyệt đối không làm hại người, ta chỉ muốn bảo vệ người, tuy không biết tại sao, nhưng ta không muốn làm trái ý nguyện của bản thân. Cho nên xin người hãy tin tưởng ta.”

Nghiêng đầu nhìn cái người giống như đứa trẻ to xác trước mặt, Băng Huyết cảm thán, duyên phận có lẽ luôn kỳ quái như vậy đi! Trên thế giới này, Lôi Minh là người đầu tiên không vì bất kỳ nguyên nhân nào muốn cùng mình làm bằng hữu, hơn nữa mình thật sự không ghét hắn, tuy rằng không có thích, nhưng cũng không có một chút xiú nào gọi là chán ghét, nếu đã như vậy, tại dị thế xa lạ này, nhiều bằng hữu cũng giống như có nhiều đường đi. Con đường sau này của nàng rất dài, hơn nữa vô cùng gian khổ. Nàng thật sự không muốn một mình đi tới.

“Lôi Minh, trong thế giới của ta, bằng hữu là cả đời, cả đời không rời, cả đời tin tưởng. Hơn nữa ta cho người biết, con đường sau này của ta tuyệt đối không yên bình, có rất nhiều nguy hiểm đang chờ ta. Tùy lúc đều có thể chết. Ta như vậy, người còn muốn làm bằng hữu của ta không?”

“Băng Huyết, tin tưởng ta, Lôi Minh đối với người cả đời không xa không rời, cả đời tin tưởng. Nếu có nguy hiểm chúng ta cùng gánh, nếu chết, ta chắc chắn sẽ đi trước người.”

Hai người khác nhau, có tín nhiệm giống nhau. Ngắn ngủn không đến một ngày ở chung, lại cam nguyện cả đời gắn nhau, bảo hộ, tin tưởng.

Một lời cam nguyện tưởng như chỉ là một khúc nhạc dạo, nhưng lại gắn liền thời gian khi còn sống của hai người, cũng làm thay đổi tương lai của họ.

Băng Huyết chưa từng nói về chuyện của mình với Lôi Minh, không phải không tin tưởng, mà vì không quan trọng, nên không cần nhiều lời, nếu đã chấp nhận đối phương, trở thành bằng hữu cả đời, thì không cần quá nhiều lời, qua thời gian, sẽ hiểu nhau, nhất định sẽ có nhiều phát hiện hơn, có nhiều kinh nghiệm không phải rất tốt sao?

Bằng hữu là những người trọng tình nghĩa, không phải là vật ngoài thân. Huống hồ sau này sẽ gặp phải chuyện gì Băng Huyết cũng không biết, nếu đã chấp nhận để Lôi Minh trở thành đồng bọn, thì Băng Huyết sẽ toàn lực bảo vệ hắn, đây là nguyên tắc của Băng Huyết. Giấu diếm đôi khi cũng là một cách bảo vệ.

“Tiểu Huyết, đệ tới nơi này lịch lãm?” Ba người ngồi thành một vòng dưới đất, bốn phía trống trải, xa xa là mấy cây đại thụ sừng sững.

Bọn họ đi một lúc, đến giữa trưa, mặt trời đã lên cao đến đỉnh đầu, Lôi Minh dẫn bọn họ đến nơi này để nghỉ ngơi. Chỗ này bốn phía trống trải, ma thú và con người không dễ đánh lén. Băng Huyết cảm thán, không hổ là thiếu chủ công hội lính đánh thuê quanh năm thám hiểm, đối với ma thú thâm lâm quen thuộc như hoa viên ở nhà.

Uống một ngụm nước Âm Dạ đưa, Băng Huyết tuy mặt không đổi sắc, nhưng Lôi Minh có thể thấy được, đôi mắt vốn lạnh băng khi nhìn mình đã có chút lo lắng, phát hiện này làm cho Lôi Minh vui sướng mười phần, rốt cuộc hoàn thành tâm nguyện được Băng Huyết quan tâm, đây là lần đầu tiên trong 20 năm qua hắn có cảm giác thỏa mãn.

“Ta và Âm Dạ định tới Phổ La thành, vừa vặn đi qua nơi này, dù sao thời gian không gấp, trước hết ở đây lịch lãm một phen, cũng không ảnh hưởng.” Giọng nói non nớt của Băng Huyết mang theo trầm ổn không hợp với độ tuổi.

“Đệ muốn đến Phổ La thành tham gia chiêu sinh của Đế Anh học viện sao?” Lôi Minh biết thiên phú của Băng Huyết rất cao, nên chỉ có khả năng này đi.

“Không phải, ta đi tìm nghĩa phụ. Nhưng Đế Anh học viện khi nào tuyển sinh?”

“Tháng ba sang năm, còn một năm, nếu đệ muốn ở lại đây lịch lãm cũng không sao, dù sao đến lúc đó ta cũng đi Phổ La thành, có thể đi cùng đệ.” Lôi Minh cười hớ hớ nói xong, trong lòng nghĩ có thể cùng tiểu Băng Huyết mỗi đêm ở cùng nhau vượt qua thời gian một năm, nghĩ lại cảm thấy thật hạnh phúc. (Đam Mỹ ahili)

Đáng thương thiếu chủ Lôi Minh, chỉ muốn cùng tiểu Băng Huyết thân ái của chúng ta ở chung một chỗ, lập tức trở thành một đứa ngốc ngây ngô.... Aizzz.... *ngửa đầu cảm thán*

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 31: Thiên phú căn bản không đủ

Edit + Beta: Yết Vạn Dương

Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn mọi web khác đều là copy.

Bên ngoài ma thú sâm lâm, hướng Tây Nam, cây xanh um tùm, hoa tươi thơm ngát, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá chiếu xuống mặt đất.

Băng Huyết tựa vào vai Ám Dạ, hồ hững nhìn Lôi Minh ở trước mặt, khỏe miệng vẫn giữ nụ cười thản nhiên, quần áo trên người có chút hỗn loạn, ánh mặt trời chiếu lên người, trường bào vẫn còn lưu lại vết máu sau khi hỗn chiến với ma thú, đó là dấu vết vừa mới trải qua kịch chiến (chiến đấu kịch liệt), Băng Huyết như vậy mất đi vài phần thanh thuần, thêm vài phần xinh đẹp tà mị.

Nhìn Băng Huyết chặt vật như vậy, trong lòng Lôi Minh rất đau xót.

Băng Huyết cứ im lặng như vậy dựa vào người Ám Dạ, không nói gì, yên lặng khôi phục thể lực. Lôi Minh phóng thích uy áp của Đại kiếm sư, tạm thời áp chế đề giai ma thú muốn tới gần, để cho Băng Huyết có thêm thời gian hồi phục.

Bọn họ đã ở bên ngoài ma thú sâm lâm hoạt động năm ngày. Nay ngày này Băng Huyết cùng Ám Dạ và Lôi Minh tiếp tục tiến sâu vào. Tuy cấp bậc của Băng Huyết không cao bằng bọn họ, nhưng thiên phú cực kỳ biến thái. Tuổi còn nhỏ mà đã có thành tựu cao như vậy.

Trong suy nghĩ của bọn họ, đứa nhỏ có thiên phú tốt, tuy rất cố gắng, nhưng cũng không liều mạng, bởi vì họ cảm thấy thiên phú của bản thân cao hơn người khác, cho nên không cần cố gắng quá nhiều vẫn có thể đạt tới cảnh giới người khác không chạm vào được, một khi đã như vậy thì cần gì tra tấn bản thân.

Giống như Lôi Minh và Ám Dạ, người có thiên phú nổi bật, dùng một ngày là có thể đạt tới cố gắng một tháng của người bình thường, tuy bọn họ không ngừng tu luyện lịch lãm, nhưng lại không tự chủ được kiêu ngạo, nên không cần tu luyện khắc khổ tra tấn bản thân. Cứ thả lỏng, làm một chút chuyện mình thích.

Nhưng Băng Huyết không giống vậy.

Đối với thiên phú của nàng, Ám Dạ và Lôi Minh có thể cam đoan, trăm ngàn năm qua, chỉ có nàng là duy nhất. Nhưng biến thái như Băng Huyết, dễ dàng đạt tới thành tích mà người khác phải cố gắng gấp trăm ngàn lần mới làm được. Nhưng nàng không có như vậy, nàng có được thiên phú đó, song lại trả giá hơn người khác gấp trăm ngàn lần.

Suốt năm ngày, tại ma thú sâm lâm nguy cơ bốn phía, nàng không để cho Ám Dạ và Lôi Minh có cơ hội ra tay, mặc kệ là gặp một, hai hay quần cư ma thú, nàng đều một thân một mình vọt vào, không chút do dự tiến hành huấn luyện, có khi thậm chí không dùng đấu khí. Mặc kệ có còn đấu khí hay không, mặc kệ vết thương trên người đầy rẫy, mặc kệ sắc mặt đã trắng bệch. Nàng không để cho bọn họ hỗ trợ dù chỉ là một chút, dựa vào kỹ xảo, thân hình linh hoạt, ý chí kiên cường, đem tất cả ma thú chém giết.

Mỗi lần đều Đến cuối cùng ma thú mất đi sức chiến đấu, nàng mới cho phép Ám Dạ tiến lên. Mà Lôi Minh chỉ có thể tràn đầy đau lòng nhìn tiểu nhân nhi nhỏ yếu, lại có được ý chí sắc đá.

Lôi Minh rất muốn hỏi tại sao... Tại sao lại đối xử tàn nhẫn với bản thân như vậy. Nhưng hần nhìn xuống, hần biết dù có thêm một sức mạnh cường đại ngăn cản, cũng không thể tiêu diệt tín niệm kiên cường của Băng Huyết. Nếu đã là bằng hữu, thì không cần hỏi nữa. Dù sao, mặc kệ là cái gì, đã có hần bên cạnh tiểu Huyết, cùng nhau đi tiếp.

Nhìn Băng Huyết cố gắng như vậy, Lôi Minh hạ quyết tâm, nhất định phải càng thêm cố gắng. Nếu không ngay cả cước bộ của ‘hần’ cũng không theo kịp, như vậy làm sao có tư cách ở bên cạnh ‘hần’ đây

Có suy nghĩ đó, ngoài Lôi Minh còn có Ám Dạ, một người giống như chiếc bóng của Băng Huyết, không thể tách rời – Ám Dạ.

“Ta không sao.” Băng Huyết nhìn hai người, thản nhiên nói. Suy nghĩ trong lòng bọn họ có lẽ nàng không đoán được, nhưng hơi thở không ngừng biến hóa kia, nàng có thể cảm nhận rõ ràng.

Bọn họ là đau lòng vì mình đi...

Cảm giác như vậy làm cho nội tâm Băng Huyết ấm áp, không tự chủ được mở miệng, muốn làm cho bọn họ yên tâm.

“Bị thương thật nhiều.” Lôi Minh cau mày, đau lòng không tả.

Mà Ám Dạ tuy rằng không nói chuyện, nhưng Băng Huyết đang dựa vào người, cảm nhận được rõ ràng, nhịp tim đập mạnh, cơ thể run nhè nhẹ.

Mỉm cười với Lôi Minh, nâng tay vỗ nhẹ tay Ám Dạ, nhẹ giọng nói: “Không có gì bằng khi ở cạnh sinh tử, lúc đó mới có thể bộc phát tiềm lực cao nhất. Các người cảm thấy thiên phú của ta rất cao, dù tu luyện bình thường, cũng có thể đạt được thành tích tốt nhất. Nhưng đối với chuyện ta muốn làm trong tương lai, đối với những chuyện còn chờ ta hoàn thành, thiên phú căn bản không đủ, ta phải cường đại.”

Chương 32: Khải Minh gặp nạn

Edit + Beta: Yết Vạn Dương

Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn mọi web khác đều là copy.

“Không có gì bằng khi ở cạnh sinh tử, lúc đó mới có thể bộc phát tiềm lực cao nhất của con người.”

Một câu nói đơn giản, làm thiếu niên thiên tài kinh sợ.

Mỉm cười cuồng ngạo, thắm vào hồn thiếu niên.

Dừng cảm đi tới, không giống người thường, Băng Huyết làm cho Âm Dạ một mực trung tâm. Làm Lôi Minh không thể tự kiềm chế, lâm vào vực sâu của tình yêu. Tuy tình cảm này còn rất ngây thơ, nhưng yêu chính là yêu, không gì có thể ngăn cản được.

“Ta sẽ giúp đệ, mặc kệ đệ muốn làm gì.” Lôi Minh kiên định, hào phóng không giả dối.

Băng Huyết hiểu rõ cười, không cần nhiều lời, vẫn có thể hiểu rõ lẫn nhau, không liên quan thời gian dài ngắn, không liên quan thân phận, bối cảnh.

“Rống!” Một tiếng thú gầm đánh vỡ yên tĩnh của rừng rậm

Ba người Băng Huyết, đứng lên, cảnh giác nhìn bốn phía.

Bọn họ có thể cảm nhận rõ ràng, cách đó không xa truyền đến nguyên tố dao động, đó không phải là dao động do đề giai ma thú tạo thành.

Băng Huyết nhìn về hướng nguyên tố dao động, hai tròng mắt hiện lên tia âm lãnh.

“Phía trước 500 thước, có đánh nhau.” Thanh âm trong trẻo lạnh nhạt từ miệng Băng Huyết thốt ra.

Lôi Minh kinh ngạc, xong lại mỉm cười: “Ta đã nói đi theo tiểu Băng Huyết, nhất định sẽ không ngừng kinh hãi. Ta thật sự rất mong đợi, tương lai, cuộc sống của Tiểu Huyết sẽ mang đến cho ta bao nhiêu kinh hãi.”

“Vây... Mọi mắt mong chờ đi. Ta sẽ không làm huynh thất vọng.”

“Ta cũng cho là như vậy.”

Khóe miệng Băng Huyết gợn lên, quay đầu nhìn Âm Dạ: “Dạ, ẩn thân theo sau ta, hành sự tùy hoàn cảnh. Lôi Minh cùng ta ở ngoài nhìn xem.”

“Rõ.” Sau khi nhìn Băng Huyết, Âm Dạ biến mất ngay tại chỗ. Ánh mắt cuối cùng kia, làm cho Băng Huyết mỉm cười ôn nhu, đó là nói nàng phải chú ý an toàn. Bọn họ là vậy, một ánh mắt cũng đủ rồi.

Mà sau khi Lôi Minh thấy Âm Dạ biến mất, nhú mày, đối với mạnh mẽ càng thêm kiên định. Khổ cho hắn lúc trước tràn đầy tự tin, cảm thấy cùng lứa với mình là không có địch thủ, đã đủ, nhưng hiện tại hắn cảm thấy, bản thân quá yếu. Bởi vì hiện tại, ngay cả hơi thở của Âm Dạ hắn cũng không cảm giác được. Nếu không phải luôn ở cạnh nhau, hắn sẽ nghĩ căn bản không có Âm Dạ.

“Đừng để ý, Âm Dạ là đệ nhất ám vệ. Che dấu là sở trường của hắn.” Băng Huyết nhìn tâm trạng của Lôi Minh, mở miệng an ủi.

“Không, tiểu Huyết. Ta quá yếu, ta không biết có thể bảo vệ đệ chu toàn hay không, nên ta muốn cùng đệ trưởng thành, trở nên mạnh mẽ. Bồi ở bên cạnh đệ.”

“Tốt.”

Không có do dự, có bằng hữu như vậy, Băng Huyết cảm thấy may mắn.

Cười một cái, hai bóng dáng biến mất tại chỗ, đi về phía vừa phát ra tiếng động.

Băng Huyết và Lôi Minh đi vào một đại thụ phiền lá xum xuê, trong không khí mùi máu tươi nồng nặc, Lôi Minh cẩn thận quan sát tình huống phía dưới, không phát hiện trong mắt Băng Huyết hiện lên tia thị huyết.

Băng Huyết miễn cảm cảm nhận được, Lôi Minh bên cạnh có chút bất đồng, thế nhưng mang theo phản nộ và lo lắng

Tò mò xuyên qua lá cây nhìn phía dưới.

Có vài nam tử mặc võ bào, tay cầm kiếm, cả người vây thành một vòng tròn đứng tại chỗ, trên người mỗi người đều mang theo rất nhiều chỗ thâm có thể thấy được vết trảo và vết cắn, quần áo sớm đã ướt đẫm vì máu tươi, thờ hồn hể. Thân thể đã có chút run run, rõ ràng là biểu hiện của thể lực cạn kiệt. Gắt gao nhìn đám Độc Thử Tích Dịch (thần lân có gai độc) ở phía trước, không ai lơ là, giống như muốn bảo vệ cái gì.

Băng Huyết khó hiểu, nếu đánh không lại thì bỏ chạy thôi. Độc Thử Tích Dịch dùng độc, tốc độ rất chậm, hơn nữa chỉ có thể hoạt động trên mặt đất, bọn họ hoàn toàn có thể lợi dụng cây cối bốn phía rời khỏi.

Băng Huyết thăm dò, thấy được thiếu niên ở sau, thiếu niên mặc bộ trường bào bó sát màu đen, trên mặt một mảnh xanh tím, xem ra là trúng độc, không thể di chuyển, trên người có nhiều vết thương, thì ra là bọn họ đang bảo vệ người này.

Ngay cả như vậy, Băng Huyết vẫn không hiện thân, nàng không phải người tốt, nói một cách chính xác nàng là người xấu, cho nên mặc kệ chuyện gì, nàng cũng không để ý. Chết sống không liên quan đến nàng.

Nhưng, chuyện hôm nay, Băng Huyết muốn kể cũng không được.

Bởi vì.....

“Tiểu Huyết ta đi giết Độc Thử Tích Dịch, người đi cứu thiếu niên kia, được không?” Lôi Minh quay đầu nhìn Băng Huyết, người luôn vân đạm phong khinh lúc này lại lo lắng, phần nộ.

“Bằng hữu của người?”

“Ngoài người, huynh đệ duy nhất.” Lúc này giọng của Lôi Minh có chút run rẩy.

Băng Huyết sững sờ, quay đầu nhìn thiếu niên kia, gật đầu, nói: “Ta sẽ không để hắn chết.”

Lôi Minh không hoài nghi, tuy hắn không rõ thực lực của Băng Huyết, nhưng hắn tin, chỉ cần Băng Huyết nói không chết, nhất định sẽ không chết.

Sau đó Lôi Minh và Băng Huyết nhanh chóng nhảy xuống, một trước một sau đứng bên người hắc y nhân.

“Lôi thiếu chủ.” Một tiếng hữu khí vô lực tràn ngập kích động, đánh vỡ không khí giãn co.

Bọn họ được cứu rồi, chỉ cần có hắn, bọn họ được cứu rồi.

Vốn dĩ đã chuẩn bị đối mặt với cái chết, lúc này trên mặt lạnh như băng vô cùng kích động, bọn họ cảm kích, may mắn. Nhưng không phải vì có được cơ hội sống sót, dù họ chết cũng không hối tiếc, nhưng thiếu chủ của họ không thể chết a~, hiện tại thiếu chủ được cứu rồi.

“Người là ai?” Khi Lôi Minh vừa muốn nói chuyện, một hắc y nam tử phát hiện Băng Huyết ở phía sau, muốn ngăn cản nàng đi tới chỗ thiếu niên.

“Đợi chút, hắn là bằng hữu của ta, hắn có thể cứu Khai Minh.” Lôi Minh không để ý đến hắc y nhân, nhìn Băng Huyết. Hiếu ý cười, trong lòng âm áp, hắn thấy Băng Huyết gật đầu, đã hiểu khóe môi nhấp nháy.

“Cẩn thận.” Băng Huyết nói không ra tiếng, hắn biết rõ, không phải dùng mắt, mà là dùng tâm.

“Các người bảo vệ phía sau thật tốt, đừng cho đàn súc sinh này tới gần tiểu Huyết và Khai Minh.”

“Rõ.” Trăm miệng một lời, giọng nói hữu lực, Lôi Minh mỉm cười, quay đầu nhìn đám súc sinh xanh mướt, xấu xí không chịu nổi, Độc Thử Tích Dịch. Trong mắt đã không còn ôn hòa, vân đạm phong khinh. Lúc này là âm trầm lạnh băng, thị huyết tàn nhẫn.

Đây mới chân chính là Lôi Minh, thiếu chủ công hội lính đánh thuê... Lôi Minh.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 32: Khải Minh gặp nạn

“Không có gì bằng khi ở cạnh sinh tử, lúc đó mới có thể bộc phát tiềm lực cao nhất của con người.”

Một câu nói đơn giản, làm thiếu niên thiên tài kinh sợ.

Mỉm cười cuồng ngạo, thắm vào hồn thiếu niên.

Dừng cảm đi tới, không giống người thường, Băng Huyết làm cho Ám Dạ một mực trung tâm. Làm Lôi Minh không thể tự kiềm chế, lâm vào vực sâu của tình yêu. Tuy tình cảm này còn rất ngây thơ, nhưng yêu chính là yêu, không gì có thể ngăn cản được.

“Ta sẽ giúp đệ, mặc kệ đệ muốn làm gì.” Lôi Minh kiên định, hào phóng không giả dối.

Băng Huyết hiểu rõ cười, không cần nhiều lời, vẫn có thể hiểu rõ lẫn nhau, không liên quan thời gian dài ngắn, không liên quan thân phận, bối cảnh.

“Rống!” Một tiếng thú gầm đánh vỡ yên tĩnh của rừng rậm

Ba người Băng Huyết, đứng lên, cảnh giác nhìn bốn phía.

Bọn họ có thể cảm nhận rõ ràng, cách đó không xa truyền đến nguyên tố dao động, đó không phải là dao động do đê giai ma thú tạo thành.

Băng Huyết nhìn về hướng nguyên tố dao động, hai tròng mắt hiện lên tia âm lãnh.

“Phía trước 500 thước, có đánh nhau.” Thanh âm trong trẻo lạnh nhạt từ miệng Băng Huyết thốt ra.

Lôi Minh kinh ngạc, xong lại mỉm cười: “Ta đã nói đi theo tiểu Băng Huyết, nhất định sẽ không ngừng kinh hi. Ta thật sự rất mong đợi, tương lai, cuộc sống của Tiểu Huyết sẽ mang đến cho ta bao nhiêu kinh hi.”

“Vậy... Mọi mắt mong chờ đi. Ta sẽ không làm huynh thất vọng.”

“Ta cũng cho là như vậy.”

Khỏe miệng Băng Huyết giờ lên, quay đầu nhìn Âm Dạ: “Dạ, ẩn thân theo sau ta, hành sự tùy hoàn cảnh. Lôi Minh cùng ta ở ngoài nhìn xem.”

“Rõ.” Sau khi nhìn Băng Huyết, Âm Dạ biến mất ngay tại chỗ. Ánh mắt cuối cùng kia, làm cho Băng Huyết mỉm cười ôn nhu, đó là nói nàng phải chú ý an toàn. Bọn họ là vậy, một ánh mắt cũng đủ rồi.

Mà sau khi Lôi Minh thấy Âm Dạ biến mất, nhủ mảy, đối với mạnh mẽ càng thêm kiên định. Khổ cho hắn lúc trước tràn đầy tự tin, cảm thấy cùng lứa với mình là không có địch thủ, đã đủ, nhưng hiện tại hắn cảm thấy, bản thân quá yếu. Bởi vì hiện tại, ngay cả hơi thở của Âm Dạ hắn cũng không cảm giác được. Nếu không phải luôn ở cạnh nhau, hắn sẽ nghĩ căn bản không có Âm Dạ.

“Đừng để ý, Âm Dạ là đệ nhất ám vệ. Che dấu là sở trường của hắn.” Băng Huyết nhìn tâm trạng của Lôi Minh, mở miệng an ủi.

“Không, tiểu Huyết. Ta quá yếu, ta không biết có thể bảo vệ đệ chu toàn hay không, nên ta muốn cùng đệ trưởng thành, trở nên mạnh mẽ. Bồi ở bên cạnh đệ.”

“Tốt.”

Không có do dự, có bằng hữu như vậy, Băng Huyết cảm thấy may mắn.

Cười một cái, hai bóng dáng biến mất tại chỗ, đi về phía vừa phát ra tiếng động.

Băng Huyết và Lôi Minh đi vào một đại thụ phiến lá xum xuê, trong không khí mùi máu tươi nồng nặc, Lôi Minh cẩn thận quan sát tình huống phía dưới, không phát hiện trong mắt Băng Huyết hiện lên tia thị huyết.

Băng Huyết miễn cảm cảm nhận được, Lôi Minh bên cạnh có chút bất đồng, thế nhưng mang theo phần nộ và lo lắng

Tò mò xuyên qua lá cây nhìn phía dưới.

Có vài nam tử mặc võ bào, tay cầm kiếm, cả người vây thành một vòng tròn đứng tại chỗ, trên người mỗi người đều mang theo rất nhiều chỗ thâm có thể thấy được vết trảo và vết cắn, quần áo sớm đã ướt đầm vì máu tươi, thở hổn hển. Thân thể đã có chút run run, rõ ràng là biểu hiện của thể lực cạn kiệt. Gắt gao nhìn đám Độc Thử Tích Dịch (thần lân có gai độc) ở phía trước, không ai lơ là, giống như muốn bảo vệ cái gì.

Băng Huyết khó hiểu, nếu đánh không lại thì bỏ chạy thôi. Độc Thử Tích Dịch dùng độc, tốc độ rất chậm, hơn nữa chỉ có thể hoạt động trên mặt đất, bọn họ hoàn toàn có thể lợi dụng cây cối bốn phía rời khỏi.

Băng Huyết thăm dò, thấy được thiếu niên ở sau, thiếu niên mặc mộ bộ trường bào bó sát màu đen, trên mặt một mảnh xanh tím, xem ra là trúng độc, không thể di chuyển, trên người có nhiều vết thương, thì ra là bọn họ đang bảo vệ người này.

Ngay cả như vậy, Băng Huyết vẫn không hiện thân, nàng không phải người tốt, nói một cách chính xác nàng là người xấu, cho nên mặc kệ chuyện gì, nàng cũng không để ý. Chết sống không liên quan đến nàng.

Nhưng, chuyện hôm nay, Băng Huyết muốn kể cũng không được.

Bởi vì....

“Tiểu Huyết ta đi giết Độc Thử Tích Dịch, người đi cứu thiếu niên kia, được không?” Lôi Minh quay đầu nhìn Băng Huyết, người luôn vân đạm phong khinh lúc này lại lo lắng, phần nộ.

“Bằng hữu của người?”

“Ngoài người, huynh đệ duy nhất.” Lúc này giọng của Lôi Minh có chút run rẩy.

Băng Huyết sững sốt, quay đầu nhìn thiếu niên kia, gật đầu, nói: “Ta sẽ không để hấn chết.”

Lôi Minh không hoài nghi, tuy hấn không rõ thực lực của Băng Huyết, nhưng hấn tin, chỉ cần Băng Huyết nói không chết, nhất định sẽ không chết.

Sau đó Lôi Minh và Băng Huyết nhanh chóng nhảy xuống, một trước một sau đứng bên người hắc y nhân.

“Lôi thiếu chủ.” Một tiếng hữu khí vô lực tràn ngập kích động, đánh vỡ không khí gần co.

Bọn họ được cứu rồi, chỉ cần có hấn, bọn họ được cứu rồi.

Vốn dĩ đã chuẩn bị đối mặt với cái chết, lúc này trên mặt lạnh như băng vô cùng kích động, bọn họ cảm kích, may mắn. Nhưng không phải vì có được cơ hội sống sót, dù họ chết cũng không hối tiếc, nhưng thiếu chủ của họ không thể chết a~, hiện tại thiếu chủ được cứu rồi.

“Ngươi là ai?” Khi Lôi Minh vừa muốn nói chuyện, một hắc y nam tử phát hiện Băng Huyết ở phía sau, muốn ngăn cản nàng đi tới chỗ thiếu niên.

“Đợi chút, hấn là bằng hữu của ta, hấn có thể cứu Khai Minh.” Lôi Minh không để ý đến hắc y nhân, nhìn Băng Huyết. Hiểu ý cười, trong lòng âm áp, hấn thấy Băng Huyết gật đầu, đã hiểu khoe môi nhấp nháy.

“Cẩn thận.” Băng Huyết nói không ra tiếng, hấn biết rõ, không phải dùng mắt, mà là dùng tâm.

“Các ngươi bảo vệ phía sau thật tốt, đừng cho đàn súc sinh này tới gần tiểu Huyết và Khai Minh.”

“Rõ.” Trăm miệng một lời, giọng nói hữu lực, Lôi Minh mỉm cười, quay đầu nhìn đám súc sinh xanh mướt, xấu xí không chịu nổi, Độc Thử Tích Dịch. Trong mắt đã không còn ôn hòa, vẫn đậm phong khinh. Lúc này là âm trầm lạnh băng, thị huyết tàn nhẫn.

Đây mới chân chính là Lôi Minh, thiếu chủ công hội lính đánh thuê... Lôi Minh.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 33: Hỗ trợ lẫn nhau

Lôi Minh giơ một tay lên, bạch quang chọi lóe, một thanh trường kiếm xuất hiện trong tay, lam quang lóe ra vọt vào đàn ma thú, đầu khí màu lam phát ra uy áp cường hãn, trường kiếm lợi hại, bao vây bởi ánh sáng màu lam, chói mắt, đẹp đẽ quý giá lại sát khí vô hạn. Dáng người thon dài không ngừng di chuyển trong đàn ma thú, tay nâng lợi kiếm, quang mang màu lam xẹt qua, vô tình đoạt đi sinh mệnh của ma thú.

Trong mắt Băng Huyết toát ra khâm phục thần nhiên, Lôi Minh không hổ là thiếu chủ thiên tài của Công hội lính đánh thuê, tuổi còn trẻ thế nhưng có thể đem cấp bậc vũ kỹ lĩnh ngộ đến như vậy. Nhìn Lôi Minh không tốn chút sức lực giải quyết Độc Thử Tích Dịch (Thần lẫn có gai độc) yên tâm quay đầu nhìn người trước mặt.

Vết trảo* trên người rất sâu, nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, điều đau đầu là độc tố chậm rãi thấm vào xương tủy, cấp bậc Độc Thử Tích Dịch không cao, lực công kích không mạnh, nhưng độc tố của chúng lại cực kỳ bá đạo, người thường nếu bị cái đuôi của chúng đụng nhẹ một cái nhất định sẽ chết, hoàn hảo, thiếu niên này kịp thời vận đầu khí bảo vệ tâm mạch, hơn nữa thánh khí phòng ngự trên người lại phát huy tác dụng tuyệt đối, bằng không hiện tại chỉ có thể giúp hấn nhặt xác.

(*) Vết trảo: Lấy móng tay mà quắp lấy vật gì gọi là trảo.

Băng Huyết đã sớm lấy ra một ít đan dược, vũ khí, đồ dùng hằng ngày từ Ma lam chi giới để vào trong hắc tinh không gian giới chỉ mà nghĩa phụ cấp (cho). Vì tránh vận dụng Ma lam chi giới trước mặt người khác, tránh những phiền toái không cần thiết.

Từ hắc tinh giới chỉ lấy ra Cầm máu đan và Khu độc đan đưa cho thiếu niên, chẳng qua phiền toái là, thiếu niên sớm đã choáng váng, lâm vào hôn mê, căn bản không thể tự nuốt đan dược, này... phải làm thế nào cho phải? Chính nàng đã đáp ứng Lôi Minh sẽ cứu sống hấn (KM).

Băng Huyết rồi rầm ngừng đầu nhìn bốn phía, đụng phải ánh mắt nghi hoặc của một hắc y nhân. Cau mày, ánh mắt rồi rầm dừng trên người hắc y nhân và thiếu niên vài lần, làm hắc y nhân có cảm giác cả người sợ hãi.

“Công tử, thỉnh cầu ngài nhất định phải cứu thiếu chủ của ta, cho dù dùng tính mạng của ta để đổi, ta cũng sẽ không tiếc, chỉ cầu thiếu chủ của chúng ta khỏe lại.” Hắc y nhân quỳ một chân xuống đất, trong mắt tràn đầy khẩn cầu, thậm chí nàng có thể nhìn thấy nước mắt đã xuất hiện trong cặp mắt tinh nhuệ ấy.

Đường đường nam nhi bảy thước, dưới tình huống không biết rõ thực lực của mình, lại đột nhiên quỳ xuống trước mặt nàng, chỉ vì muốn cầu nàng cứu chủ nhân của hấn. Như vậy làm cho Băng Huyết lâm vào rung động.

“Đáng giá sao?” Băng Huyết khẽ hỏi.

Tuy rằng hiện tại nàng tiếp nhận Ám Dạ, Lôi Minh, nhưng đối với bản tính của con người, nàng vẫn không thể nào tin tưởng, nàng vốn là người đa nghi, hoàn cảnh cuộc sống và học tập từ nhỏ làm cho nàng không thể tin tưởng người khác, nhưng hiện tại nàng lại thấy được trên một người bình thường,

“Đáng giá!”

“Vì sao?”

“Thiếu chủ vốn có thể chạy trước hoặc tránh ở phía sau bọn ta, nhưng người không có, người bị thương là vì che chở phía trước bọn ta, độc của người là vì bọn ta mà trúng, có thể đi theo chủ tử như vậy là may mắn về vang cả đời của bọn ta, nhưng mà thiếu chủ không nên vì bọn ta mà mất đi sinh mệnh, không đáng a.”

Nghe được lời nói của hắc y nhân, Băng Huyết quay đầu nhìn về phía thiếu niên, đã muốn mạng ở sớm tối (ý là: sắp chết), cũng là vì thuộc hạ của mình, nhìn thiên phú và quân áo của thiếu niên, nhất định là thiên tài trong gia tộc, lại có tâm tính như vậy, người như thế Băng Huyết không nghĩ để cho hắn chết.

“Yên tâm đi, hắn sẽ không chết. Hơn nữa người sai lầm rồi, hắn làm đều đáng giá, các người là người của hắn, hắn bảo vệ các người, là trách nhiệm của hắn.” Thanh âm non nớt của Băng Huyết, làm cho hắc y nhân ngừng đầu, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Các người là người của ta, các người bảo vệ ta, đồng thời ta cũng phải bảo vệ các người, bởi vì đó cũng là trách nhiệm của ta.

Trước khi thiếu chủ té xỉu, đã nói như vậy, thế nhưng cùng tiểu thiếu niên trước mắt nói giống nhau.

Bất quá một loạt động tác kế tiếp của Băng Huyết làm cho hắc y nhân không thể tiếp tục cảm khái, nội tâm không ngừng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, cả người cứng ngắc quý gối tại chỗ.

Băng Huyết khẽ nâng tay, một đoàn đầu khí màu lam hiện lên, đem Cầm máu đan vây bên trong, nhẹ nhàng để vào miệng thiếu niên, sau đó cúi người, môi đỏ mọng mở ra, nhẹ nhàng đặt lên đôi môi không còn chút máu của thiếu niên, cứ như vậy, miệng đối miệng đem Cầm máu đan đưa vào cơ trong cơ thể thiếu niên.

Sau đó cũng cùng cách thức đó đem Khu độc đan nuốt cho thiếu niên.

“Công... Công tử.” Hắc y nhân nhìn Băng Huyết khóc không ra nước mắt, không biết nói gì cho phải. Băng Huyết nghe được âm thanh, ngừng đầu phát hiện những hắc y ở phía sau đều trừng lớn hai mắt gắt gao nhìn nàng chăm chăm, trong mắt là vô vàn kinh. Mà Lôi Minh sớm đã đem Độc Thử Tích Dịch đuổi đi, đứng ở bên cạnh không nhúc nhích nhìn nàng, nhưng mà cảm xúc trong mắt của Lôi Minh lại làm cho nàng khó hiểu.

Giống như Hắn đang tức giận.

Nhưng mà.... Tức cái gì?

“Bị thương?” Băng Huyết nhẹ giọng hỏi.

“Không có.” Lôi Minh nghiêng răng nghiêng lợi trả lời.

Được rồi... Băng Huyết cảm thấy bất đắc dĩ nàng vẫn không đủ hiểu biết về cảm xúc và tâm tính con người.

“Công... Công tử, ngươi làm sao.... Làm sao lại dùng miệng...?” Vừa nói hắc y nhân giơ ngón tay lên, run run, lắp bắp hỏi. Mà những hắc y nhân còn lại chỉnh tề thối lui sang hai bên, tránh xa cái người đang không ngừng phóng ra lãnh khí, so với lúc vừa mới giết ma thú còn muốn khủng bố hơn ‘Lôi Minh’.

Vừa rồi Băng Huyết còn chưa biết chuyện gì xảy ra, lại nghe hắc y nhân trực tiếp hỏi, hai má trắng nõn bất giác nổi lên hai rặng mây hồng, làm cho tất cả hắc y nhân cảm nhận được hàn khí lại bị rót thêm vào, cũng không dám động một chút.

Băng Huyết quay đầu trừng mắt nhìn hắc y nhân lắp bắp khi nãy, ho khan một tiếng, để che dấu sự xấu hổ của nàng, dù sao kiếp trước lần kiếp này, đây là lần đầu tiên nàng cùng người khác phải tiếp xúc thân mật như vậy.

Tuy rằng kiếp trước khi nhận nhiệm vụ, có rất nhiều nữ sát thủ lợi dụng thể lực bên ngoài hoặc là thân thể của bản thân để hoàn thành nhiệm vụ, may mắn vì Huyền đem nàng bảo vệ rất tốt, cho nên nàng chưa từng nhận nhiệm vụ như vậy, nên mới tạo thành Băng Huyết của ngày hôm nay đối với phương diện này vẫn đơn thuần như trang giấy trắng.

“Cái đó... Hắn đã không thể tự mình nuốt, cho nên vì cứu hắn chỉ có thể làm vậy.” Băng Huyết cúi đầu, đỏ mặt, nhỏ giọng than thở, mà người ở chỗ này, tu vi không thấp, cho nên đều có thể nghe được rõ ràng.

Lôi Minh cau mày càng sâu, chỉ vào hắc y nhân lắp bắp (Cà lăm hắc y nhân ㄟ) khi nãy nói: “Ngươi không biết dùng Cát Kiệt* sao?”

(*) Cát Kiệt: tên anh Cà lăm hắc y nhân ấy a.

Băng Huyết nghe được thanh âm lạnh như băng kia, trong lòng bất đắc dĩ nghĩ, Lôi Minh như thế nào so với Âm Dạ còn muốn lạnh hơn a. Tuy rằng không biết vì sao, nhưng vẫn cảm giác được hân tức giận, hơn nữa sinh khí rất lớn. Mím môi, hơi có vẻ ủy khuất nói: “Ta sợ hân sẽ chết thôi. Không phải đã đáp ứng người cứu sống hân sao?”

Nhìn hai tròng mắt ủy khuất của Băng Huyết, Lôi Minh nhất thời ừ rừ, cảm thấy vô lực.

Vẫn không thể nào phát hỏa với nàng a....

“Hân không có việc gì sao?” Lôi Minh quyết định không nên tiếp tục nhắc đến vấn đề làm cho chính mình tăng thêm ảo não.

Băng Huyết lắc đầu, khẽ nhủ mảy: “Vẫn không được, tuy phần lớn độc tố đã bị hóa giải, nhưng trong xương tủy vẫn còn lưu lại một ít. Không có biện pháp, đành phải vật và một chút.”

Nghịch.... Vật và một chút....

Có ý tứ gì?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 34: Thanh tâm chi thủy (Thanh tâm nước)

Nghe thấy Băng Huyết nói phần lớn độc tố trong cơ thể thiếu chủ Khải Minh đã giải sắp hết, trong lòng mọi người thở phào một hơi, chỉ cần không nguy hiểm đến tính mạng là tốt rồi, cái khác bọn họ có thể từ từ nghĩ biện pháp, dù sao không có ai sau khi trúng độc của Độc Thứ Tích Dịch, còn có thể sống sót. Đây là kỳ tích, chuyện này làm cho tất cả hắc y nhân vốn ôm hoài nghi đối với Băng Huyết phải nhìn nàng với cặp mắt khác, không có hoài nghi, khinh thị, mà chỉ còn lại cảm kích cùng khâm phục.

Tuy rằng bọn họ không nhìn thấy Băng Huyết cho thiếu niên ăn đan dược gì, nhưng có thể ở trong không khí tràn ngập huyết tinh này, lại tỏa ra mùi hương đan dược thơm mát nhàn nhạt, nhất định không phải vật phẩm.

Lúc này Lôi Minh chuẩn bị an ủi Băng Huyết đã làm vô cùng tốt, cùng lúc Cát Kiệt cũng muốn cảm kích Băng Huyết, nhưng nhìn đến hai luồng hào quang màu lam nhạt trong tay Băng Huyết, đồng thời cảm thấy hô hấp dồn dập, tròng lớn hai mắt nhìn thẳng về phía Băng Huyết, giống như nhìn quái vật.

Băng Huyết không để ý đến sự kinh ngạc của những người khác, nàng hiện tại chỉ muốn chuyên tâm cứu chữa cho Khải Minh, đây là chuyện mà nàng đã hứa với bằng hữu, tuy rằng nàng vừa mới bước vào đại lục xa lạ này, lúc mình chưa có đủ thực lực, điệu thấp, ẩn nhẫn là ô dù tốt nhất (ý nói: che chắn tốt nhất), nhưng nàng chính là nàng, có thể liều mình vì bằng hữu. Quan trọng nhất là, nàng tin tưởng hân.

Hai tay không ngừng vận khởi thủy nguyên tố, đem nguyên tố trong cơ thể tụ tập trong lòng bàn tay, quả bóng nước không ngừng lớn dần. Nhẹ nhàng lật hai tay, lòng bàn tay xuống phía dưới, bóng nước màu lam đã bao trùm hai tay, một tay đặt ở trán thiếu niên, một tay đặt ở miệng vết thương. Môi đỏ mọng khẽ mở, chú ngữ lập tức phát ra.

“Thanh tâm chi thủy, ta là nguyên tố đứng đầu, lệnh người lấy Thủy tinh linh lực ---- khu độc (giải độc).” Thanh âm đậm đặc vừa trong trẻo vừa lạnh lùng, một đoàn vầng sáng màu lam đem Khải Minh bao phủ trong đó.

“Dĩ nhiên là Thủy hệ thượng cổ ma pháp, Thanh tâm chi thủy.”

“Trời a, ta chỉ gặp qua ở trong sách sử a.”

“Thiếu niên này, thể nhưng biết thượng cổ ma pháp, quá... Quá lợi hại.”

Âm thanh liên tiếp, ở trong đoàn hắc y nhân truyền ra. Ánh mắt Cát Kiệt nhìn về phía Băng Huyết đã không còn bình thường, giống như nhìn một..... Yêu nghiệt.

Lôi Minh sau khi lấy lại tinh thần, bất đắc dĩ lắc đầu, tiểu gia hỏa này nói đúng, ‘hân’ nhất định cho mình càng ngày càng nhiều kinh hi và kinh hách.

Sau đó Lôi Minh đột nhiên nghĩ đến, hân nghe trưởng bối nói qua, phạm là thi triển thượng cổ ma pháp, năng lượng nguyên tố xói mòn càng nhanh, cho nên trong chiến đấu, bình thường đều dùng làm đòn sát thủ, ở phút cuối cùng cho địch nhân một kích trí mạng. Trong nháy mắt kinh hi biến mất, thay vào đó là lo lắng cùng cảm động.

Tiểu tử kia luôn lạnh như băng, là vì hân, mới cố gắng như vậy cứu bằng hữu của hân a. Nhưng... Cũng không thể làm cho mình mệt chết như vậy, chẳng lẽ ‘hân’ không biết, ở trong lòng hân, ‘hân’ đã sớm quan trọng hơn tất cả sao.... (D: v biết chết liền, ahhihi, chỉ có mọi người cùng đồng bọn biết thôi a)

Muốn tiến lên hỗ trợ, thể nhưng hân không có Thủy hệ ma pháp, đành phải luống cuống thủ hộ ở phía sau Băng Huyết, nhưng chú ý tới Băng Huyết thi

triển Thủy hệ ma pháp thượng cổ Thanh tâm chi thủy trong thời gian dài như vậy, sắc mặt vẫn hồng hào, không có một chút nào không khỏe, lập tức bắt đầu đi lắc lắc đầu, thật là.... Tiểu tử kia hoàn toàn không thể dùng từ bình thường để hình dung a, giống động không đáy vậy, có thể cuộn cuộn không ngừng lấy ra làm cho người đời kinh hãi sau đó đã kích bọn họ, cái đó mới chân chính là thiên tài.

Thật sự là.... Người so với người... Tức chết a...

Rất biến thái a...

Mà lúc này khi Băng huyết thi triển Thủy hệ thượng cổ ma pháp “Thanh tâm chi thủy”, đã có một phát hiện bất đồng. Đây là lần đầu tiên nàng ở bên ngoài thi triển ma pháp, thượng cổ ma pháp là thứ cực kỳ tiêu hao năng lượng nguyên tố, nhưng lúc nàng dẫn động thủy hệ nguyên tố trong cơ thể thi triển ma pháp, thì thủy hệ nguyên tố bên ngoài chủ động tiến vào trong cơ thể nàng, giống như đại hải không ngừng bổ sung năng lượng nguyên tố đã tiêu hao. Theo nàng biết, trên đại lục này đây là chuyện không có khả năng xảy ra, hiện tại thể nhưng phát sinh trên người nàng.

Ngắm đi ngắm lại, ở trong chiến đấu, Băng Huyết vốn là có được nguyên tố ma pháp vô tận, thể nhưng còn có thể trong lúc phóng thích ma pháp, đem nguyên tố ma pháp cuộn cuộn bốn phía trong không khí không ngừng hút vào trong cơ thể, đây là cỡ nào nghịch thiên, cỡ nào thích nha.

Biến thái, thật là biến thái không còn gì để nói a~....

Không biết tại sao mà mấy nay đăng chương, khoảng cách giữa các đoạn lại mất sạch, hại ta phải cách lại một lần nữa.... ..

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 35: Hắc y nhân rung động

Bên ngoài ma thú sâm lâm hướng Tây Nam, như thường ngày, có rất nhiều ma thú cấp thấp không cùng chủng loại chạy quanh nơi ở của mình, tìm kiếm thức ăn để sinh tồn. Còn có không ít dong binh đoàn đang thực hiện nhiệm vụ không cùng cấp độ, đứng trên ranh giới giữa sự sống và cái chết. Ngay cả người đại gia tộc phái đi lịch lãm, cũng phải cố gắng gia tăng thực lực.

Mà ở trong lãnh địa của Độc Thử Tích Dịch, quả thật yên tĩnh khác thường, ngay cả một con cũng không thấy bóng dáng, chỉ thấy đáng sợ đầy khiếp sợ của một đám hắc y nhân đang đem ba thiếu niên vây ở bên trong, không ai nói gì, ăn ý trầm mặc.

Về mặt Băng Huyết không chút thay đổi quan sát sắc mặt của Khai Minh rõ ràng đã tốt hơn lúc nãy, thủy hệ ma pháp trong tay vẫn đang tiếp tục chữa trị, trên mặt không có chút khó chịu. Thế nhưng vì thời gian quá dài, làm cho người thủ hộ đứng bên cạnh Lôi Minh càng thêm bất an, nhưng cũng vô lực ngăn cản.

Không biết qua bao lâu, mặt trời cũng dần dần lặn xuống, Băng Huyết đã thi triển “Thanh tâm chi thủy” nửa ngày, lúc sắc mặt của Khai Minh hoàn toàn khôi phục như bình thường, mới chậm rãi thu hồi ma pháp trong tay, thủy quang màu lam biến mất, trở về trong cơ thể Băng Huyết. Tuy rằng nguyên tố ma pháp trong cơ thể vô hạn, đồng thời khi phóng thích ma pháp, thân thể vẫn không ngừng hấp thu nguyên tố ma pháp bên ngoài, nhưng vì tuổi còn quá nhỏ, khả năng tiếp nhận cũng không cường hãn như người trưởng thành, cho nên sau khi thu hồi ma pháp, thân thể của nàng có chút hư thoát mệt mỏi, trước mắt cũng trở thành một mảnh màu đen, thân thể không tự chủ được ngã về phía sau. Bởi vì động tác vô tình của Băng Huyết, dọa Lôi Minh ở phía sau và Âm Dạ đang ẩn mình trong bóng tối cả người mồ hôi lạnh. Nhưng Âm Dạ không hổ là cao thủ mạnh nhất trong âm vệ, không có xúc động hiện thân chạy ra, tuy rằng lo lắng, nhưng hẳn biết Lôi Minh sẽ chiếu cố tiểu chủ nhà mình thật tốt.

Đúng như suy nghĩ của Âm Dạ, ngay khi Băng Huyết vừa ngã xuống, Lôi Minh liền ngồi xổm xuống, dịu dàng đem thân thể gầy yếu của Băng Huyết ôm vào lòng, trên mặt là đau lòng và nhu tình, làm cho sắc mặt đám hắc y nhân vốn còn lo lắng cho Băng Huyết, trong nháy mắt vụn vỡ.

“Tiểu Huyết, thế nào rồi?” Lôi Minh dịu dàng ôm Băng Huyết, bước đi ổn định đi về phía đại thụ, làm cho nàng tựa vào người mình. Nhưng nếu nghe thật kỹ, trong câu hỏi đó thế nhưng có một chút run rẩy.

Băng Huyết là người cực kỳ sâu sắc, tự nhiên nghe được sự run rẩy trong lời nói của Lôi Minh, bao gồm cả cảm xúc bất an lo lắng của Âm Dạ trong tối, bởi vì nàng cùng Âm Dạ có khế ước, cho nên có thể biết rõ. Tuy rằng hiện tại nàng không thể mở mắt, lại càng không muốn mở miệng nói chuyện, nhưng lại không muốn người thật lòng quan tâm đến mình lo lắng, nên vẫn miễn cưỡng mở miệng.

“Đừng lo lắng, bởi vì ma lực hao tổn nhiều, thân thể có chút không khỏe mà thôi. Bằng hữu của ngươi đã không có chuyện gì, chúng ta phải lập tức đi khỏi nơi này. Độc Thử Tích Dịch lúc nào cũng có thể quay lại báo thù, hơn nữa chỗ này mùi máu tươi quá nặng, uy áp của các người căn bản không có tác dụng.” Giọng nói thanh lãnh non nớt của Băng Huyết làm cho người ta đau lòng. Cũng làm những đại nam tử bên kia vô cùng xấu hổ.

Nhưng mà, trong lòng lại càng thêm kính nể vị thiếu niên nhỏ tuổi trước mặt. Hôm nay người này không chỉ cứu chủ tử của bọn họ, đồng thời cũng cứu tất cả bọn họ, vì bọn họ biết, nếu hôm nay chủ tử bỏ mệnh, bọn họ liền phải tự sát, đi theo. Hơn nữa, thiếu niên này sau khi tiêu hao một lượng ma lực lớn như vậy, thế nhưng vẫn có thể trầm ổn phân tích tình huống hiện tại, thử hỏi nếu bọn hắn ở cùng tuổi với ‘hắn’ liệu có thể làm được như thế? Đáp án

khăng định. Khăng định là không thể.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyneh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 36: Quyết tâm trở nên mạnh mẽ

Lôi Minh nhìn Băng Huyết, trong mắt tràn đầy đau lòng và tự trách, cả người run rẩy, trong lòng không những đau đớn, mà còn so với lúc trước nhìn Băng Huyết thương tích đầy mình vì đối chiến ma thú lại càng thêm đau. Tất cả đều vì mình, nếu không phải mình thỉnh cầu, dựa vào tính cách của ‘hắn’, có lẽ bây giờ đang ở rừng rậm ma thú nào đó đối chiến với ma thú để gia tăng thực lực, đối với những chuyện không liên quan, cho dù là chết cũng không nhìn dù chỉ là một cái. Nhưng hiện tại bởi vì mình mà làm cho ‘hắn’ suy yếu như vậy, tự trách, đau lòng, vô lực tràn ngập khắp người Lôi Minh.

Lúc này Băng Huyết chỉ muốn nhắm mắt lại, cảm nhận nguyên tố ma pháp bốn phía, mau chóng khôi phục thể lực, nhưng hai cánh tay của Lôi Minh run run, cùng với sự lo lắng của Âm Dạ được cảm nhận thông qua khế ước làm cho nàng không thể an tâm tu luyện, đành phải mở mắt ra, nhìn đôi mắt ôn nhu nhưng lại chứa vô vàn tự trách, bất đắc dĩ thờ dài, nâng tay vỗ nhẹ mu bàn tay Lôi Minh, giọng điệu đã không còn lạnh băng như lúc trước.

“Không cần tự trách, ta không có chuyện gì. Ma pháp của ta là nguyên tố biến dị, chuyện đó đối với ta mà nói vốn không có bất cứ thương tổn gì. Ta cứu hắn cũng không phải chỉ vì đồng ý với người, ta thường thức cách hắn đối đãi với thuộc hạ, cho nên mới dứt khoát dùng thượng cô ma pháp hóa giải hoàn toàn độc tố trong cơ thể hắn, cho nên người không cần tự trách.”

Băng Huyết mỉm cười, khuôn mặt trắng nõn non nớt trong lúc suy yếu, khi tươi cười càng thêm mảnh mai khuyneh thành, quay người nhìn về phía đại thụ không một bóng người, nhẹ giọng kêu: “Âm Dạ.”

Một tiếng thờ nhẹ, làm cho tất cả hắc y nhân có mặt tại đây dừng lại động tác, nhất thời tròng lớn hai mắt, không dám tin nhìn về phía vốn dĩ không có một bóng người, lúc này lại có một gã hắc y nam nhân cả người tràn ngập lãnh khí giống như ác ma địa ngục. Mọi người nhìn nam tử không để ý đến bất kỳ ai, đường kính đi thẳng về phía Băng Huyết, hàn khí trên người, lập tức thu về, như sợ sẽ đông lạnh thiên hạ yếu ớt trước mặt.

Nhìn tình cảnh này, tất cả hắc y nhân mới thu hồi cảnh giác, về mặt căng thẳng thoáng thả lỏng, trong lòng cảm thấy vô cùng may mắn, hoàn hảo người này là bằng hữu của Băng Huyết. Nếu là địch nhân. Hậu quả, bọn họ không dám nghĩ đến. . .

Sau khi nghe thiếu chủ nhà mình gọi, Âm Dạ vốn còn có chút vội vàng, lấy tốc độ nhanh nhất phi thân xuống, đi đến bên người Băng Huyết, ngồi xổm xuống, nhìn từ đầu tới chân, xác định không có tổn thương mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn vào mắt Băng Huyết. Không cần nhiều lời, ý tứ trong mắt hắn, Băng Huyết có thể hiểu rõ.

“Ta vẫn ổn.” Băng Huyết nói xong, vươn tay về phía Âm Dạ, cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn hơi vênh lên, đáng yêu đến nỗi làm cho người ta yêu thích không buông. Băng Huyết như vậy, làm sao có thể so sánh với bộ dạng khó khăn vừa thấy đây.

Âm Dạ không nói lời nào, thấp người, dịu dàng tiếp nhận thân hình nhỏ nhắn của Băng Huyết, theo tiêu chuẩn công chúa, vững vào ôm Băng Huyết vào lòng.

Băng Huyết thờ dài một hơi, nhắm mắt lại, trên mặt tràn đầy thư thái, ở trong lòng Âm Dạ, đối với bên ngoài, không cần lo lắng. Trừ Từ Minh, chỉ có Âm Dạ có thể khiến Băng Huyết hoàn toàn buông bỏ phòng bị, an tâm nghỉ ngơi. Chắc là vì quan hệ khế ước đi.

Tuy rằng nàng đã dần tiếp nhận Lôi Minh, đồng thời tín nhiệm hắn, ở trong lòng Lôi Minh tuy rằng không cần phòng bị hắn, nhưng đối với bên ngoài vẫn không tự chủ được mà đề phòng. Không thể chân chính thả lỏng.

Mặc dù Lôi Minh hiểu rõ, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi có chút mất mát, nhưng hắn không trách bất kỳ ai, chỉ hận thực lực của mình không đủ mạnh, không cách nào bảo vệ Băng Huyết chu toàn, dù sao thế này vẫn còn rất nhiều cao thủ và gia tộc lãnh đội mạnh hơn mình nhiều lắm.

Thế nhưng, hắn không nản lòng. Hắn sẽ tiếp tục cố gắng, không ngừng cường đại, hắn sẽ cùng Băng Huyết, cùng nhau đi lên nơi cao nhất, đến lúc đó. . . Bọn họ không cần e ngại bất cứ kẻ nào.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyneh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.